

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Període entre legislatures

Sèrie D - Número 5
2 de setembre de 2015

Diputació Permanent

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 5

SUMARI

Sol·licituds de compareixença

del president de la Generalitat acumulades (tram. 361-00011/10 i 361-00012/10) p. 3

Compareixences

del president de la Generalitat acumulades (tram. 350-00006/10, 350-00007/10 i 350-00008/10) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 5

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Anna Simó i Castelló, vicepresidenta primera; Lluís M. Corominas i Díaz, vicepresident segon; Celestino Corbacho i Chaves, secretari primer, i Santi Rodríguez i Serra, secretari segon. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Hi són presents els diputats Albert Batalla i Siscart, Albert Batet i Canadell, David Bonvehí i Torras, Roger Montañola i Busquets, Josep Rull i Andreu i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Pere Aragonès i Garcia, Oriol Junqueras i Vies i Marta Rovira i Vergés, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Eva Granados Galiano i Miquel Iceta i Llorens, pel G. P. Socialista; Josep Enric Millo i Rocher, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Herrera Torres i Josep Vendrell Gardeñes, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Inés Arrimadas García i Albert Rivera Díaz, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el president de la Generalitat, Artur Mas i Gavarró; la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Benestar Social i Família, Neus Munté i Fernández; el conseller de la Presidència, Francesc Homs i Molist, i la consellera de Governació i Relacions Institucionals, Meritxell Borràs i Solé.

També són presents en aquesta sessió els diputats Antoni Balasch i Parisi, Violant Cervera i Gòdia, Ferran Falcó i Isern, Antoni Font Renom, Mercè i Jou i Torras, Annabel Marcos i Vilar, Begonya Montalban i Vilas, Marta Pascal i Capdevila, Àngels Ponsa i Roca, Maria Glòria Renom i Vallbona, Elena Ribera i Garijo, Montserrat Ribera i Puig, Maria Dolors Rovirola i Coromí i Maria Senserrich i Guittart, pel G. P. de Convergència i Unió; Oriol Amorós i March, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialista; Sergi García Pérez i Manuel Reyes López, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; David Companyon i Costa, Hortènsia Grau Juan i Joan Mena Arca, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Matías Alonso Ruiz, Carlos Carrizosa Torres, Carmen de Rivera i Pla i José Manuel Villegas Pérez, pel G. P. de Ciutadans.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Compareixença del president de la Generalitat davant de la Diputació Permanent per a donar compte de la convocatòria de les eleccions al Parlament de Catalunya del 27 de setembre (tram. 350-00006/10). President de la Generalitat. Compareixença.

La presidenta

Senyors diputats, comença la sessió de la Diputació Permanent.

Deuen recordar que hi ha una declaració institucional aprovada per aquest Parlament respecte a la violència masclista a Catalunya, de forma que cada vegada que

hi hagués una víctima fos comunicat en el plenari i en aquest cas a la reunió de la Diputació Permanent.

D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior i de l'Institut Català de les Dones, aquest passat mes d'agost hem de lamentar dos casos més de violència masclista, concretament a Castelldefels, el dia 6 i el dia 12 d'agost, que eleven el nombre de víctimes mortals per violència de gènere a quatre persones: dues dones i dos dels fills d'una d'elles.

Sollicituds de compareixença

del president de la Generalitat acumulades (tram. 361-00011/10 i 361-00012/10)

Com saben, el molt honorable president de la Generalitat va sol·licitar el proppassat 26 d'agost comparèixer davant aquesta Diputació Permanent per donar compte de la convocatòria de les eleccions al Parlament de Catalunya del 27 de setembre.

Abans de substanciar l'esmentada compareixença, la Mesa de la Diputació Permanent ha admès a tràmit, per una banda, la sol·licitud del Grup Parlamentari Socialista i del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa de compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent perquè informi sobre les darreres actuacions judicials i policials relacionades amb el possible finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya i la seva fundació, i, per una altra, la sol·licitud del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Ciutadans de compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent perquè informi sobre el presumpte cobrament indegut de comissions per l'adjudicació d'obra pública durant els governs de Convergència Democràtica per finançar aquesta formació política.

Pregunto als senyors diputats i les senyores diputades si podem aprovar per assentiment aquestes peticions de compareixença.

(Pausa.)

D'acord.

Doncs, no es moguïn del seu lloc, que vaig a buscar el president de la Generalitat.

La sessió se suspèn a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i dotze minuts.

La presidenta

Tot seguit, donem inici a la compareixença del molt honorable president de la Generalitat de Catalunya.

Compareixences

del president de la Generalitat acumulades (tram. 350-00006/10, 350-00007/10 i 350-00008/10)

Molt honorable president, tens la paraula.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Membres de la Mesa, vicepresidenta, consellers, senyores i senyors diputats, vaig demanar fa uns dies comparèixer en aquesta Diputació Permanent per abordar un tema, d'entrada, que és el que situaré en primer lloc, que és el debat pel qual farem unes eleccions el dia 27 de setembre. Vaig prendre aquesta iniciativa en aquell moment perquè durant el mes d'agost vaig veure com alguns portaveus que estan presents aquí es referien reiteradament..., que jo m'amagava. I com que la voluntat del president de la Generalitat no ha estat mai amagar-se, i especialment la meua ha estat sempre donar la cara en qualsevol moment i en qualsevol circumstància, vaig pensar que la manera de fer entendre clarament que el president no s'amaga, tampoc ara, és, de fet, prendre part, sollicitar la compareixença allà on un president ha de ser habitualment, que és en el Parlament del seu país. Com vostès saben, doncs, jo ho he fet reiteradament, en moltíssimes ocasions, també en aquesta mateixa sala, i em va semblar que aquesta vegada, doncs, no podia ser d'una altra manera.

Per tant, la meua primera part de la intervenció anirà enfocada a aquest tema que ara els comentava, un debat que espero que sigui fructífer de les raons que ens han portat a aquesta convocatòria de les eleccions el 27 de setembre d'enguany. I, com que hi ha hagut un fet sobrevingut que ha comportat, com deia la presidenta fa una estona, una sèrie d'iniciatives parlamentàries d'alguns de vostès en la línia que jo també donés explicacions sobre aquest cas que s'ha produït en les darreres hores, en els darrers dies, d'escorcolls per part de la fiscalia i de la Guàrdia Civil a la seu de la Catdem, fundació vinculada a Convergència, i a la mateixa Convergència Democràtica de Catalunya, em va semblar que era una bona manera d'abordar els dos temes en aquesta intervenció inicial i a partir d'aquí poder entrar a fons i en debat en els dos temes que ens ocupen.

Comencem, per tant, pel primer d'ells. Vostès saben que aquestes eleccions que tindrem el 27 de setembre tenen una motivació que jo ara reiteraré, però que, de fet, és àmpliament coneguda des de fa temps. Dic «des de fa temps» perquè vull remetre'm precisament, vull remuntar-me al que va passar en el debat de política general de l'any 2013 que vam tenir en aquesta casa –setembre del 2013. Jo vaig acabar aquell debat amb una intervenció que deia el següent –els la llegiré per ser fidel exactament a les paraules transcrites en aquella acta d'aquell debat de política general. Acabava la meua intervenció dient el següent: «Si malgrat la nostra inequívoca voluntat de diàleg i d'acord cap negociació amb l'Estat és possible, estic disposat», deia aleshores, «a utilitzar com a president tots els instruments democràtics i legals al meu abast a fi de facilitar que el poble de Catalunya pugui decidir lliurement el seu futur com a país, inclosa la convocatòria d'eleccions.» Això va ser dit el setembre del 2013, fa dos anys. I afegia, sobre la convocatòria d'eleccions: «No és l'escenari que desitjo, ni és el millor, tanmateix», acabava, «estic disposat a arribar fins a aquest punt, com a últim recurs» –subratllat «com a últim recurs»–, «si es pretén silenciar la veu i impedir el vot de les catalanes i dels catalans.»

Ningú podrà dir, per tant, a hores d'ara que tot això ha estat fruit d'una improvisació. Això es va escriure el setembre del 2013. Tots vostès ho coneixien, coneixien quines eren les meves intencions, estaven perfectament explicitades. Vaig deixar molt clar que no era l'escenari que jo desitjava, i, per tant, abans d'arribar en aquest escenari calia fer moltes coses, i es van fer –ara hi faré una referència–, però ja vaig advertir en aquell moment que jo estava disposat fins i tot a utilitzar aquest instrument democràtic i, per definició, legal, que és la convocatòria d'un esdeveniment perquè el poble de Catalunya es pogués expressar sobre el seu futur polític si no hi havia una altra manera d'abordar-ho.

Estem, doncs, en aquest moment en aquest escenari de l'últim recurs. No n'hi havia cap altre. S'havia intentat tot, com després explicaré. En circumstàncies normals, les eleccions al Parlament de Catalunya, ho he dit moltes vegades, s'haurien fet a finals de l'any que ve, que és quan acabava aquesta legislatura: finals del 2016. Però no estem en circumstàncies normals. I no estem, deixeu-m'ho dir, davant d'unes eleccions més; no estem davant d'unes eleccions normals. Des del punt de vista formal, són eleccions al Parlament de Catalunya; però és evident que, des del punt de vista del fons, de la càrrega política, del simbolisme polític i de la transcendència, estem davant d'unes eleccions que no són normals, d'unes eleccions que tenen un caràcter certament excepcional.

Saben vostès, i en aquest Parlament s'ha expressat moltes vegades, que hi ha una majoria molt clara de ciutadans de Catalunya, expressada també aquesta majoria a través dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, a favor de l'exercici del dret a decidir; que se'ns ha negat del dret i del revés, tot i que l'hem intentat per totes les vies possibles. Per això hem arribat en aquest punt.

I és evident que, encara que aquestes siguin unes eleccions normals des del punt de vista de la legalitat, els partits polítics que s'hi presenten, o les coalicions electorals, i no cal dir els ciutadans, a través del seu vot, el 27 de setembre, poden transformar aquestes eleccions en unes eleccions d'això que en diem de tipus plebiscitari. No ho són des del punt de vista estrictament legal, però sí que ho poden ser, ho seran, des del punt de vista polític.

Insinuava abans que, abans d'arribar en aquest punt d'últim recurs –convocatòria d'eleccions d'aquestes característiques–, ho hem intentat tot. I quan dic que ho hem intentat tot, no em refereixo només a l'actual Govern; ho hem intentat tot molts dels que estem presents en aquesta cambra. Nosaltres, també.

Aquest intentar-ho tot ja va començar, per part d'alguns, de la majoria, l'any 78, o fins i tot una mica abans, en plena transició democràtica, però clarament l'any 78, amb un consens que va ser el consens constitucional. Ja des d'aleshores es va fer una aposta molt seriosa, i molt lleial, deixeu-m'ho dir, per part de la majoria de la població catalana, per arribar a consensos amplis en el conjunt de l'Estat, en benefici de tothom. Nosaltres pensàvem, òbviament, en Catalunya, però pensàvem també en el conjunt de l'Estat; pensàvem en Catalunya i pensàvem en el progrés general

d'Espanya, en la seva democratització, en la seva europeïtzació, en la seva modernització.

Han passat trenta-cinc anys llargs des de l'any 78. Durant aquests trenta-cinc anys llargs, diferents governs de Catalunya van intentar tota mena d'acords i d'enteses amb els diferents governs espanyols, fossin del Partit Popular, fossin del Partit Socialista; fossin majories absolutes, fossin amb majories relatives. Es va ajudar a tothom, i en tot moment. I en cap dels grans temes d'estat, alguna formació catalana que podia ser decisiva, i també catalanista..., no va fallar mai.

I va arribar un moment, i ho recordo molt bé perquè jo en aquell moment era el cap de l'oposició, que un govern de la Generalitat, presidit pel president Maragall, va tirar endavant aquell intent del que havia de ser la substitució de l'Estatut de l'any 79 per un estatut d'autonomia nou. S'estava parlant d'un estatut d'autonomia. Vostès ho deuen recordar molt bé.

I què es va fer? Una proposta d'estatut d'autonomia encaixada dintre del marc constitucional. I aquell Govern va fer això en col·laboració amb el principal grup de l'oposició, que en aquell moment, l'any 2004-2005, era Convergència i Unió.

Quatre anys després d'haver-se aprovat aquell Estatut per part del poble de Catalunya, vostès deuen recordar que aquell Tribunal Constitucional d'aquella època va laminar parts molt significatives d'aquell Estatut, que ja havia estat negociat i, per tant, rebaixat –recordin el *cepillo* del senyor Alfonso Guerra– en el tràmit parlamentari a Madrid. Fins i tot aquell Estatut que ja havia estat negociat i rebaixat i, segons el senyor Guerra, *cepillado* en el tràmit parlamentari de Madrid, fins i tot aquell Estatut, va ser objecte de rebaixes i fins i tot d'amputacions importants –algunes simbòliques, d'altres no tan simbòliques sinó simplement sobre fets molt concrets i molt reals– per part d'aquell Tribunal Constitucional, després de l'escarni amb què van actuar i de l'espectacle que van organitzar durant una pila de mesos i fins i tot una pila d'anys.

Tot això, senyores diputades i senyors diputats, no ens ho inventem ara, simplement estic descrivint allò que ha passat per fer entendre que si estem en aquest punt d'utilitzar unes eleccions com a últim recurs per fer pronunciar el poble de Catalunya és perquè tots els camins que hem intentat diversos d'aquest Parlament de Catalunya, diversos partits de la política catalana, tots, s'han estrellat contra el mur granític de la incomprensió de determinats organismes o institucions de l'Estat espanyol.

A partir d'aquí –vostès ho deuen recordar perfectament, no cal que ho recordi en detall, però sí com una seqüència–, gran manifestació al juliol del 2010. En aquell cas encara hi havia el Govern presidit pel president José Montilla, que per cert va assistir a aquella manifestació.

Després d'això, es va intentar per part del nou Govern de Catalunya que va sortir de les urnes, en aquest cas presidit per mi mateix, el pacte fiscal. Allò no era dret a decidir, no era consulta, no era estat propi, no era independència. Era pacte fiscal. Recordo perfectament que en aquell moment jo tenia el suport amplíssim

d'una gran majoria del Parlament de Catalunya. Gairebé totes les formacions polítiques d'aquella època estaven a favor de defensar un pacte fiscal. Teníem una majoria amplíssima, superior als dos terços. I fins i tot en aquestes condicions, després d'haver avortat l'Estatut, amb aquella campanya explícita del Partit Popular a tot Espanya recollint signatures contra aquell Estatut que havia estat aprovat per un parlament i per un poble directament a les urnes, fins i tot en aquelles condicions, el Govern actual espanyol, del Partit Popular amb majoria absoluta, es va negar rotundament fins i tot a seure a la taula per poder-ne parlar, del pacte fiscal. Parlo de la tardor del 2012.

I a partir d'aquí la seqüència doncs també és coneguda. El 2012 es convoquen eleccions al Parlament de Catalunya anticipades, una decisió que vaig prendre al setembre, octubre, del 2012. Aquelles eleccions donen una majoria contundent a favor del dret a decidir. Des d'un punt de vista democràtic no hi havia res a dir: la majoria, gran, del poble de Catalunya estava clarament a favor d'exercir el dret a decidir. Hi havia el compromís d'organitzar una consulta, i es deia pactada, es deia acordada, es deia parlada, es deia negociada, amb les institucions de l'Estat espanyol. I així es va fer. Es va intentar també aquest camí de l'acord, de la negociació, del pacte. I vostès deuen recordar perfectament, perquè alguns de vostès en van ser protagonistes, com a l'abril del 2014 en el Congrés dels Diputats es va demanar per part del Parlament de Catalunya la transferència de la competència per poder organitzar un referèndum. I recordo perfectament que les diputades i diputats que es van expressar en nom del Parlament de Catalunya en aquell moment van arribar a dir públicament a Madrid que si calia parlar de la data i calia parlar de la pregunta des de Catalunya estàvem disposats a fer-ho. Fins i tot en aquestes condicions de màxima voluntat de negociació i de diàleg, el cop de porta va ser un altre cop històric, com ho havia estat en el cas del pacte fiscal. No se'ns va donar ni una sola oportunitat de parlar-ne. Ni una sola.

A partir d'aquí, saben que vam fer un altre intent, que va ser de dir: «Si l'Estat no vol negociar, ni tan sols parlar de la possibilitat de pactar un referèndum, fem una altra cosa que s'hi assembla: una llei catalana de consultes no referendàries, que no tindrà un valor jurídic immediat, però que tindrà una càrrega simbòlica, un valor polític, i que permetrà fer allò que la gran majoria del poble de Catalunya vol fer, que és expressar-se a les urnes per definir quin ha de ser el futur polític d'aquest país i la relació entre Catalunya i el conjunt de l'Estat espanyol.» En base a aquesta llei, vostès deuen recordar que a més a més es va fer un decret de convocatòria de la consulta per al 9 de novembre. I se'ns va tombar una cosa i l'altra: la Llei de consultes no referendàries i el decret de convocatòria.

I a partir d'aquí encara vam fer un últim intent, que va ser substituir una consulta que no tenia vinculació jurídica per un procés de participació, contra què també es va recórrer davant del Tribunal Constitucional, però que malgrat tot vàrem trobar la manera, vàrem trobar la forma, de poder dur a terme en contra de l'obstaculització permanent de determinats organismes i

institucions de l'Estat espanyol, que van fer tot el possible perquè aquell procés participatiu no es pogués dur a terme. I subratllo el nom: «procés participatiu» —«procés participatiu». L'Estat espanyol no va acceptar ni això, ni un procés de participació per poder expressar la lliure opinió de la gent. Ni això. És a dir que no es volia saber, ni tan sols es volia saber, quina era l'opinió majoritària del poble de Catalunya. Ja no era un problema de com s'implementava un possible resultat. És que es volia ignorar o es volia silenciar el que era la voluntat del poble de Catalunya des d'un punt de vista del seu desig del futur polític del país. Aquesta és la història.

Vostès deuen recordar que aquell dia 9 de novembre, malgrat aquests impediments tan durs, malgrat les obstaculitzacions, malgrat el tripijoc, malgrat el joc brut en algunes ocasions, al final les urnes hi van ser, i més de 2.300.000 persones, que són molta gent en aquestes condicions, varen anar a disposar una papeleta per parlar i per opinar sobre el futur polític del seu país, de Catalunya.

Òbviament, això va comportar represàlies per part de l'Estat. I la principal represàlia és que, malgrat tota aquesta seqüència que els dic, i malgrat aquest ànim de col·laboració total i lleial de la majoria de les formacions polítiques catalanes en els grans temes d'interès general de l'Estat, malgrat aquesta voluntat de diàleg permanent, i de pacte, i d'acord, i de negociació, la resposta a l'organització d'aquell procés participatiu va ser querelles per la via penal per quatre delictes contra la vicepresidenta de l'època, la senyora Joana Ortega, la consellera d'Ensenyament i jo mateix. Alguna d'aquestes acusacions per la via penal comporten penes d'inhabilitació, i una, concretament, pot comportar penes de presó.

Deuen recordar vostès que aquella actuació de la fiscalia espanyola es va fer amb l'opinió contrària de tota la fiscalia catalana, que no és una dada menor. Vol dir que no devia ser tan clar que es pogués actuar d'aquesta manera, quan el conjunt dels fiscals de Catalunya, que no tenen res a veure amb la Generalitat de Catalunya ni amb aquest Parlament, es van negar ells mateixos a presentar aquelles querelles. I, malgrat tot, els poders de l'Estat central van tirar endavant com una..., vaja, sense miraments, van tirar endavant com un bulldòzer, i en aquest moment intenten que hi hagi aquesta inhabilitació de càrrecs públics de Catalunya que havien actuat com jo els he descrit. Per tant, no havien actuat sense contemplacions, no havien actuat amb prepotència, no havíem actuat sense voluntat de diàleg. Ho havíem intentat tot. I, malgrat això, se'ns va posar en el punt de mira des d'aquest punt de vista que ara els comentava.

Bé, som aquí per tot això. Si tot això no hagués passat, ara no tindríem eleccions el 27 de setembre. Si l'Estat hagués deixat algun tipus de porta oberta o de marge per poder evitar el punt al qual hem arribat, estaríem en un punt diferent. Si l'Estat hagués tingut la més mínima capacitat o voluntat de diàleg, hagués seguit en una taula i hagués entès quin era el clam de la societat catalana, quina era la voluntat expressada a les urnes, què volien dir aquelles grans mobilitzacions de

gent reiterades cada any, què significava que el 90 per cent dels ajuntaments de Catalunya estiguessin a favor d'una consulta, d'un referèndum, si haguessin entès alguna cosa de tot això, o, fins i tot, entenent-ho, ho haguessin admès com un fet polític, que és el que és, i com un fet ciutadà, que és el que és, doncs probablement hauríem trobat una manera d'encarrilar les coses de tal manera que en últim terme la població catalana hauria pogut complir el seu desig i la seva voluntat d'expressar-se a les urnes, i que això després hauria estat també objecte de negociació des del punt de vista de la implementació dels resultats. Però res de tot això no ha estat possible.

I davant d'aquesta situació hi havia dues alternatives: o miràvem cap a un altre costat, fèiem veure que no havia passat res, ens arronsàvem i abaixàvem el cap, o érem conseqüents i coherents amb tot el que havíem fet, érem conseqüents i coherents escoltant la veu del poble de Catalunya expressada de tantes i tantes maneres, també a les urnes, i actuàvem en conseqüència. I entre no fer res, mirar cap a un altre costat o abaixar el cap, i actuar en conseqüència des del punt de vista dels mandats democràtics que havíem rebut a les urnes, i de les grans mobilitzacions, i del suport institucional que teníem, jo vaig triar tirar endavant. I per això tenim les eleccions el 27 de setembre.

I sé que s'han criticat determinades posicions de cara a aquestes eleccions. I fins i tot es critica també que gent diferent s'hagin agrupat, per exemple, en una candidatura, concretament la de Junts pel Sí. Però jo aprofito aquesta sessió per demanar-los respecte en aquest sentit. Perquè si resulta que la unitat és un valor, i gairebé tots vostès ho defensen, si resulta que la suma és un valor, si resulta que entendre's entre gent diferent és un valor positiu, i gairebé tots vostès ho defensen, doncs per què no de cara a aquestes eleccions? Hauria de ser un missatge potent de cara a molta gent que gent tan diferent, que no aniran sempre junts, arribin a agrupar-se per un objectiu comú en una operació sense precedents; sense precedents i que probablement no tindrà ni un sol exemple de futur en el mateix sentit. Jo els demano que en aquest sentit, encara que això no agradi a tothom, i ho puc entendre, es manifestin amb respecte des del punt de vista del que això significa.

Perquè no ens enganyem, els parlaré molt clar: el que hi hagi en aquestes eleccions una candidatura que se'n diu Junts pel Sí reforça el caràcter plebiscitari d'aquestes eleccions. I els diré una última cosa, que crec que tots vostès poc o molt coneixen però que no sempre accepten o no sempre donen per certa, que és que el diumenge 27 al vespre, quan hi hagi el recompte, es comptaran sí i es comptaran nos, es comptaran diputades i diputats a favor del sí i diputades i diputats a favor del no. Entenc que a alguns de vostès això no els agradi. Però que no els agradi no vol dir que no formi part de la realitat. Mirin vostès com es veu aquesta convocatòria des dels poders de l'Estat, i mirin vostès com s'observa fins i tot fora d'Espanya, a la Unió Europea i per part de mitjans de comunicació de fora de la Unió Europea molt significatiu. Per tant, ho torno a dir: jo sé que tant en el sí com en el no, tant en els diputats i diputades del sí com en els diputats i

diputades del no, hi haurà matisos diferents, hi haurà accents diferents, hi haurà gent diferent, però no s'enganyin, aquella nit a Catalunya es comptaran diputats i diputades del sí i diputats i diputades del no.

Que és una mica injust que això sigui d'aquesta manera? Potser sí. Però és així. I val la pena que se sàpiga. Val la pena que se sàpiga perquè això precisament és el que dona aquest caràcter d'anar més enllà del que són unes eleccions estrictament normals al Parlament de Catalunya. Insisteixo que legalment és d'aquesta manera, però que des de molts altres punts de vista, vaja, des d'altres punts de vista, el caràcter d'aquestes eleccions és clarament diferent.

Abordo a partir d'ara el segon tema que ens convoca. I en primer lloc els volia fer un resum el més breu possible d'un conjunt d'actuacions que s'han tirat endavant des de l'actual Govern de la Generalitat i des de la presidència de la Generalitat, tota una sèrie d'actuacions que van en la línia de la màxima transparència en l'actuació de les institucions públiques de Catalunya. Hi insisteixo: des de la presidència de la Generalitat, i gràcies a la implicació del Govern i de col·laboradors eficaços i compromesos, s'han fet en aquests darrers dos, tres, anys grans esforços –grans esforços– per transformar la Generalitat en una administració transparent i en un referent de bones pràctiques. I aquests esforços no només s'han fet, sinó que han reeixit. Tenim en aquest moment, com ara els comentaré, resultats positius concrets que han transformat la Generalitat en una institució de bones pràctiques i en una institució referent des del punt de vista de l'actuació des d'un punt de vista de la transparència.

Alguns exemples que els volia posar en aquest sentit. Creació de l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública. Aquesta és una oficina que no havia existit mai en l'Administració catalana, i ara existeix. I el primer objectiu d'aquesta Oficina de Supervisió de la Contractació Pública és vetllar per la transparència en la contractació pública. Després en parlaré, de contractació pública. Però, bé, és bo, doncs, recordar que tenim en aquest moment antecedents d'aquestes característiques, realitats d'aquestes característiques. Aquesta Oficina de Supervisió de la Contractació està adscrita al Departament de la Presidència de la Generalitat i exerceix les seves funcions sobre tots els departaments de la Generalitat i totes les entitats del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

Posteriorment a la creació d'aquesta Oficina de Supervisió de la Contractació, posteriorment, la Unió Europea, mitjançant una directiva del Parlament Europeu, va disposar la constitució d'unitats amb funcions de supervisió a tots els estats membres. Però quan la Unió Europea va dictar aquesta directiva a Catalunya aquesta Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública ja existia. Vol dir que ens hi vàrem avançar clarament en aquest sentit. I en un informe de la Comissió Europea sobre la lluita contra la corrupció de febrer del 2014 es considera la creació d'aquesta Oficina de Supervisió de la Contractació Pública com un exemple –diuen ells– de bona pràctica en la contractació pública.

La mateixa Generalitat de Catalunya va assolir ara fa un any la primera posició en matèria de transparència entre totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol. L'any 2012, la Generalitat es trobava en la desena posició, entre disset; ara està en la primera, entre disset. Aquesta feina es va fer en un any i mig o dos; vol dir que l'actual Govern de la Generalitat s'ho va prendre molt seriosament i hi va fer coses. Una d'elles ja l'he citada; una altra va ser el portal de la transparència. I, amb posterioritat, el Parlament de Catalunya va prendre una iniciativa de màxima importància, i vostès en varen ser protagonistes, que va ser la Llei de la transparència i accés a la informació, que és una altra de les fites importants que hem aconseguit en aquesta legislatura en aquest país des del punt de vista de ser un referent de transparència i de ser un referent de bones pràctiques col·lectives.

El mateix 2014 es va aprovar una instrucció per part de la Generalitat per a l'increment de la transparència i l'optimització d'aspectes dels procediments de contractació pública. I aquesta instrucció és d'aplicació obligatòria a tots els departaments i entitats que integren el sector públic de la Generalitat de Catalunya. I a més a més ha estat també implementada en el conjunt de les universitats públiques catalanes i d'organismes diferents administratius, amb un munt de sessions en aquest últim any i mig on han participat més de 750 persones, totes elles vinculades amb organismes de tramitació o de promoció de la contractació pública.

En aquest moment –i això segurament és desconegut però val la pena que ho sàpiguen vostès i ho sàpiga també el conjunt de la població catalana–, de manera quinzenal –cada quinze dies, cada dues setmanes– es publica a la pàgina web de l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública i al portal de la transparència totes les adjudicacions de contractes públics realitzades pels departaments de la Generalitat de Catalunya i per totes les entitats del sector públic de la Generalitat, i a més a més es fa a través de documents estructurats, que són entenedors per part de la gent que ho vulgui consultar. I què recullen? Doncs, la data d'adjudicació, la descripció del contracte i del seu objecte en cada cas, el procediment d'adjudicació utilitzat, el valor estimat del contracte, l'import d'adjudicació i la durada del contracte; és a dir, les dades essencials de cada contracte cada quinze dies es penjen en les webs de transparència i de l'Oficina de Supervisió de la Contractació Pública de la Generalitat de Catalunya.

A més a més d'això en aquest moment és possible per part de la ciutadania, a través d'un formulari de sol·licitud disponible en el portal de la transparència de la Generalitat, accedir a la informació, directament, de les adjudicacions contractuals o de les seves modificacions, de les pròrrogues o contractes complementaris en què s'han formalitzat, entre bastantes altres dades.

Amb aquesta actuació, la Generalitat de Catalunya ha esdevingut la primera Administració de l'Estat espanyol, la primera, a facilitar als ciutadans l'accés a la informació contractual de tots els seus departaments i de totes les entitats del seu sector públic. La primera. No n'hi ha hagut cap altra que hagi anat per davant,

des d'aquest punt de vista de facilitar, a través de formularis concrets, que el ciutadà pugui, que els nostres ciutadans puguin arribar a consultar el que és la contractació pública de la Generalitat de Catalunya.

I no ens hem limitat a la Generalitat de Catalunya; hem convidat a totes aquestes bones pràctiques una pila d'institucions públiques catalanes, que s'han afegit a aquestes plataformes úniques de contractació pública des d'aquest punt de vista de les normes de la bona transparència. I en aquest moment hi ha 667 ajuntaments apuntats, en aquesta plataforma conjunta, i més de mil òrgans de contractació pública del nostre país. Per tant, hi ha un esforç conjunt entre la Generalitat i una gran part de les institucions públiques del nostre país, ja s'entén, governades per formacions polítiques diferents.

Es va crear també el Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, que és una altra de les institucions que es van suggerir per part de la Unió Europea, per protegir els drets dels que obtenen contractes per part de les administracions. S'ha aprovat el codi de principis i conductes recomanables en la contractació pública, d'acord amb un acord de govern de l'1 de juliol de 2014, i s'ha posat en funcionament la Comissió d'Ètica en la Contractació Pública.

I, entre altres iniciatives, molt recentment –va ser just abans del parèntesi de l'estiu–, el Govern va crear el Registre de grups d'interès, és a dir, el registre dels anomenats «lobbys», que deriva d'uns articles de la Llei de la transparència que es va aprovar en aquest Parlament i que és un mecanisme clau per garantir la transparència en la presa de decisions dels poders públics.

Vull recordar que en aquest sentit també aquesta és una iniciativa capdavantera en el conjunt de l'Estat espanyol, no ho ha fet ningú més, i a Catalunya això s'ha fet, i a ningú se li escapa que això, doncs, ha de servir perquè hi hagi no només una fiscalització sinó sobretot un control del que és l'activitat d'aquestes entitats que defensen interessos de tercers i que, a partir de l'1 d'octubre d'enguany, per tant, d'aquí a menys d'un mes, hauran ja d'estar inscrites en aquest Registre de grups d'interès.

Bé, els faig tot aquest recordatori, i en alguns casos, doncs, segurament hi afegixo informació una mica desconeguda, per fer notar que quan es parla d'irregularitats, de manca de transparència, de pràctiques suposadament corruptes, etcètera, en aquest país hi està havent un intent molt seriós, amb resultats positius i tangibles, per situar-nos a dalt de tot del que són les bones pràctiques i la transparència. I estem funcionant així, estem funcionant d'aquesta manera. I crec que és bo que en aquesta sessió, que també parlarà d'aquestes coses, aquests fets siguin coneguts.

La darrera part de la meua intervenció és sobre els fets concrets que van succeir el divendres de la setmana passada a partir de l'operació d'investigació promoguda per la fiscalia i per la Guàrdia Civil.

Permetin-me que els faci unes consideracions prèvies sobre aquesta actuació. A aquestes alçades de la pel·lícula, jo ja no crec en segons quines casualitats, per-

què jo mateix ja he vist en la meua pròpia trajectòria com passaven coses a les quals es donava una gran volada i que després acabaven exactament en res. I com que n'he vist més d'una, i més de dues, i més de tres, i més de quatre, i més de cinc, hi insisteixo: a aquestes alçades de la pel·lícula jo en aquest tipus de casualitats ja no hi crec.

L'altra consideració que els volia fer és que aquesta actuació està promoguda per la fiscalia i per la Guàrdia Civil, que són poders que jeràrquicament depenen de les estructures del Govern central, i que alguns dels ministeris dels quals depenen..., concretament el Ministeri de l'Interior, segons el nostre judici, no és pas un ministeri que en els últims temps es dediqui..., per tenir una actuació precisament exemplar ni de bones pràctiques. I jo també n'he tingut proves molt directes, d'aquest tipus d'actuacions, per part d'aquest ministeri. Vull recordar que aquesta actuació es produeix amb les eleccions convocades i amb la legislatura dissolta, a un mes de la data de les eleccions i davant d'unes eleccions d'una enorme càrrega política i simbòlica, i, casualment, el mateix dia que una candidatura o una coalició electoral promou un gran acte de participació ciutadana a la ciutat de Barcelona, concretament a l'Arc de Triomf. Massa casualitats per ser casualitat.

Dintre d'aquestes consideracions que els volia transmetre, tinguin en compte també que el dia abans dels escorcolls, per tant, el dijous de la setmana passada, s'havia avisat alguns mitjans de comunicació, que, al seu torn, alguns d'ells va avisar els dirigents de Convergència Democràtica de Catalunya que l'endemà passaria allò que efectivament va passar; és a dir, calia que hi hagués espectacle. Quan els poders públics –fiscalia, Guàrdia Civil, poders fonamentals de l'Estat–, directament o indirectament –això segurament no ho sabrem mai–, avisen mitjans de comunicació del que passarà l'endemà és que es busca l'espectacle, que efectivament hi va ser.

Dintre d'aquestes consideracions val la pena tenir en compte també que el dia aquell concret, el divendres ja, en plena situació dels escorcolls, la Guàrdia Civil es va passar gairebé cinc hores a la seu de Convergència Democràtica de Catalunya sense fer res, cinc hores, esperant un secretari judicial; és a dir, es perllonga l'espectacle tant com es pot, perquè això anava acompanyat, òbviament, de la presència de les càmeres, dels mitjans de comunicació, etcètera.

Després hem sabut que es filtren documents que estan protegits pel secret sumarial. En aquest cas és pitjor que l'espectacle, perquè és una actuació delictiva; si hi ha secret sumarial, vol dir que no es poden donar a conèixer els documents, i si es donen a conèixer, vol dir que hi ha una falta greu, probablement un delictes; un delictes que, si fos el cas, òbviament, quedarà impune, perquè a ningú li interessarà saber qui filtra aquests documents emparats pel secret de sumari. I cada dia sentim a parlar a bombo i platerets de l'estat de dret. I jo em pregunto: «És estat de dret de veritat, de debò, que poders de l'Estat puguin arribar a donar a conèixer documents que estan sota secret sumarial? Això és l'estat de dret que proclamem cada dia?» Aquest és un estat de dret que no protegeix els drets més elementals.

Tot això que els he dit com a consideracions prèvies introdueix seriosos dubtes sobre la intenció real d'aquestes actuacions, que en alguns moments poden semblar més orientades a treure rèdit electoral que no pas a buscar o a perseguir la veritat.

Ara anem als fets, tal com jo els conec i tal com se m'han traslladat; parlarem de l'empresa que ha estat objecte d'investigació: Teyco.

Teyco, com altres empreses, no és pas l'única, ajuda a fundacions vinculades a partits polítics, dintre de la més estricta legalitat i dintre de la transparència, perquè parlem de comptes públics que després s'envien a tots els organismes públics corresponents per al seu coneixement.

Teyco, com altres empreses, contracta amb administracions governades per diferents formacions polítiques del nostre país. Prova d'això... –jo he portat totes les dades per si després algú vol entrar en matèria una mica més a fons–, prova d'això és que si vostès revisen les adjudicacions que ha tingut aquesta empresa en aquells anys –concretament, per exemple, l'any 2009, que és el que és objecte més directament d'investigació– comprovaran que aquell any 2009, si parlem de la contractació dels ajuntaments de Catalunya, resulta que Teyco va ser molt més contractada per part d'ajuntaments que no eren de Convergència i Unió que no pas pels de Convergència i Unió. I si, en lloc de mirar els ajuntaments, miren la contractació de la Generalitat de Catalunya, veuran que en aquells anys –per tant, amb el segon tripartit– les adjudicacions percentuals que tenia Teyco eren gairebé sempre superiors a les que ha tingut en aquests últims quatre anys amb governs de Convergència i Unió.

Si, per tant, aquesta empresa feia aportacions a diferents fundacions de partits polítics, també a la de Convergència Democràtica de Catalunya, i contractava més amb administracions que no estaven governades per Convergència i Unió, la pregunta és: quan hi han aportacions a alguna formació política és «a canvi de», i quan són a altres formacions polítiques no és a canvi de res? Seria una teoria bastant curiosa. I, efectivament, no són a canvi de res. Altra cosa és que empreses d'aquest país, com persones d'aquest país, lliurement poden ajudar més a uns que als altres en funció de les seves afinitats ideològiques, o dels seus interessos des del punt de vista del que defensa cadascú. I aquesta empresa, concretament, devia pensar que hi havien algunes formacions polítiques, no només una, que defensava millor l'esquema de país que a ells els interessava que no pas d'altres, com passa amb les persones físiques, exactament igual: unes opten per un model de país, unes altres opten per un altre.

Val la pena, també, respecte als fets, a part d'això que els he dit, que es recordi que una vegada filtrat aquest document, que està sota secret del sumari, curiosament, resulta que quan es fan les sumes i les restes i tot això, i es parla del famós 3 per cent, resulta que no quadra ni una sola xifra. Perquè si vostès observen, per exemple, en el cas concret de la fundació de Convergència, la CatDem, quina va ser l'aportació en aquell any 2009, no té res a veure amb el 3 per cent

–res a veure. Per tant, si el 3 per cent és tan evident, com pot ser que aleshores no hi hagi el 3 per cent a la realitat, quan aquell any 2009 la fundació de Convergència ingressa unes quantitats d'aquesta empresa, legals –per cert, ho torno a dir–, molt inferiors al càlcul del 3 per cent. I cap d'aquestes xifres coincideix amb aquest percentatge.

També els he de dir que el que està investigat és l'any 2009, però en molts d'altres anys també hi han altres aportacions. I jo celebri que els dirigents de Convergència, des del primer dia –i abans, fins i tot, que arribés la Guàrdia Civil a la seu de Convergència–, expliquessin clarament, amb tota transparència, quines havien sigut aquestes aportacions, concretament d'aquesta empresa. Aportacions que uns anys hi van ser i d'altres no; però que en els anys que hi van ser mai van coincidir amb percentatges de res, sinó aportacions voluntàries d'aquesta empresa, igual que les feia a altres fundacions vinculades a altres partits polítics.

L'altre fet a destacar, que crec que vostès han de tenir en compte quan emetin les seves opinions, és que si entrem en l'anàlisi d'aquest any 2009, concretament, i d'aquelles obres que s'han dit d'alguns ajuntaments en concret –que, per cert, parèntesis, en aquell any 2009 hi va haver altres ajuntaments també governats per Convergència i Unió que van adjudicar obres a Teyco, no només aquells cinc–, n'hi havia, si no ho recordo malament, pel que s'ha fet públic, onze; no només cinc, sinó onze; dels altres, no se'n parla. Però, dels que se'n parla, han de tenir en compte que les obres que es van adjudicar per part d'aquells ajuntaments eren obres de l'anomenat «plan Zapatero». I el plan Zapatero estava dissenyat legalment d'una manera en què no hi havia marge de discrecionalitat per part de cap Administració en la seva adjudicació. No hi havia ni un sol mil·límetre de marge de discreció per part de l'Administració corresponent, fos la que fos. Perquè obligadament s'havien d'adjudicar al més barat. Per tant, cada empresa que optava a una obra, presentava el seu preu i automàticament se li adjudicava aquella obra al que tenia el preu inferior. No hi havia criteris tècnics. No hi havia criteris de professionalitat de les plantilles, d'experiència. No hi havia puntuacions de res que no fos estrictament del preu presentat. Per tant, millor preu, adjudicació directa. I, a més a més, han de tenir en compte que el control administratiu de la justificació d'aquelles obres el feia directament el Govern central. És a dir que no passava per cap altra institució catalana: fiscalitzava el Govern central i s'adjudicava estrictament a preu.

Diguin-me vostès quin marge d'actuació podia tenir cap ajuntament d'aquest país per canviar coses d'aquells concursos. Eren impossibles. Per tant, no es podia fer favor a ningú. El que tenia el mèrit de trobar el millor preu és el que s'emportava l'obra. El Pla Zapatero funcionava així. I em sembla que..., vaja, vostès ho han de saber. I quan es fan determinats judicis, precisament d'aquell any 2009, s'ha de recordar que aquestes obres funcionaven d'aquesta manera. I que tots els ajuntaments de Catalunya que van contractar obres d'aquella manera, totes es van subjectar a les matei-

xes condicions. Ningú, cap d'aquests ajuntaments va tenir el més mínim marge d'actuació per canviar absolutament re, i, per tant, no es podia fer favors a ningú. I, per tant, què caram s'hi havia de donar a canvi si no hi havia favor?

Bé. Els faig aquestes consideracions, perquè..., primera, perquè no són menors, però, segon, també, perquè formen part del debat que jo crec que hem de tenir en aquest moment i que, d'una forma o d'una altra, doncs, ha d'estar enriquit, entenc jo, per informacions com les que jo els he intentat aportar.

El resum d'aquesta segona part de la meva intervenció, per tant, seria el següent: U, el Govern de la Generalitat s'ha pres molt seriosament el que és convertir les institucions públiques catalanes en institucions que actuen sota criteris de màxima transparència, i institucions presidides per les bones pràctiques que siguin exemple arreu –i això ho estem aconseguint–; i, dos, sobre el cas concret que s'està analitzant, abans d'arribar a conclusions que poden ser precipitades, analitzin bé totes les coses perquè podria ser que moltes de les coses que es diuen després tinguin molt poc a veure amb la realitat.

La presidenta

A continuació, vénen les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. Tenen de temps fins a vint minuts. En primer lloc, té la paraula la il·lustre senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, president. Si li sembla, començaré pel final de la seva intervenció, que és el que tenim més fresc, i, per tant, el que correspon a l'ampliació de l'ordre del dia –em calcularàs el temps?– d'aquesta compareixença que havia estat prèviament sol·licitada.

Abans d'entrar en el debat, pròpiament, deixin-me fer una declaració de principis sobre el tema que hem estat tractant, que és un tema que afecta greument la nostra societat: la corrupció. Certament, és molt conegut quin és el posicionament d'Esquerra Republicana pel que fa a la corrupció. La corrupció, a mi, personalment, em genera una indignació profunda, una indignació absoluta, i entenem com a corrupció utilitzar qualsevol tipus de poder o confiança rebuda per part dels ciutadans, de la ciutadania, en benefici clarament privat. Per això, per nosaltres, corrupció significa una clara amenaça a la llibertat –la llibertat des d'un punt de vista col·lectiu– de la comunitat política en la qual vivim, quan es produeix la concentració de poder en mans..., la concentració de poder econòmic o polític en mans d'uns pocs. Evidentment, això atempta radicalment contra la llibertat, contra la distribució social de tot el poder, contra la comunitat política en si mateixa, contra allò de la cosa de tots, de la res pública, de la cosa pública, però també la corrupció afecta i atempta clarament contra la llibertat individual. Un home, una dona és lliure dintre d'una comunitat política quan té

capacitat d'influir, quan té capacitat de participar en el govern d'aquesta comunitat política. En canvi, si el Govern se'l troba governat per una concentració de poder, per uns interessos determinats, evidentment que aquí hi ha una minva clara de la llibertat.

En segon lloc, a nosaltres, la corrupció ens produeix una enorme indignació perquè també significa un atemptat als serveis públics, a l'estat del benestar. És evident que el pendent de concentració de poder a mans d'uns pocs és el mateix pendent de la desigualtat, de les desigualtats socials que afecten tota la societat. La corrupció política, per part nostra, és un atac frontal a tots aquells treballadors i treballadores que treballen incansablement cada dia i que compleixen amb totes les seves obligacions fiscals i normatives, i que, per cert, molts d'ells viuen humilment intentant arribar cada mes a final de mes.

Per nosaltres, la corrupció és aquella injustícia de veure com uns treballen i compleixen i contribueixen a la comunitat honestament, i d'altres s'enriqueixen a costa de tots. La corrupció ens indigna profundament, i la manca de compromís per lluitar contra la corrupció i la passivitat per lluitar contra la corrupció encara ens indigna més, perquè al final acaba generant una cultura –una cultura. La corrupció està íntimament relacionada, considerem nosaltres, amb l'economia submergida. Ens hem de preguntar per què l'Estat espanyol té un 20 per cent del seu PIB d'economia submergida, que implica deixar de percebre milers i milers d'impostos que s'haurien de dedicar als serveis públics, als hospitals, a les escoles, a les universitats, a les infraestructures, a generar ocupació i a generar oportunitats. La corrupció ens empobreix clarament a tots i a totes.

La corrupció també és una vulneració flagrant de l'economia de mercat, perquè la corrupció permet que hi hagi empreses que tenen una informació privilegiada amb la qual es poden moure en el mercat públic, evidentment, respecte a d'altres que estan clarament amb una inferioritat de condicions.

Havent recordat una vegada més quin és el nostre posicionament, personal, polític, també el posicionament de la formació que representem, després d'aquesta declaració, clarament, de principis –que, ho suposo, president, compartida–, cal passar a l'acció. I nosaltres tenim ganes de treballar per a unes institucions clarament al servei de la ciutadania. Tenim ganes de treballar per a l'interès general, que sigui l'interès comú de tots els ciutadans. Tenim ganes i treballem per a la igualtat dels drets civils i polítics de tots els ciutadans. Treballem i tenim ganes, moltes ganes de continuar-ho fent, per a la distribució social del poder polític i per a una societat, també, moderna –i per això cal fer molta inversió, de molts recursos–; una societat moderna d'homes i dones que clarament tinguin temps i tinguin recursos i tinguin disposició per lluitar contra aquests grups d'interessos que no s'apropiïn, en cap cas, de l'interès general.

President, convindrà amb mi, per tant, que la corrupció és execrable, i que cal que ens conjurem tots els polítics a posar-hi fi. No és cap casualitat que a l'Estat espanyol, com deia, l'economia submergida sigui

al voltant d'un 20 per cent del PIB, i que, en canvi, en països com Àustria, o en països com Holanda, l'economia submergida vagi a l'entorn d'un 7 a un 9 per cent del PIB. Són països, són estats que han fet un exercici, evidentment, de conscienciació, a través de la seva ciutadania, però també han fet un clar exercici de determinació dels seus polítics, de les seves institucions per lluitar contra aquesta xacra de la corrupció.

Evidentment, per nosaltres, i considerem que també ho compartim, la voluntat dels polítics és d'acabar amb aquesta xacra. I per acabar amb aquesta xacra creiem que és molt important demostrar-ho, també, a part d'aquestes conviccions, a part del treball que ja fem i que volem continuar fent, però creiem que una bona manera de demostrar acabar contra la xacra de la corrupció és donant explicacions públicament, demanant que tots els casos s'investiguin, evidentment, al marge de si l'Estat espanyol ho utilitza electoralment, que ho fa, i al marge també de si el moment de l'escorcoll fa sospitar d'una connivència poc democràtica entre determinats poders de l'Estat, que també ho fa, també hi és, també ho fa sospitar. Entenem que la voluntat dels polítics d'acabar amb aquesta xacra es demostra, com deia, donant explicacions públicament. Hi ha polítics que donen explicacions públicament; hi ha polítics que no tenen aquest costum, i ens sembla que no el tindran mai.

A nosaltres ens sembla que hem de dir als senyors del Govern espanyol que vinguin i que investiguin, que ho investiguin tot –tot. Obrim portes i finestres, que mirin i que regirin. Per què? Perquè som els primers que tenim ganes que la corrupció i les presumpcions de corrupció s'acabin al nostre país, a casa nostra. Que vinguin. I nosaltres –nosaltres–, la gent d'Esquerra Republicana, això ho fem a dins de casa. Cada dia. Intentem dotar el partit dels millors recursos perquè això no passi, i fa uns quants anys d'història que lluitem internament perquè els partits no siguin el primer pas de possibles casos de corrupció.

Però al mateix temps que diem als senyors del Govern espanyol que vinguin i que ho regirin tot, que som els primers que volem acabar amb els casos de corrupció al nostre país, també hem de dir als senyors del Govern espanyol que la lluita contra la corrupció sembla que tingui com dues vies, o dues categories: la via i la categoria amb més garanties, policials, judicials, i segurament menys motivacions –menys motivacions–, ho deixo aquí, i una altra categoria de lluita contra la corrupció amb motivacions, podríem dir, afegides. Vostè deia amb un espectacle mediàtic inclòs. Jo potser li dic amb menys garanties, o fins i tot amb alguna decisió, en tota aquesta lluita contra la corrupció, en tot el procés, que sembla que contingui criteris d'una certa oportunitat política.

Volem netejar el país de corrupció, però som plenament conscients que el Govern espanyol utilitza els casos de corrupció a Catalunya, els presumptes casos de corrupció a Catalunya, per anar en contra de la independència. Només cal pensar quant, acabat amb te..., i en quin moment han començat a sorgir aquests escorcolls, aquests casos de corrupció tan mediàtics, i com es mediatitzen també públicament. Perquè la ges-

tió dels presumptes casos de corrupció amb altres finalitats que no són només lluitar contra la corrupció, amb altres decisions que impliquen criteris d'oportunitat política, doncs fa que no sigui ben bé lluitar només contra la corrupció. Perquè la lluita contra la corrupció per altres motius que no siguin aquests deu ser també una lluita contra la corrupció una mica corrupta. De fet, per nosaltres una lluita contra la corrupció que porti afegit criteris d'oportunitat política, que es fa ara perquè es decideix fer ara, perquè hi ha un determinat moment polític, i no abans, que es fa d'una determinada manera, a diferència d'altres casos de corrupció de l'Estat, és corrompre l'estat democràtic i de dret, és utilitzar-ho tot contra una idea, contra una opció política. De fet, això ho fan en els casos de corrupció, en els presumptes casos de corrupció, en aquesta lluita contra la corrupció a Catalunya, segurament diferenciada de la resta de territoris de l'Estat, però també ho fan en les mateixes institucions polítiques de l'Estat, fins i tot en aquelles supremes, aquelles que haurien de donar-nos les garanties judicials constitucionals. Ells corrompen l'estat democràtic i de dret fins i tot en aquestes institucions més supremes reformant-les per criteris d'oportunitat política.

Nosaltres ens preguntem com pot ser que el Govern espanyol, el Govern amb més casos de corrupció de tot Europa, l'únic argument que tingui per frenar la independència sigui que a Catalunya hi ha corrupció. Però si el Govern en ple, aquest Govern espanyol, està acusat de corrupció per l'afer d'uns sobres i mai ningú públicament n'ha donat explicacions! Jo els diria: volen fer el favor de lluitar d'una vegada contra tota la corrupció?

Hi insisteixo, i no vull que es tergiversin les nostres declaracions, la nostra opinió: volem acabar amb tota la corrupció política al nostre país. A nosaltres la corrupció política ens indigna profundament, ens decep profundament, perquè tergiversa l'objectiu últim de la política: les institucions al servei dels ciutadans, les institucions per ajudar en les necessitats dels ciutadans. Però no volem que la lluita contra la corrupció serveixi per anar contra unes idees clarament polítiques, per anar en contra de la independència del nostre país.

President, miri, hi va haver un jutge, un magistrat nord-americà dels primers que va fer una sentència política per tractar casos de corrupció als Estats Units, el jutge, el magistrat, Brandeis, el 1914, que va fer, des d'un punt de vista molt republicà, una frase que ha passat a la història, que diu: «La llum del sol és el millor desinfectant.» Per això nosaltres creiem que donar explicacions públicament és el mínim que podem fer per lluitar contra la corrupció. El mínim. I per això creiem que cal que vostè expliqui si vostè tenia coneixement, informació, respecte a aquesta última operació que hi ha hagut policial i de la fiscalia al nostre país, que concretament afecta la Fundació CatDem i Convergència Democràtica de Catalunya. Per això, president, perquè considerem que la transparència, que les explicacions públiques, són el mínim i són la garantia per començar a combatre la corrupció, li demanem que ens expliqui si vostè tenia clarament

coneixement o informació de pagaments de comissions. No només si aquestes comissions eren d'un 3 per cent i si quadren els números amb el que ha sortit als mitjans de comunicació, sinó si realment tenia coneixement que es pagaven algun tipus de comissions al marge del percentatge, sobretot comissions per part de Teyco a la Fundació CatDem a canvi de contractes públics d'administracions locals governades per Convergència Democràtica.

En qualsevol cas, ens agradaria saber quines mesures ha posat en marxa Convergència Democràtica dins del partit per escatir la realitat d'aquests fets tan greus que apareixen als mitjans de comunicació; quines mesures ha fet en el Govern, malgrat que algunes ja ens les ha explicat, perquè això no torni a passar; quines mesures ha pres també en el mateix partit perquè aquests fets no es puguin donar.

Necessitem que es donin explicacions. I això, dèiem, és la primera mesura, és el mínim. Però també necessitem que s'implementin mesures. Vostè aquí n'ha comentat algunes, algunes de les quals, suposo que ja ho ha dit, s'han posat en funcionament abans de l'estiu. Per tant, no en tenim coneixement, del seu funcionament; tampoc del seu resultat. I, per tant, no en podem fer una avaluació.

Hi han altres mesures que per nosaltres són importants, i que són bones pràctiques que les Nacions Unides ressalten en molts dels seus informes sobre corrupció i que es porten i implementen en altres països, com per exemple pactes d'integritat, concretament en l'àmbit de la contractació entre empreses i administracions públiques, que impliquen sancions d'expulsar empreses per no licitar mai més en aquest mercat públic si incompleixen aquests pactes d'integritat.

Hi han altres mesures que nosaltres creiem que també es poden prendre per generar mecanismes de control nous, fins i tot mecanismes de denúncia interna en la mateixa administració, perquè hi pugui haver funcionaris, treballadors públics, càrrecs diferents dins de les administracions, que puguin denunciar de forma anònima presumptes irregularitats que no s'haurien de cometre.

I llavors hi ha mesures que a nosaltres ens agradaria, i ho hem expressat més d'una vegada políticament i ho hem votat en diferents formes, en mocions, resolucions, normes, modificacions de normes, aquí al Parlament de Catalunya i també al Congrés espanyol..., algunes mesures que creiem que s'han de prendre, i que si tenim l'oportunitat de tenir totes les oportunitats a les nostres mans el proper 27 de setembre les podem començar a considerar. Com per exemple la prohibició que condemnats per corrupció vagin a llistes electorals o tinguin accés a càrrecs públics; com per exemple que qualsevol persona finalment penada, sentenciada, per temes de corrupció hagi de respondre amb el seu propi patrimoni personal. Tindrem la possibilitat de debatre entre tots un nou Codi penal. Doncs aprofitem-ho perquè els delictes de corrupció política no prescriuin mai, i limitem els furs i les immunitats.

El meu compromís de lluitar contra la corrupció té arrels molt profundes. Per nosaltres, per mi mateixa, és

clarament un tema de justícia i de llibertat, com deia al principi; és un tema de defensa de les persones honestes, dels treballadors i treballadores d'aquest país; és bàsicament perquè puguem garantir un estat del benestar major; és bàsicament per dignitat, en el fons.

És per tot això que també volem un nou país. Perquè... Sí, pot fer riure a algú. A mi no me'n fa gens, de riure. Perquè en les institucions que coneixem, en aquest sistema en què vivim..., si no reformem..., i no tindrem capacitat per fer-ho..., de cap i de nou aquestes institucions, no combatrem la corrupció. Volem un nou país perquè ens permeti aixecar unes institucions des de zero, sense vicis adquirits, com deia, que permeti la regeneració i que impedeixi la desviació respecte a l'interès general. I és per això que som molts ciutadans que volem tenir tot el poder a les nostres mans, tot el poder polític a les nostres mans: per regenerar-ho tot, per començar-ho tot de nou. D'aquí la importància del 27 de setembre com un instrument també per acabar amb la corrupció; com un instrument per generar més justícia, més garanties..., que aquesta lluita contra la corrupció tindrà aquesta finalitat i buscarà realment els responsables; com un instrument de regenerar-ho tot.

Com ha dit vostè, el 27 de setembre és aquell referèndum que no ens han deixat fer, que ens han impugnat, que ens han prohibit, que ens han suspès, que ens han negat. Ja hem sentit que no els agrada, aquesta nova situació del 27 de setembre. I ho anirem sentint, diguem-ne. Però jo també demano a tots els ciutadans de Catalunya que es preguntin qui –qui– ens ha col·locat en aquesta situació en què ens trobem; qui ens ha portat a una situació, anòmala en els estats democràtics i de dret, de no poder votar i decidir el nostre futur en un referèndum; qui ha decidit que aquí no es vota com a Escòcia, sinó que hem de buscar vies alternatives per votar. Qui? Els qui no els agrada aquesta situació. Doncs mirin: s'hi hauran d'anar acostumant, perquè l'alternativa, evidentment, ens l'han vetat ells mateixos.

No ens van deixar fer un referèndum, com deia, i ara no ens volen deixar que fem aquests eleccions del 27 de setembre. Doncs tornem-ho a dir: les farem, aquestes eleccions del 27 de setembre. Primer, perquè tenim un mandat democràtic claríssim de les passades eleccions del Parlament de Catalunya, 25 de novembre del 2012, que alguns han oblidat i han abandonat, és el seu problema, però tenim un mandat democràtic, amb el suport del 80 per cent dels ciutadans d'aquest país, en les eleccions en què va participar més gent, que diu que els ciutadans de Catalunya volen decidir. I aquest mandat democràtic és el que fa tres anys que suem per fer-lo efectiu. El farem efectiu entre tots els 27 de setembre. I ara no ho podran impedir, ni impugnar, ni suspendre, ni prohibir. Se'n riuran i ens enviuran aquí totes les operacions policials i judicials que facin falta. I que vinguin, obrirem portes i finestres, perquè som els primers que tenim ganes d'acabar amb aquesta corrupció. Però les eleccions no les podran frenar, perquè les farem legalment –legalment. Resulta que tenim la legitimitat democràtica del 25 de novembre del 2012, dels ciutadans que van dir «volem decidir, volem votar per decidir», i resulta que tenim una via

legal, també. Legitimitat democràtica i legalitat, que és allò que ens demana tothom i que nosaltres tenim ganes de respectar. Resulta que ens presentarem amb una candidatura amb un programa electoral claríssim i que anem a obtenir una majoria d'escons. Legitimitat democràtica, mandat democràtic i legalitat.

És veritat, eh?, que ells tenen les institucions i tots els poders, com aquí hem anat dient. Fins i tot, ho torno a repetir perquè em sembla brutal, aquelles institucions de les garanties judicials constitucionals per fer el que els doni la santa gana. Però nosaltres el que busquem, el que tenim i el que tindrem serà la força d'una majoria dels ciutadans de Catalunya, que volem gran, que volem àmplia, en forma de mandat democràtic. Volem que tota aquella mobilització, tot aquell èxit de mobilització, del 9 de novembre, que va expressar clarament una denúncia contra un Estat espanyol que no ens deixava ni opinar, que ens va suspendre, que ens va impugnar, que se'ns ha querellat, volem que tota aquella mobilització que va expressar aquesta denúncia, i al mateix temps va expressar la voluntat de decidir el futur d'aquest país, de tenir-lo a les seves mans, es pugui fer realitat.

I acabo. Per nosaltres aquestes eleccions no van del fet que guanyi un partit o un altre. No van d'això, sinó que van del fet que obtinguem una majoria d'escons..., que ha decidit tornar a dipositar la capacitat de decidir a mans dels ciutadans. Acabo –acabo–, deu segons. Van d'apoderar una altra vegada els ciutadans de Catalunya a través d'un mandat democràtic perquè puguin participar en un procés constituent, obert, democràtic, ciutadà. Perquè aquest procés no el fem uns quants. Amb aquest procés ens arrisquem uns quants per posar-lo a mans de tots els ciutadans de Catalunya, de tots. És una oportunitat de tenir a les nostres mans tots aquells instruments per poder decidir com ha de ser aquest país lliure en què volem viure.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor president, permeti que comenci dient que jo, al principi, no vaig entendre per què volia comparèixer vostè avui aquí. No entenia que volgués explicar les raons d'una dissolució que, anunciada el 3 d'agost, ja estava prevista des del mes de gener, decidida a Palau en una reunió en què van participar els que finalment han estat els primers membres de la candidatura de Junts pel Sí. A més, vostè va prendre cura que la televisió pública difongués l'acte de signatura del decret de convocatòria i la seva explicació al respecte. A què venia, doncs, el seu interès a comparèixer, en un acte insòlit que no té cap precedent ni aquí ni fora d'aquí, a cap país europeu?

Vaig arribar a pensar que potser es tractava d'una estricta maniobra propagandística, perquè tampoc veig

que hagi passat res des del 3 d'agost en relació amb la convocatòria electoral que requereixi la seva compareixença avui. Però nosaltres, que demanem a tothom el respecte a la llei i a les institucions, no varem dubtar un moment a participar en aquesta sessió si era convocada.

Tampoc la seva intervenció ens ha donat nous elements per valorar l'anticipació de les eleccions, tot era conegut. Vostè ja va anticipar les eleccions del 2012, ho ha tornat a fer ara, i tot apunta que, si li surten bé les coses, ho tornarà a fer abans de dos anys. I la meua pregunta és: vostè creu que així es construeix un país?

Avui ens ha dit que aquest és el darrer recurs. Per tant, voluntàriament o involuntàriament, vostè està constatant un fracàs de les altres vies, i, per tant, un fracàs personal seu. Per cert –i faig un parèntesi d'ordre menor–, però en l'acord de l'Estatut rebaixat, em sembla que hi va tenir molt més a veure vostè que Alfonso Guerra, perquè tothom sap que, si es va poder tancar un acord estatutari, va ser per una negociació en la qual vostè va participar –i que el nostre grup, a més, li va agrair que ho fes. I, per tant, en fi... Però, vaja, jo crec que hi va tenir vostè molt més a veure que l'Alfonso Guerra. (*Veus de fons.*) Això és una altra part de la pel·lícula; jo parlava del que parlava, no em facin dir coses que no he dit.

I, per tant, ens fa l'efecte que a vegades anem d'astúcia en astúcia cap a la derrota final, i que vostè és el principal responsable de tota una estratègia que vostè mateix reconeix que, almenys fins avui, no ha portat cap rendiment. Vostè creu que és normal que el president de la Generalitat accepti d'anar en el quart lloc d'una candidatura i, tot i així, pretengui tornar a ser elegit president? A quin país passa, això? O és que accepta vostè anar de quart a la llista i així ho aprofita per defugir el debat sobre la seva gestió? Jo dubto que el senyor Romeva sigui capaç de defensar-la amb entusiasme, amb il·lusió.

Jo crec que així vostè està erosionant el debat electoral i les institucions catalanes. Em dirà –de fet, ja ens ho ha dit– que vostè vol donar un caràcter plebiscitari a les eleccions. Molt bé. Però, per què ens nega als altres, als que donem a les eleccions sobretot el valor que tenen com a instrument per posar i treure governs, un debat en el qual l'avaluació de la gestió del Govern sortint té una importància cabdal? L'haurem de fer amb el senyor Romeva? Que Déu hi vegi millor que nosaltres.

La presidència de la Generalitat és una institució en si mateixa; no pot ser moneda de canvi per negociar una candidatura amb altres forces polítiques i amb entitats. Des d'aquest punt de vista, creiem, president –i ho diem amb indignació però amb respecte–, que vostè ha fet un pessim servei a la institució i a Catalunya. Com ens pot fer creure que tindrà el suport d'alguns que no el volien de cap de llista? Vaja, no el volien ni a la llista. Alguns que semblava que s'averonyien de l'actual president de la Generalitat, que ho vol seguir sent, i finalment l'han relegat al quart lloc de la candidatura. Fins i tot, el seu cap de llista va manifestar dubtes públicament sobre si vostè seria realment el candidat a la presidència.

Creu vostè que aquesta és la manera de treballar, de donar lliçons de qualitat democràtica, de fer les coses bé? Sovint, vostè diu que Espanya és un país de baixa qualitat democràtica. I, certament, hi ha episodis –li ho admeto, ho comparteixo amb vostè– que no són d'alta qualitat democràtica. Alguns tenen a veure amb tramitacions judicials, alguns tenen a veure amb actuacions policials i amb altres qüestions que nosaltres voldríem més transparents, més clares i guiades per l'interès comú. Ara bé, la pretesa superior qualitat democràtica de les institucions catalanes passa per amagar-se darrere d'altres en unes eleccions en les quals la primera cosa que es juga és qui serà el president de la Generalitat en els propers quatre anys, o divuit mesos, o el que duri?

No s'estranyi que hi hagi forces polítiques que reclamen un debat electoral amb vostè. Lògic. No un debat al Parlament, que aquests ja els hem tingut al llarg de la legislatura, sinó un debat electoral. Però, clar, és veritat: si vostè, de cop i volta, ara acceptés aquests debats, quin paperot faria el seu cap de llista...

Tampoc em sembla un paradigma de gran qualitat democràtica que encara no s'hagi fet públic l'acord en què se sustenta la seva candidatura. A menys de quatre setmanes de les eleccions, no han mostrat ni un programa de govern, ni un programa electoral, ni un mínim full de ruta. Diuen que el tenen i no tenim cap motiu per dubtar-ne, però els demanem que l'ensenyin. Potser vostè té al cap aquest full de ruta, però ningú ens l'ha explicat oficialment. No sé si seria ara el moment d'aprofitar-ho i fer-ho.

Sembla que la seva candidatura..., i nosaltres no la critiquem, en el sentit que acollir independents, sumar molta gent per a un objectiu, és positiu. Però sí que li diem una cosa, president: sembla que l'únic objectiu que els uneix és votar sí a la independència el dia que es pugui en el Parlament. I la resta de dies d'activitat parlamentària, diguem-ne, més prosaica, què faran? Jo penso en el començament de curs, en els pressupostos, en la sanitat pública, en la reactivació econòmica, en la creació d'ocupació, en l'ajut a les famílies amb dificultats. On són els seus compromisos sobre aquestes qüestions? O cal esperar o hem de donar per fet que serà la mera estricta continuïtat de la política que vostès, amb el suport d'Esquerra Republicana, han fet aquests darrers anys?

D'altra banda, tot apunta que pretenen, en un determinat moment, també com a últim recurs –en aquest cas, seria l'últimíssim–, vulnerar les lleis democràtiques, que són les que li han permès de governar i les que ara li permeten que aspiri a seguir governant. Jo crec que convé que no parlem de qualitat democràtica, o que no ho faci algú que pretén, finalment, situar-se fora de la legalitat democràtica.

Senyor president –li ho he dit en les sessions de control parlamentari–, des del nostre punt de vista, el balanç de la seva gestió és molt pobre. Des d'aquest punt de vista, creiem que vostè ha estat el pitjor president de la Generalitat recuperada. L'únic incapaç de millorar el finançament autonòmic en el decurs del seu mandat. Cap nova inversió, cap nou gran projecte, cap nova

competència, ni consulta amb efectes concrets, ni pacte fiscal, ni millora dels serveis públics; inversió sota mínims, retallades. I, això sí, increment astronòmic del deute públic; tot i haver congelat les inversions, tot i haver imposat importants retallades socials, vostès han generat més de 30.000 milions d'euros de deute públic en cinc anys, més que el deute generat per l'anterior Govern en set anys que vostè criticava tant.

I em dirà –també li ho he dit en seu parlamentària, diríem, més formal, en el Ple del Parlament–, i em dirà amb part de raó: «El Govern del PP no ha afavorit el diàleg, l'ha negat sistemàticament.» I és cert. Però també vostè s'hauria de fer alguna pregunta, o almenys nosaltres la hi fem. Vostè volia de veritat un diàleg? Vostè ha dit: «No vam aconseguir ni seure a parlar del pacte fiscal.» Ho recordem: va ser aquella reunió de dues hores a Moncloa –no sabem si n'hi havia abans, jo he dit les públiques. Clar, potser ara em poso pedres a la meua teulada, però és que el darrer acord de finançament, gairebé tres anys de negociació. I, per tant, nosaltres no hem vist prou insistència, prou tenacitat, bo i admetent la resistència i tenacitat –aquesta és indubtable– del senyor Rajoy i la seva passivitat i el seu immobilisme.

Vostè, a més, va fixar data i pregunta de la consulta del 9-N sense comunicar-ho abans al Govern d'Espanya. Algun motiu s'ha donat: és que, si ho explicaven gaire, potser ens ho desmuntarien. Però, realment, en aquestes condicions, com vol que es refiïn de vostè? I, sense generar confiança, no hi pot haver diàleg amb resultats.

Però permeti'm una altra pregunta per estirar una mica més aquest fil. Si el gran problema –que en gran part ho és– és una majoria absoluta del PP, no valia la pena esperar si les eleccions generals oferien un escenari polític diferent? També, de totes maneres, li he de dir que vostè no s'ha posat d'acord amb el PP en el que no s'ha posat d'acord amb el PP, perquè, en canvi, sí que ha fet altres pactes. Va votar la Llei d'estabilitat pressupostària, per molt que després vostès es queixen dels seus efectes negatius sobre les finances catalanes; va votar la reforma laboral. Si els meus números estan ben fets, el 43 per cent de les lleis aprovades en aquesta legislatura espanyola ho han estat amb el suport de Convergència i Unió, i el 53 dels decrets llei, que, com tothom sap, els decrets llei normalment són maniobres per fer aprovar de pressa lleis que són molt controvertides. A vostè no li ha sabut cap greu, votar a favor de les polítiques regressives del PP. En canvi, ha cercat el rèdit polític de l'enfrontament en altres temes. La veritat és que alguns membres del seu Govern han cercat acords i els han obtingut, però aquests em sembla que han estat relegats a les llistes. I, en canvi, alguns dels que han estat premiats a les llistes creen ara malestar amb la gent de les Illes, de l'Aragó, de València... Com sempre, fent amics.

President, vostè està erosionant el paper institucional de la Generalitat utilitzant-la com a moneda de canvi d'un joc partidista. I vostè està erosionant la qualitat del nostre debat democràtic intentant deixar fora del debat electoral el judici sobre la gestió del seu Govern.

Però, si no enteníem per què volia comparèixer avui, per parlar a pilota passada de les raons del seu segon avançament electoral –per cert, del primer no va mai estimar que n’hagués de retre comptes al Parlament en una diputació permanent–, sí que vèiem necessari que comparegués per parlar dels casos de corrupció que enverinen el seu partit, i per això vàrem demanar-ho. Amb les seves explicacions, les donades i les que pugui donar a la rèplica, avui vostè té l’oportunitat d’evitar que el debat sobre aquests escàndols monopolitzi i enfangui la campanya electoral.

I, permeti-m’ho, president: jo vull felicitar-lo per totes les iniciatives que el Govern de Catalunya ha emprès, i les seves personals, que van ser públiques en forma de reunions importants a Palau, en matèria de transparència de la gestió pública. El felicito sincerament. Crec que s’han donat passes endavant importants. Per això vam votar, entre altres motius, també, la Llei de transparència. Però és que avui, precisament avui, no estem aquí per avaluar la gestió del Govern en matèria de transparència, sinó per saber si el seu partit ha cobrat comissions o no. Suposo que vostè és conscient que és el president de la Generalitat que més vegades ha hagut de comparèixer per donar compte de casos de corrupció que afecten el seu partit. No parlo de corrupció en general o de casos de corrupció que afectin persones individuals: em refereixo a la presumpta corrupció que, si són certes les informacions publicades de forma ben recent, està devorant el seu partit, Convergència Democràtica de Catalunya.

Vostè sempre ens ha assegurat, tant en seu parlamentària com en altres compareixences públiques –que li agraïm, perquè és veritat que sempre serà per nosaltres millor valorat el responsable polític que dona la cara que no el que s’amaga–, sempre ha dit que no s’ha produït cap irregularitat ni cap illegalitat en el finançament de Convergència Democràtica de Catalunya o de la seva fundació en el període que vostè ha estat el màxim responsable del partit. Però m’admetrà, senyor president, que cada dia costa més de creure, d’acord amb les actuacions judicials, les investigacions policials i les notícies publicades.

Dit això, vostè sap que el nostre grup ha defensat, defensa i defensarà sempre la presumpció d’innocència, sempre, i que vol distingir clarament el paper del poder judicial de la funció parlamentària de control polític. Aquest Parlament no es pot convertir, no pot pretendre ser un tribunal de justícia.

President, fa massa que es parla del 3 per cent. Vostè deu recordar, sens dubte, un dur intercanvi parlamentari sobre aquesta qüestió que vostè va mantenir amb el president Maragall. Tots els que hi érem..., jo crec que hi han poques coses que oblidarem. Fins i tot van presentar una querrela contra el president Maragall, que després, afortunadament, va ser retirada. Però d’això fa ja deu anys –deu anys!–, i no hi ha hagut cap sentència, i, per tant, el criteri de presumpció d’innocència segueix completament vigent.

Però fa molt de temps que el riu sona, casualitats o coincidències a part –d’això en podríem fer unes llistes compartides, de moments, de..., en fi, d’escorcolls,

d’actuacions prèviament anunciades; fins i tot el senyor Rato ens en podria fer un relat.

Però, president, el passat 31 de juliol, quan ja no teníem cap Ple en perspectiva, va acabar la instrucció del cas Palau, després de sis anys de feina. I en aquest cas sí, clarament, un jutge, després d’haver avaluat al llarg de sis anys tots els indicis al seu abast, imputa greus delictes a setze persones, entre elles el tesorero de Convergència Democràtica de Catalunya i home d’estricta confiança personal seva, el senyor Daniel Osàcar, i el jutge considera Convergència Democràtica de Catalunya com a responsable civil, com a partícip a títol lucratiu.

I, president, la pregunta és senzilla: manté vostè en seu parlamentària l’afirmació que ni el seu partit ni la seva fundació es van finançar irregularment?

Suposem, donem per fet, que així ho farà. I, per tant, li preguntem tot seguit què faria si el temps desmentís la seva afirmació rotunda. Si recaigués sentència condemnatòria, assumiria vostè responsabilitats polítiques per aquest cas, renunciant als seus càrrecs si els tingués?

President, jo també sóc el màxim responsable d’un partit. De fet, jo, a més, he presidit la meva fundació, només dos anys; durant els dos anys que jo en vaig ser president, no vam rebre suport econòmic ni aportacions de Teyco, ni, pel que m’han informat, tampoc en cap altre moment.

Però vostè ha dit bé una cosa, que és que rebre una aportació i declarar-la de forma transparent no és no només delictes, és complir les lleis. I, per tant, les preguntes sempre van adreçades a si cap d’aquests donatius, d’aquestes aportacions, responien al retorn d’un favor de concessió d’obra pública.

I, per tant, jo el que li demano..., i vostè seguirà, espero, desmentint qualsevol irregularitat o illegalitat, i me n’alegro –el contrari seria molt, molt, molt negatiu, no només per al seu partit i per a vostè, sinó per a tots–, però sí que als ciutadans els hem de dir coses molt, molt fortes, en aquest sentit. I, escolti’m, jo no tinc cap motiu per dubtar de la paraula del president, però el president diu que si mai es comprovés que ens ha enganyat prendria en primera persona responsabilitats d’ordre polític.

Nosaltres creiem que cal donar explicacions i garanties a la ciutadania. La garantia més important? El treball que estem fent entre tots perquè les institucions treballin de forma transparent. La garantia més important? Que quan es produeixin comportaments corruptes siguin ràpidament detectats i castigats, i que, en cas de sentències condemnatòries que afectin organitzacions polítiques, a part de la sentència s’assumeixin les corresponents responsabilitats polítiques.

No estem parlant només del cas Palau. El cas Palau li he dit perquè n’ha acabat, diríem, la tramitació sumarial, la instrucció sumarial, i, per tant, no estem davant d’una sentència, però sí d’indisicis que almenys un jutge, que a més no ha estat l’únic, en aquest cas, doncs, considera finalment que són indisicis raonables de comissió de delictes.

Però també estem parlant de les darreres actuacions amb relació al cas Torredembarra. I, president, és un cas, per dir-ho així, originat o destapat per denúncies d'Esquerra Republicana i del PSC, i, per tant, no tenen l'origen obscur d'un despatx de Madrid d'enemics de Catalunya, sinó la sensació, la percepció, l'indici, la sospita, si es vol, de responsables polítics locals catalans que alguna cosa no s'estava fent bé a l'ajuntament de la seva localitat.

És veritat que tots tendim a cercar explicacions, per dir-ho així, conspiratives i que, a vegades, fins i tot, són certes, però els fets són els fets. I, per tant, *si s'hagués produït això que nosaltres vam denunciar, i que sembla –sembla– que el jutge, la fiscalia i la policia hi donen versemblança, estariem davant un cas greu. Ho repeteixo: sempre dic «sembla», sempre dic «presumpte».* I, per nosaltres, fins que no hi ha sentència, poden haver-hi sospites i especulacions, però només això.

Per tant, president, nosaltres el que li demanem són garanties sobre el capteniment del seu partit pel que fa al seu finançament i el de la seva fundació amb relació a totes les informacions publicades i a les investigacions en curs ordenades pel jutge d'aquest cas.

Faci-ho, president, per a tranquil·litat de l'opinió pública, en defensa de l'acció política i també per respecte a les persones del seu partit i les que avui l'acompanyen en la seva candidatura. Els seus companys de partit, els seus companys de viatge, el conjunt de persones que ens dediquem a la política i la ciutadania de Catalunya tota tenen dret a les explicacions que siguin del cas i a la seva paraula d'honor que assumirà responsabilitats polítiques si el temps desmentís les seves afirmacions exculpatòries.

Moltes gràcies.

La presidenta

Suspenc la sessió deu minuts.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i onze minuts i es reprèn a un quart de set del vespre i tretze minuts.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió amb el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, quan vostè va anunciar fa uns dies la seva voluntat de comparèixer en aquesta Diputació Permanent per tal d'explicar les motivacions que l'han dut a avançar per segona vegada les eleccions al Parlament de Catalunya, el nostre grup parlamentari, el nostre partit, va decidir defugir aquesta convocatòria, perquè enteníem que els arguments que a vostè el portaven a avançar les eleccions havien estat sobradament explicats amb anterioritat, fins al punt que feia ni més

ni menys que vuit mesos que, de forma inèdita, vostè havia anunciat aquesta cita electoral, i per tant feia aquests mateixos mesos que pràcticament a Catalunya estàvem ja de campanya electoral.

Vostè, en la seva intervenció, diu: «Home, la motivació extraordinària de demanar aquesta compareixença voluntària és el fet que alguns portaveus diuen que m'amago, i la meva voluntat no és amagar-me.» El fet d'amagar-se o no amagar-se segurament no es refereix tant a la seva compareixença ni a les explicacions que vostè pugui donar, sinó a la posició, si m'ho permet, també inèdita, que vostè, president de la Generalitat i teòricament candidat a la reelecció, ocupa en la candidatura, que sí que és una forma d'amagar-se, no encapçalar la candidatura. Igual que és absolutament normal que el president de la Generalitat comparegui en el Parlament, també seria normal que si vostè, certament, aspira a la reelecció com a president de la Generalitat encapçalés la candidatura per la qual aspira a ser escollit.

Vostè ens ha dit, i nosaltres ratifiquem, que des que vostè anuncia la convocatòria fins que es produeix aquesta compareixença apareix un fet sobrevingut. Hi estem plenament d'acord. I per això estem, el nostre grup parlamentari, també avui aquí. Hi ha hagut un fet sobrevingut, però deu reconèixer que no és pas un fet nou, sinó que ja havia passat. La Fundació CatDem ja havia estat escorcollada amb anterioritat pels Mossos d'Esquadra. Els casos de corrupció que afecten el seu partit tampoc no són absolutament cap novetat en aquest Parlament. Ja vàrem tenir una comissió d'investigació sobre el cas del Palau de la Música, fet que va originar l'escorcoll de la Fundació CatDem en primera instància, i vàrem tenir també aquesta mateixa legislatura una comissió d'investigació originada per la confessió de Jordi Pujol i Soley amb relació a tots aquells aspectes de corrupció que al llarg dels anys hi poden haver hagut a Catalunya.

Feta aquesta prèvia, m'agradaria també comentar dos aspectes que m'han semblat rellevants de la seva intervenció i que vostè col·loca com a premisses per al fet d'haver arribat on som. Vostè ha fet servir dues expressions. Una primera, la que vostè va expressar en el debat de política general del setembre de 2013, en què vostè expressava una inequívoca voluntat de diàleg. Ves per on com són les coses que, sense anar més lluny, ahir mateix llegíem un teletip del que ha sigut soci del seu partit en els darrers trenta-vuit anys, el senyor Duran i Lleida, que sembla que darrerament deu haver vist alguna llum, que deia: «Artur Mas no està capacitat per al diàleg amb l'Estat.» Pensi –pensi– que potser no sempre un, i especialment en política, té la raó. Pot ser –pot ser– que altres també tinguin les seves raons. Però vostè utilitza encara una segona premissa falsa. Diu: «Ho hem intentat tot», i es remunta al 78. Jo crec que és absolutament innegable que des del 78 fins al dia d'avui a Catalunya, i també a Espanya, hem progressat d'una forma extraordinària. La societat catalana i la societat espanyola s'han modernitzat d'una forma extraordinària. És segurament un dels períodes de pau, de democràcia i d'autogovern de Catalunya més importants al llarg de molts..., i segu-

rament segles de la història conjunta de Catalunya i d'Espanya. Per tant, utilitza vostè també una altra premissa falsa per arribar a la situació a què hem arribat.

Vostè ens ha citat també l'Estatut del 2006, i s'ha referit a l'expressió del senyor Alfonso Guerra, i el portaveu del Grup Socialista ja li ha recordat on es va passar el raspall a l'Estatut, qui va negociar l'Estatut que havia aprovat el Parlament. I no en serem nosaltres els màxims defensors, però tampoc ho pot ser vostè. (*L'orador mostra una fotografia.*) Recorda aquesta fotografia del 21 de gener de 2006, quan vostè va negociar amb el senyor Zapatero quin havia de ser l'Estatut i segurament alguna cosa més, com qui havia de ser el proper president de la Generalitat?

Però, senyor Mas, també s'ha citat: recorda vostè quan el president Maragall li va dir que el seu problema era el 3 per cent, que vostè el va invitar a retirar aquelles paraules precisament per salvar l'Estatut? Amb l'Estatut van voler tapar el 3 per cent. I d'això fa deu anys, ja s'ha dit. Però continuem en la mateixa línia, president, continuem en la mateixa línia.

Vostè s'ha referit a la negociació del pacte fiscal, i nosaltres ens preguntem quina negociació va arribar a fer vostè amb el pacte fiscal: una entrevista amb el president del Govern que prèviament havia escalfat alimentant una manifestació, la de la diada de 2012, amb tots els mitjans del Govern i també en els mitjans públics. I l'endemà d'aquella diada, posant-se vostè al capdavant d'aquella diada i prenent una decisió. A vostè ja no li interessava, en aquell moment, el pacte fiscal, abans d'anar-se a reunir amb el president del Govern. I vostè va anar a demanar a la lluna, «la lluna o faré el meu camí». Vostè, la decisió ja la tenia presa. No pot dir que va anar a negociar, perquè no era la seva voluntat anar a negociar una cosa que vostè sabia que no podia demanar, perquè l'ordenament jurídic no permet un concert econòmic, senyor Mas. Perquè vostè té la facilitat i la facultat d'utilitzar eufemismes d'una forma recurrent i continuada, eufemismes que acaben sent enganys. Vostè demanava un pacte fiscal, quan el que volia era un concert econòmic, que sap que per l'ordenament constitucional no és possible. Vostè volia fer un referèndum d'autodeterminació, i va dir: «Bé, farem una consulta.» Quan li van dir: «Una consulta no la pot fer», «bé, farem un procés participatiu». Quan li diuen que el procés participatiu no el pot fer, vostè s'ho tira a l'esquena i segueix endavant. I ara ens diu: «Escolti'm, vull fer unes eleccions plebiscitàries», però sap vostè perfectament que no són plebiscitàries. Després, vostès, tots, farem les interpretacions que vulguem fer. Però plebiscitàries, aquestes eleccions, no ho són. I vostè ho sap. Perquè vostè va signar, amb tota solemnitat i en *prime time* en els mitjans públics que paguem entre tots els catalans, un decret de convocatòria d'unes eleccions autonòmiques.

Senyor Mas, vostè va a la seva. I en un estat de dret i democràtic les lleis democràtiques es respecten, i la primera obligació que tenim aquells que tenim el mandat de representació és respectar i fer respectar les lleis, i si no canviar-les democràticament, canviar-les tal com les lleis preveuen que es poden canviar. Recordi que no hi ha legitimitat sense legalitat. I això, que

sembla tan evident, pren un ressò especial pronunciant-ho des d'un escó del Parlament de Catalunya, on la nostra principal responsabilitat, precisament, és la de legislar.

Vostè ha fet un repàs..., un repàs, no, ha fet alguns apunts sobre la seva obra de govern, i ha citat alguns exemples de coses que vostè ha fet, o que el seu Govern ha fet, o que també hem fet conjuntament amb el Parlament. De la Llei de transparència del Govern de la Generalitat ens en sentim coresponsables, el nostre grup parlamentari. Només faltaria. Però, clar, que vostè vingui a presumir que han creat el Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, i de l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública..., deu recordar que vostès mateixos també van crear l'Organisme Administratiu de Recursos Contractuals, aquell que dicta una resolució que el mateix Govern de la Generalitat se salta i posa en conflicte el principal contracte de la Generalitat, que és el de l'externalització d'Aigües Ter Llobregat, i continuem embolicats precisament per no haver utilitzat adequadament les eines que estan a disposició del Govern per evitar la conflictivitat. Llavors ve a parlar de transparència, i ens explica, i amb raó, amb bastanta raó: «De forma quinzenal es publiquen totes les contractacions.» El desmentiré: totes no –totes no–, president. Les contractacions, per exemple, del Diplocat i de la delegació del Govern als Estats Units, amb l'organisme Independent Diplomat, que ens ha costat, als catalans, 1.700.000 euros per sembrar *inquina* contra Espanya arreu del món, no figuren en els llistats de contractacions de la Generalitat. Però és més: el Govern més transparent del món, que sembla que és el seu, ens ha negat accés a la documentació; no a les factures, a la documentació que aquesta entitat lliura al Govern de la Generalitat mensualment.

Amb relació al tema que ens ocupa i a l'entrada..., a l'escorcoll de la fundació CatDem de la setmana passada, vostè ens diu: «Casualitats, no hi crec», i fa tot un seguit d'acusacions greus, molt greus. Primer, parcials, i, després, greus. Parcials, per què? Diu: «La Fiscalia Anticorrupció, la Guàrdia Civil, el Ministeri de l'Interior...» Escolti'm, s'ha oblidat que hi ha un jutjat que ordena aquests escorcolls? Se n'ha oblidat, d'això? Jutjat número 1 del Vendrell. Sap de què són fruit, les investigacions d'aquest jutjat? D'una denúncia d'un regidor d'Esquerra Republicana, que no té res a veure amb el Ministeri de l'Interior. I després vostè acusa el Ministeri de l'Interior d'haver filtrat l'escorcoll que va tenir lloc. Jo li prego, en nom del meu grup parlamentari i en nom del meu partit: si té vostè la més mínima prova que el Ministeri de l'Interior va filtrar que hi hauria l'escorcoll, li demano que la faci pública. És més: li demano que presenti una denúncia al jutjat de guàrdia. I si no ho fa, li prego que rectifiqui, perquè és una acusació extraordinàriament greu.

Segona qüestió –segona qüestió: no acusi vostè la Guàrdia Civil. Si la Guàrdia Civil acudeix a fer l'escorcoll és perquè el jutge tria la policia judicial. Igual que amb anterioritat van escorcollar la Fundació CatDem els Mossos d'Esquadra, ara ho ha fet la Guàrdia Civil. Per tant, no apunti responsabilitats a cap cos.

Per cert, no es queixin massa que algú avisés Convergència, no es queixin massa tampoc que la policia judicial, la Guàrdia Civil en aquest cas, esperés cinc hores el secretari judicial per fer l'escorcoll. Ens pot negar que entre els avisos i l'espera de la policia judicial va donar temps a algú de Convergència de triturar algun paper? Ens pot assegurar que durant aquest temps va donar temps a algú de Convergència a amagar alguna carpeta darrere d'alguna caixa forta? Ho pot desmentir?

Però anem al fons de la qüestió. Ja que vostè no creu en les casualitats, què li semblen els documents del Palau de la Música? O què li sembla el document de Teyco en què es calcula el 3 per cent? Vaja, això sí que és una casualitat? Segons què, ens interessen o no ens interessen les casualitats? Doncs, no hi acabem de creure, nosaltres, en aquesta situació.

La que ha creat, president, és una situació sense precedents, políticament parlant: tres eleccions en menys de cinc anys. Entendrà que l'únic exemple que tinguem més o menys proper és el de Grècia. Segurament, les similituds amb Grècia són bastant més que la periodicitat de les eleccions. De fet, la seva Ítaca no només és una illa, sinó que també és grega, de la Grècia en mans dels populistes, de la Grècia rescatada per tercera vegada. Lluny dels problemes econòmics, financers i polítics de Grècia, Espanya, i, per tant, Catalunya també, amb problemes, hem estat capaços de veure la llum al final del túnel; no pas gràcies a la seva obra de govern, sinó a pesar del seu no-govern, que només ha buscat la confrontació.

Però fixi's que en menys de cinc anys no només haurà avançat eleccions en dues ocasions, sinó que ha estat capaç de malmetre tres majories parlamentàries, tres. La primera amb el Partit dels Socialistes, amb qui va ser investit president el 2010. La segona amb el Partit Popular, quan vam intentar que s'adoptessin les mesures i les reformes necessàries per tal de poder sortir de la crisi com més aviat millor. La tercera, ara, amb Esquerra Republicana. Pel tracte amb Esquerra Republicana? No. Perquè ha saltat Unió del Govern. I aquest, segurament, és un altre dels motius pels quals vostè ha hagut de convocar aquestes eleccions. Vostè ara, en aquest moment, no té majoria parlamentària; no la té.

També, sense precedents, creiem que és incapaç d'assumir les seves responsabilitats i sotmetre's a l'escrutini de la ciutadania sobre la seva acció de govern. No és capaç de presentar-se com a primer candidat. S'amaga darrere l'ANC, darrere Òmnium, darrere d'Esquerra Republicana i darrere d'un Romeva que, escolti, aspira a succeir-lo a la presidència de la Generalitat.

I s'amaga perquè té moltes coses a tapar: la inacció de govern, la incapacitat per dur a terme les reformes necessàries que beneficiïn els catalans, traient-los de la situació de greu crisi econòmica i social que patim des de fa vuit anys. És una actitud *irresponsable*. És clar que ha estat necessari prendre mesures doloroses, però l'obligació d'un governant és explicar-ho, assumint les responsabilitats i no desviant-les a altres, que és l'únic que vostè ha fet en els darrers anys. És una ac-

titud de profunda deslleialtat amb els catalans. És clar que es vol amagar.

Però també s'amaga del seu partit; partit de la família de Jordi Pujol. El partit del 3, del 4, del 5; algú diu fins i tot del 20 per cent. Miri... (*Veus de fons.*) No, hi ha una acusació sobre Adigsa, senyor Turull.

Mirin, en les conclusions de la darrera comissió d'investigació sobre corrupció política, el seu soci –no ja parlamentari, sinó de candidatura–, Esquerra Republicana, afirmaven en el Ple del Parlament que la història de Convergència a Catalunya és d'una confusió entre els àmbits públics i privats. I aquesta ha estat una característica del pujolisme i, per extensió, de Convergència; també de la seva Convergència, senyor Mas, no en va la seva trajectòria política es desenvolupa a l'ombra del pare –del pare Pujol. Al Palau, senyor Mas, es va destapar molt més que les misèries de Millet i Montull, es va destapar el 4 per cent, amb la implicació directa de la fundació Catdem; el 4 per cent d'adjudicacions públiques de la Generalitat: de la Ciutat de Justícia –guaita quina paradoxa–, de la línia 9 del metro.

I ara em pot dir quin és el nexa d'unió entre els ajuntaments de Torredembarra, Figueres, Sant Cugat, Sant Celoni i Lloret? Jo li'n diré dos: el 3 per cent i Convergència. No vulguin desviar l'atenció, no busquin mans negres on no n'hi ha. En tot cas, busquin mans llargues. Ja ha passat l'època que «de l'ètica i moral en parlarem nosaltres». Al juliol passat, això va saltar pels aires.

Si alguna cosa positiva encontramos hoy a esta comparecencia... (*Remor de veus.*) Suposo que tinc llibertat per expressar-me en l'idioma que consideri oportú, no? (*Pausa.*) Senyora presidenta, hi ha soroll de fons.

Si alguna cosa positiva encontramos a esta comparecencia es que, sinceramente, esperamos que sea su última comparecencia como presidente de la Generalitat, porque el mejor cambio que los catalanes podemos esperar de estas elecciones no es un cambio de país, es un cambio de gobierno, y especialmente un cambio de presidente.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Resumiré la meua intervenció en tres blocs: corrupció, per què creiem nosaltres que ha convocat i què pretenem altres quan ens ajuntem, i és que el 27 de setembre decidim si fem fora la corrupció, si redistribuïm la riquesa, si guanyem el dret a decidir, si canvien les coses en aquest país.

Abans, però, dir-li que per mi també era sorprenent el motiu original de la convocatòria de la seva compareixença avui. Venir a explicar-nos el motiu de l'avenç

electoral, quan és el primer president de la història que ha avançat les eleccions amb nou mesos d'anticipació, quan tinc comptabilitzades, jo, que en el Ple del Parlament vostè ha parlat de la matèria cinquanta-tres vegades, quan és el primer cop que s'emet en directe per TV3 la signatura del decret i la seva pertinent explicació. Però potser creia que no li havia quedat prou clar.

Jo, en tot cas, vull agrair la seva compareixença. I m'agradaria que aprofités la seva compareixença, també, per parlar d'allò que ens afecta i ens commou. El cap de llista de la formació per la qual vostè es presenta va ser interpel·lat sobre la política migratòria i va dir que només parlaven d'independència. Jo vull que el president de la Generalitat parli de la crisi dels refugiats i com assumeix el Govern de la Generalitat, com ho estan fent l'Ajuntament de Barcelona, del Prat, de Sant Feliu i tants altres, el repte d'expressar-se com una societat solidària. I vull que parli també de violència de gènere –per cert, compareixença que es va demanar i que va ser rebutjada pel Grup de Convergència i Esquerra Republicana–, perquè ha estat una xacra que ens ha afectat aquest estiu.

Entro en matèria. Corrupció. I dic que entro en matèria, en primer lloc, avergonyit per qui m'ha precedit en la paraula. S'ha de tenir molta barra, per part del Partit Popular, per donar lliçons en matèria de corrupció. Un partit afectat per la corrupció, que mai s'explica, amb gent imputada, condemnada, un partit que ha acreditat el finançament irregular, dóna lliçons. I la veritat és que no és sorprenent: juguen a la polarització, juguen precisament a restringir i a fer petita la democràcia, com pretenen fer amb la darrera proposta que pretenen aprovar. I això demostra una cosa: que el principal repte de la democràcia a Catalunya i a l'Estat és fer-los fora; aconseguir que quedin reduïts a una mínima expressió a les eleccions al Parlament i que siguin derrotats a les eleccions generals.

Dic això, però també li dic que no m'ha agradat el que ha explicat. Perquè vostè ha parlat molt de gestió de govern i poc de Convergència Democràtica. President, massa casualitats? Quina casualitat que sempre sigui Convergència. Quina casualitat que mai sàpiga vostè re. Massa casualitats, president.

I és que crec que és bo que encarem el debat fins i tot a partir d'allò a què es comprometen. Anem, per exemple, a l'argumentari de Junts pel Sí. Junts pel Sí diu: «A més a més, construir un país nou significa transparència i regeneració democràtica, i la trajectòria del president i la reacció clara i sense paliatius davant dels casos de corrupció que s'han produït ens mostra la seva voluntat inequívoca de combatre la corrupció i regenerar la democràcia.» Ni el més entusiasta militant de Convergència Democràtica hauria fet un text tan laudatori.

Però, president, d'aquest compromís contundent contra la corrupció, quina és la realitat?, què ha succeït d'un temps ençà? En la darrera compareixença que vostè va fer en aquesta mateixa sala, a la comissió d'investigació sobre la corrupció i sobre el cas Pujol, jo li preguntava què havia sabut vostè, vostè que porta tants anys en política. El director general més jove de

la Generalitat, conseller de Política Territorial, conseller d'Economia, conseller en cap, aquella persona que van nomenar successor polític –i ho va fer el mateix Pujol–, què en sabia, havent estat en el poder al costat del..., d'una manera de fer poder que expressa tant nepotisme, que destil·lava tant clientelisme.

Com molt bé va expressar Marta Ferrusola el 2003..., perden les eleccions i diuen: «És com si ens haguessin entrat a robar a casa.»

Li vaig preguntar què sabia del cas Casinos, cas on s'ha acreditat el finançament irregular de Convergència; del cas Planasdemunt; del cas Cullell, del cas Roma, del cas De la Rosa i Estivill, del cas Pallerols, del cas Turisme, del cas Treball, del cas Pretòria, del cas Palau i dels casos Eoland, Europraxis, parcs eòlics, on a una banda estava representant l'empresa un de la família Pujol i a l'altra banda estava un altre membre de la família Pujol garantint favors. Li ho vaig preguntar a vostè, que havia estat en el poder, que era amic de la família, que era amic íntim de Jordi Pujol Ferrusola, i que vostè es destaca perquè és una persona professional, metòdica i aplicada. I em va dir: «No, no en sabia res.» No en sabia res. Jo li vaig dir: «O negligència o connivència.»

I avui ens tornem a veure. Des d'aleshores han passat coses. I és bo que jutgem si l'argumentari de Junts pel Sí l'encerta o no. President Mas, que combat de forma inequívoca la corrupció. Pels seus fets els coneixerem. Contundència envers la corrupció o connivència?

Primera mostra. Després de la comissió Pujol, el Ple del Parlament considera que s'ha de reprovar el president Pujol i la seva família pel seu comportament. El Ple, tots els grups parlamentaris consideràvem precisament que la seva manera d'actuar era vergonyosa; vergonyosa per com havia tractat la Generalitat, vergonyosa per com tractava la família, precisament, el frau fiscal. I quin va ser el seu vot? Va votar en contra de reprovar el president Pujol. Connivència envers la corrupció o contundència?

Segona prova. El Ple del Parlament va dir: «Hi ha hagut corrupció.» I què van fer vostè i Convergència? Dir que no. No es pot lluitar contra la corrupció quan no acceptes ni tan sols que ha existit.

Tercera mostra de connivència: el tresorer. Li sona la història d'un tresorer enxampat i jutjat, que el partit l'aparta i que manté el seu despatx? No parlo del senyor Rajoy i del senyor Bárcenas. O sí, parlo del senyor Rajoy i parlo del senyor Bárcenas. Però parlo també de vostè i del senyor Osàcar: enxampat, jutjat, el partit l'aparta, i van a investigar i...?, el senyor Osàcar on té el despatx, avui, fins fa quatre dies? A la seu de Convergència Democràtica. Connivència, president, connivència.

O el cas Innova. Se'n recorda en el Ple, quan jo l'interpel·lo i vostè em respon i de forma molt vehement em diu: «Farem un ple extraordinari.» I, en paral·lel, la regidora de Reus, que està sent investigada per intercedir per col·locar pròtesis defectuoses o caducades. I vostè va dir: «Ple monogràfic.» I el Ple, que l'hem tingut? No. És més, avui la imputada és diputada del

Grup de Convergència en el Congrés dels Diputats; no està pas en el Grup Mixt.

El cinquè exemple. Juliol del 2013 –el cas que ens ocupa, sí–, una membre de Convergència i Unió els envia una carta a Convergència Democràtica denunciant les irregularitats de l'alcalde Massagué. Connivència o contundència, quan el que fan és posar la carta en un calaix i actuen quan l'alcalde és escorcollat i empresonat? Connivència –connivència–, una clara connivència.

Però, miri, parlem del cas. El cas és el d'un jutge del Vendrell. No parlem de la UDEF ni del fiscal, senyor Mas, no; és un jutge del Vendrell que troba una prova força conclouent: a la caixa forta de Jordi Sumarroca hi ha un reguitzell d'obres adjudicades a Teyco –Lloret, Figueres, Sant Celoni, Torredembarra, Sant Cugat...–; hi ha un càlcul del 3 per cent; hi ha transferències fetes a la fundació de Convergència, única fundació que rep aportacions de Teyco. Sí, sí. Miri, la fundació d'Iniciativa..., no de Teyco, de cap empresa. La seva fundació, en tres anys, 3 milions d'euros. I *emails* de Sumarroca i l'extresorer de Convergència Democràtica de Catalunya amb despatx al carrer Còrsega, senyor Osàcar, en els quals es fa referència als pagaments fets amb les adjudicacions.

Sap per què rep la fundació diners d'empreses que contracten amb l'Administració? Miri, el 2012 hi va haver una reforma de la Llei de finançament de partits polítics que prohibia que les fundacions que contracten amb l'Administració poguessin donar als partits. El grup parlamentari que jo representava..., no, que representava, en aquest cas, Joan Coscubiela, presenta una esmena: que no es permeti donar, a aquestes empreses, a les fundacions dels partits. Sap per què no prospera, l'esmena? Perquè ni vostès ni el Partit Popular li donen suport. Casualtat? No. Vostès i Partit Popular reben el 91 per cent de les aportacions que provenen d'empreses. Casualtat, president? No: connivència –connivència, clara connivència.

Per això nosaltres el que li volem dir és que s'ha actuat, i s'ha actuat d'una manera clara amb connivència, permetent l'amiguisme. I defensant l'interès general? No, defensant l'interès particular de les empreses, d'aquestes empreses, precisament, que també han finançat Convergència, no només, també el Partit Popular.

Vostè lidera un partit únic. I li dic «únic», perquè és l'únic partit al qual en una setmana li han plegat el president, Jordi Pujol i Soley, i el secretari general, Oriol Pujol Ferrusola; únic –únic–, perquè té la seu envergada; únic –únic–, perquè és responsable civil subsidiari del cas Palau, i, sobretot, únic –únic–, perquè davant de tot això el que diu vostè és que s'explica, però sense donar cap explicació, parlant de casualitats, i mai sabent res.

Miri, és bo recordar què va passar l'any 84. Després del cas Banca Catalana, després del setge al Parlament de Catalunya, on van ser agredits els diputats que denunciaven el cas Banca Catalana, el president Pujol va pujar al balcó del Palau de la Generalitat i va dir: «Ara les lliçons les donarem nosaltres.»

President, no pot actuar de la mateixa manera, no pot actuar donant explicacions que no expliquen re. És hora que s'expliqui. És hora que no es refugii en teories conspiratives. És hora que no només doni explicacions, sinó que assumeixi responsabilitats. Perquè, és casualtat que només escorcollin Convergència? Si això va contra el procés, perquè mai no escorcollen altres? A Iniciativa, mai l'escorcollen. A Esquerra Republicana, mai l'escorcollen. A la CUP, mai l'escorcollen. És casualtat? És casualtat que els avisessin el dia abans i que el dia després es trobessin a les trituradoraes de la seu de Còrsega papers de Teyco? És casualtat, president? No crec que sigui casualtat.

Miri, massa casualitats perquè sempre els casos de corrupció afectin Convergència Democràtica; massa casualitats perquè vostè sempre digui: «No en sé re.» És hora de donar explicacions i és hora d'assumir responsabilitats. I prego que ni vostè, ni els seus portaveus, ni la seva caterva, el que diguin, quan crítiquem i exigim responsabilitats, és que fem mal a Catalunya i a les seves aspiracions. Perquè qui fa més mal a Catalunya és aquell que s'emboïlla en la senyera i no dóna mai explicacions convinents sobre allò que està succeint i està passant. Això és el que fa mal a Catalunya, a les seves aspiracions i a la seva gent. No es fa un país net mirant cap a una altra banda quan es reprova en Pujol i no assumint les responsabilitats que els pertocuen.

Segon bloc de la meua intervenció. Dotze minuts, presidenta: en porto dotze, en queden vuit. Motiu de la convocatòria. Vostè diu: «Aquesta és una convocatòria per guanyar la independència.» Anem a explicar el que vostès diuen en privat, la gent de Convergència, la gent d'Esquerra, la gent que els acompanya, allò que reconeixen en privat. Diuen que podrien haver tingut sentit, les eleccions, immediatament després del 9-N, o després de les generals. Accepten, en privat, que el simplisme de reduir aquest país a independentistes i unionistes no connecta amb el país real, que és molt més complex, i ho saben. Reconeixen en privat –ho reconeixen en privat– que un projecte nacional, per desencaïllar, necessita àmplies majories. I reconeixen en privat que no és només comptar diputats, sinó comptar vots.

La realitat és que no era la primera vegada que demanaven vostès una llista conjunta. Ho van fer a les eleccions europees. No se'n van sortir, i Esquerra va ser la primera força. Però, si havien saltat les alarmes a Convergència, després de les eleccions europees, el desconcert es va instal·lar el juliol passat, després de la confessió de Jordi Pujol. Vostès encaraven el futur en molt males condicions, esquitxats per la corrupció, amb la llosa immensa de la confessió del seu pare fundador, amb un lideratge, el seu, que s'associa, per gran part de la societat, a retallades i retallades que van acompanyades de cap esforç per a qui més té, de retallades que van acompanyades de prebendes, que tanquen llits i quiròfans a la pública, però concerten, de nou, amb la privada. I, amb aquesta targeta de presentació, Convergència Democràtica de Catalunya encarava precisament el futur.

Què hauria estat de vostès, ara, davant de les eleccions, si els hagués esclatat aquest cas sense cap

acompanyament? Segons hem pogut saber, vostè va arribar a amenaçar de no convocar eleccions. El més important no eren les eleccions? I, aleshores, per què amenaça de no convocar-les? El més important era una llista, i una llista que li permetés no passar comptes, i, en definitiva, no ser jutjat ni per la seva gestió, ni pels casos de corrupció que l'afecten.

Gent d'Esquerra ens havia dit: «Mai permetrem que sobre les costelles d'Esquerra en Mas i Convergència Democràtica refacin el seu lideratge.» Però al final sí, al final li ho han permès. Empesos per l'amenaça de no convocar eleccions, potser perquè en el fons preferien el seu lideratge a una victòria de Catalunya Sí que es Pot, al final han preferit apuntalar, precisament, el lideratge convergent i el lideratge d'Artur Mas. Al final ha estat així: sobre les costelles d'Esquerra, sobre la il·lusió de molta gent, sobre l'esforç de molts candidats, vostès, i vostè en particular, pretenen liderar el nou país i el nou Govern.

Vostè aconsegueix encarar aquestes eleccions amb una candidatura on es garanteix l'hegemonia: sis de cada deu candidats. I la realitat és que aquestes eleccions determinen la nova correlació de forces, però no sé si de la propera dècada o dels propers vint anys.

Encara recordo l'any vuitanta, les primeres eleccions, quan ens disputaven l'hegemonia, i davant d'aquella partida, davant del PSUC d'en Benet, davant d'un PSC catalanista com el de Raventós, l'Esquerra d'en Barretera va decidir apuntalar l'hegemonia, el lideratge de Jordi Pujol.

Aquest és el principal argument de la convocatòria electoral, al parer de molts, sense programa de govern, sense balanç, amb un full de ruta nacional que no s'ha presentat, i amb una certesa: Junts pel Sí el farà president, ja ho sabem.

Només li puc dir una cosa: estic segur que no serà l'últim cop que parlarà de corrupció, però sí que espero que sigui l'últim cop que parli de corrupció des de la condició de president. I aquesta és una aspiració legítima, perquè crec que aquest país necessita una etapa nova, i aquesta etapa nova no es pot fer, precisament, amb algú que, amb alguns que tenen una actitud de connivència envers la corrupció, i que no donen les explicacions suficients, que vénen a explicar-se amb un monòleg que no entra en detall, ni en matèria ni en la concreció d'allò que està succeint.

Què pretenem que siguin les eleccions? Tercer bloc. Doncs, jo crec que és una fantàstica oportunitat per fer un país diferent. Fantàstica, magnífica. I nosaltres volem fer un país diferent, que pugui decidir el seu futur envers l'Estat i envers els mercats, on aconseguim un país amb major redistribució dels esforços, i tenim marges per fer-ho, perquè som un dels països més desiguals d'Europa, i aquests marges no s'han utilitzat.

Un país net de corrupció, sense una actitud de condescendència amb aquesta corrupció. Un país lliure per decidir el seu futur, que reconeix que el camí no és fàcil, i que l'únic viable perquè hi hagi reconeixement internacional és l'exercici del dret a decidir. Un país que reconeix la complexitat i no accepta l'etiquetatge

simplista, com si el país es dividís entre independentistes i unionistes. Un país que el que fa és el que es fa en democràcia: balanç i proposta; com es fa en democràcia, amb il·lusió i sense drames. Amb balanç, que vol dir no acceptar la greu anormalitat democràtica que en unes eleccions es pretengui vetar el debat sobre la gestió d'un govern anterior, i evitant l'amputació democràtica –perquè serà difícil, perquè hi ha moltes candidatures que pretenen que hi hagi amputació democràtica– que només hi hagi una agenda, i així ho pretenen vostès, i així ho pretén el PP i així ho pretén Ciutadans.

Però nosaltres el que pretenem, precisament, és que hi hagin altres agendes, sobre els temes que afecten la vida quotidiana de la gent: la reforma laboral –que vostès van votar amb el Partit Popular–; la Llei d'estabilitat pressupostària –que la van tornar a votar–, la política fiscal, la política energètica, la privatització sanitària.

I sí que li demano una qüestió: respecte, president, respecte per a tots aquells catalans que entenen que no només es decideix una cosa, que en les properes eleccions decidirem entre aquells que són connivents amb la corrupció i aquells que la combaten; que en les properes eleccions decidirem entre aquells que volen, sí, que la gestió privada de la salut primer i o que primer la salut pública; entre aquells que decideixen redistribuir o mantenir la desigualtat; entre aquells que entenen, precisament, que cal donar una nova etapa al país.

El 27 de setembre decidirem si hi ha renda garantida de ciutadania o no hi és, com vostès no han volgut que hi fos; decidirem si es manté el concert a les escoles d'elit o si les traiem; si apostem per l'escola pública o si no. Decidirem el model econòmic que volem, i el model productiu; de si preferim Barcelona World i el model del joc i, si m'ho permet, de l'especulació i del *pelotazo*, o volem un model productiu. I decidirem moltes altres coses.

I entenc que vostè no vulgui que parlem d'això. El que no entenc és que altres l'acompanyin, precisament, en la seva intenció de només parlar d'un tema i amagar la gestió i amagar les propostes. Decidirem sobre tots i cadascun d'aquests aspectes, i per això crec, president, que el 27 de setembre és una fantàstica oportunitat, i una fantàstica oportunitat perquè amb aquesta pretensió, que l'hegemonia els propers anys la mantingui i la lideri un partit de centredreta –d'una dreta més moderna que el PP, però de dretes–, i que defensa els seus a l'hora de la veritat, doncs, nosaltres allò a què aspirem, precisament, és que el lideratge el tinguin les classes populars, que el lideratge el tingui la gent més desafavorida, que el lideratge sigui d'aquesta Catalunya silenciada i oblidada.

I per això no acceptem la lògica plebiscitària, com si només estiguéssim decidint sobre una cosa. Entenc el seu interès. Em preocupa que altres comparteixin aquesta lògica.

I, en tot cas, sí que li puc dir que el que farem possible, des d'una candidatura que també suma amb molts i amb diferents, és fer possible que hi hagi canvi, perquè no són l'única candidatura que ha sumat gent diferent.

Nosaltres hem sumat amb altra gent i el que intentarem és construir-li una alternativa, no només al seu relat, a les seves pràctiques, a les seves actituds que són dures per a molta gent, i a les seves actituds, unes actituds que han expressat, com crec que he demostrat, connivència amb diferents casos de corrupció.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president..., mire, la veritat és que nosaltres, ja que hem parlat de dividir el temps, i altres deien que no havia de parlar el 27 de setembre, estem d'acord, i per això, dels vint minuts que nosaltres li concedim a la Mesa, perquè parlarem de nou, de les mordides, de la corrupció, del 3 per cent..., en fi, de tot el que..., jo crec que els catalans són conscients del que passa a Catalunya, i un minut i mig, al final, per parlar del 27-S, perquè efectivament, com se ha dit, no cal parlar molt més, perquè nosaltres hem estat donant la matracca durant més de vuit mesos.

Per tant, els catalans volen saber, bàsicament, si el president de la Generalitat està al corrent, se beneficia, coneix, participa, reparteix o se li porta la millor part, de les mordides del 3 per cent, ja històriques, durant deu anys a Catalunya. És de lo que hem vingut a parlar, senyor Mas. Usted volia fer un mitin. Li ha sortit mal, eh?, perquè per el camí, pues, resulta que segons usted, per motius de conspiració mundial, han entrat a la seu de Convergència.

És curiós, perquè han entrat a la seu de Convergència i de CatDem, no en els domicilis dels 7 milions de catalans. Han entrat a la seu i a la seu de la fundació. I, com se ha dit, no és la primera vegada que passa.

Per tant, usted nos ha contat la seva història, la seva història, el seu relat, però, senyor Mas, a aquestes alçures de la pel·lícula, crec que més que de pel·lícula o història, hi ha de parlar de la història, amb hache, de la història, en definitiva, que seria lo que ha passat de veritat.

Lo que passa a Catalunya és lo següent, resumint breument: lo que succeeix, senyor Mas, és que el Govern de la Generalitat, el partit que governa la Generalitat fins a hui –espero que això acabi– té sis processos judicials en curs –sis, ni un, ni dos, ni tres: sis–, per casos de corrupció política a Catalunya.

Lo que ha passat, senyor Mas, és que aquest Parlament –i Ciutadans va ser un dels partits que impulsà aquesta comissió d'investigació del cas Palau–, ha vist, en aquest Parlament, com passaven aquí delinqüents, delinqüents confesos com el senyor Millet, el senyor Montull, i també després el senyor Pujol, en el mal·lamar «cas Pujol», el cas Convergència.

Senyor Mas, lo que ha passat en aquests anys és que el tesorero de Convergència, el senyor Osàcar, persona de la seva confiança, ha estat imputat pel cas Palau, el cas Palau que se va veure en aquest Parlament. Dice el jutge del cas Palau –i no Ciutadans– que 5,1 milions d'euros van poder ser desviats de diners públics en les obres adjudicades a Ferrovial per Convergència Democràtica.

Una altra cosa que ha passat, senyor Mas, és el cas Pujol. No nosaltres, sinó el senyor Pujol, en un arrebat de sensatez, i confessant després de tants anys de lliçons morals, nos confessa que havia comès delictes, delictes fiscals greus, que molts dels quals apunten a possibles mordides al davant de la Generalitat, no solament de ell, sinó de la família Pujol. És a dir, literalment, la meitat de la família Pujol està imputada per casos de corrupció; el president fundador de Convergència, el pare de lo que ells anomenen la pàtria catalana, el pare, en definitiva, del nacionalisme a Catalunya.

¿El cas Torredembarra, del que també se ha parlat? Bueno, pues será una casualidad o no, pero el caso Torredembarra es un ayuntamiento donde una denuncia –una denuncia–, y un juez, efectivamente, que está trabajando en esa denuncia, que trabaja en ese proceso y que envía la policía judicial, pues, a lo que es habitual en cualquier proceso judicial, a hacer un registro en este caso a la sede de un partido.

Senyor Mas, la notícia normalment no és que un gos morde a una persona, és que una persona morde a un gos. I, per tant, que la policia faci registres, bé, no és notícia, però que registri la seu del Govern de Catalunya sí és notícia, entendre que usted. Estarem d'acord en que registri la seu del Govern que governa la Generalitat de Catalunya (*veus de fons*)..., bé, del partit, sí, sí, efectivament, del partit, més greu encara, del partit que se pot haver portat diners públics a través del Govern de Catalunya. Per tant, sí que és notícia, senyor Mas, i per això estem aquí.

Per cert, un parèntesi que me preocupa profundament, ja que ha parlat usted de qualitat democràtica i tot això: ¿he entès, senyor Mas, que a ells els van avisar, del registre de la seu de Convergència? ¿Ha dit usted això? ¿Ha dit..., se li ha quejat de que a ells els van advertir hores abans? Digo lo de la queja amb ironia, ¿eh?, perquè que a uno... Això sembla Gila, un poc, ¿no? Aquell: «–Que vam anar a enviar per anar a... –¿A què hora van a venir ells, no?» Home, per favor.

¿Usted se li ha quejat aquí, a la seu parlamentària, de que han tingut el privilegi de saber que anaven a entrar a la seu de Convergència? I usted parla de qualitat democràtica. O sea, ¿ustedes tenen contactes per que algú li informi de que van a entrar a la seu? Tindrà alguna cosa que veure..., perquè ells..., les destructores de paper supongo que no daban abast; estarien saturades, ¿no? Perquè, clar, que les avisin unes hores abans i que troben documents, i que troben documents en una caixa forta o darrere d'una caixa forta..., pues, algo tendrá que ver.

Usted dice –y en eso estoy con usted, señor Mas–..., dice usted: «Yo no creo en las casualidades.» Mire, yo en eso estoy de acuerdo absolutamente con usted. Yo no creo en la casualidad de que las obras de Ferrovial se adjudicaran con el 4 por ciento, no el 3 –tiene usted razón que no cuadran los números; era el 4–: 2 y medio para el que era secretario de finanzas de Convergència por entonces, 1,2 para Millet, 0,3 para Montull. Millet era listo porque se llevaba el 1,2 y a Montull le dejaba el 0,3. Por tanto, esto es lo que había en los documentos. ¿Sabe dónde, señor Mas? No de cualquier domicilio de un catalán medio, no en la sede de cualquier otro partido; eso estaba en una carpeta que ponía «Línea 9 de metro», que a ver si la acabamos alguna vez –ya entendemos porque no se acaba; algunos trincaban por el camino–, y también en una carpeta que ponía «Ciudad judicial».

Y en esas carpetas..., en un Palau de la Música donde sus socios, sus amigos, sus compañeros de causa..., en el Palau de la Música saqueaban dinero público trabajando para Convergència, todo esto, claro, presuntamente, porque el juez ha dicho que esto está así. Ustedes tienen quince sedes embargadas. También debe ser casualidad que hayan embargado, esos jueces, sus sedes y no las de cualquier otro partido o cualquier otra empresa –no, no, las suyas, quince.

Por tanto, señor Mas, será casualidad el caso Palau, será casualidad el caso Torredembarra, será casualidad que imputen o no a Prenafeta y al señor Macià Alavedra por comisiones y comisionistas, será casualidad que registren su sede, será casualidad que les embarguen quince sedes, o a lo mejor, señor Mas, es que todo cuadra; a lo mejor es que su mayor enemigo para el 27 de septiembre es la verdad. El mayor enemigo de la lista de Artur Mas para el 27 de septiembre es la verdad y lo que parece verdad; ese es su enemigo y su adversario el próximo 27 de septiembre.

Señor Mas, yo le digo una cosa: yo creo que no estamos..., o no estamos ante el caso Palau, no estamos ante el caso 3 por ciento, no estamos ante el caso Teyco, no estamos ante el caso Torredembarra ni ante el caso Pretoria; estamos ante el caso Convergència. Y este gran caso, que es el caso de la corrupción en Cataluña durante décadas, es el caso que da al traste con un partido y con un proyecto político que encabezó el que nos dio lecciones morales durante años y que hoy es un delincuente confeso, el señor Pujol, su familia –su familia sanguínea y su familia política: Prenafeta, Alavedra, Pujol, Osàcar... Ya veremos si usted y otros compañeros –algunos ya imputados, otros han confesado delitos... ¿Cuántos más, señor Mas, van a caer de este grupo, de este sindicato de intereses que ustedes han construido durante tanto tiempo?

Yo, señor Mas, como usted –acabo con esta parte–, no creo en las casualidades, y creo que todos esos números, todos esos 3 y 4 por cientos, esos documentos encontrados en esas empresas, esos documentos que hemos visto todos en esas carpetas del caso Palau en la Comisión del Palau, no son fruto de la casualidad; son fruto de los intereses ilegítimos, ilegales, delictivos, de poca gente que juega con el dinero y los sentimientos de mucha gente.

Por otro lado, señor Mas, decía..., hablaba usted de la Guardia Civil y todo esto. Mire, ya está bien de los iconos cutres y de los tópicos cutres, con si es la Guardia Civil o son los Mossos d'Esquadra. Mire, ya está bien, ¿eh?, que esto es de tebeo. Esto es un parlamento. Las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado son todas fuerzas y cuerpos de seguridad, como los jueces; son funcionarios, son servidores públicos, y usted insinúa que, como es la Guardia Civil y lleva una banderita aquí en vez de otra, hacen algo contra Convergència. ¿Sabe quién entró en el Palau de la Música en 2009? Los Mossos d'Esquadra. ¿Qué pasó entonces, señor Mas? No haga..., no juegue usted a policías buenas y a policías malas, que eso es ridículo. La policía trabaja para un juzgado, y el juez trabaja por la justicia. Así que este tipo de argumento infantil, incluso insultante para la inteligencia, creo que no vale en pleno siglo XXI.

Igual le sirvió al señor Pujol con Banca Catalana. Algunos éramos tan jóvenes que no éramos ni conscientes de lo que pasaba, pero con Banca Catalana también se utilizó el argumento de *botiflers* a todos aquellos que denunciaron aquello, y también seguro que alguno jugó al juego de las policías, las fuerzas de seguridad del Estado y todo esto.

Mire, yo no voy a defender cómo hace las cosas el Gobierno de España porque muchas de las que hace tampoco me gustan –se lo reconozco–, pero es que a mí no me guste cómo haga una cosa el Gobierno de España, sea del PP, del PSOE o de quien sea..., no puede usted jugar con la credibilidad, el trabajo de miles y miles y miles de funcionarios de este país. Así que basta ya de ese tipo de argumento infantil, que a lo mejor le funciona para su parroquia y sus mítines, pero para la mayoría de catalanes creo que ya no cola.

Señor Mas, como le digo, no creo en las casualidades. Le digo también que todo cuadra; menos las cuentas de la Generalitat, todo cuadra. Todo cuadra, porque los números están ahí. Y usted decía con razón que una donación de una empresa que esté dentro del marco legal no es ilegal –tiene usted razón–; pero cuando, vinculado a eso –para que nos entienda quien nos vea–, hay la concesión de una obra pública a esa empresa, y hay un beneficio concreto, y puede haber, en definitiva, una arbitrariedad, y, por tanto, una ilegalidad, ahí sí que hay delito.

Y, señor Mas, si entran en la sede de Convergència, y si tienen ustedes quince sedes embargadas, y hay varias operaciones en marcha y seis procesos judiciales, no es porque ustedes reciban donaciones; es porque ustedes vinculan las donaciones a mordidas de las obras públicas. No juguemos con medias verdades y medias mentiras, no vinculen ustedes eso, porque usted ha dicho algo que es media verdad: «Que sí, oiga, recibimos donaciones», y nos hace creer que las reciben, bueno, porque son fans de Convergència.

Bueno, yo no sé si son fans de Convergència en Teyco, en Ferrovial y en no sé cuántas empresas. Algunos pensamos que cuando eso cuadra con un 3 y un 4 por ciento, pues, no es tanto que sean fans, como que tienen un interés. Este documento encontrado en ca-

sa, en este caso, del señor Sumarroca (*l'orador mostra un full*), en la empresa Teyco, este documento con los cálculos del 3 y del 4 por ciento, usted pensará que es casualidad; es más, escuchándole a usted, supongo que defenderá que se lo ha inventado la policía o lo ha puesto detrás de la caja fuerte, pero yo creo que este documento tiene mucho que ver con lo que vimos aquí en el caso Palau. Y este documento tiene mucho que ver con lo que ya salió aquí en el 2009 (*l'orador mostra un full*): «Fèlix Millet anotó en su ordenador pagos de comisiones al contable de Convergència Democràtica» –casualidad también, como usted dice.

En fin, señor Mas, que no creemos en las casualidades, y en eso es en lo poco en que estamos de acuerdo. Y por eso nosotros creemos que no estamos ante una conspiración mundial. ¿Que se pueden hacer cosas mal? Por supuesto. ¿Que no compartimos cómo se hacen las cosas en este país, todas y cada una de ellas? Claro que sí. Por eso algunos decimos que hay que cambiar de gobierno y no de pasaporte, y no de país. Pero cambiar el Gobierno es legítimo; culpar a todos los demás de lo que uno hace mal es, en este caso, profundamente injusto y absolutamente infantil.

Señor Mas, seguimos también con esta intervención hablando de esa posición que usted ha mantenido, y otros partidos, que también han dicho cosas apasionantes aquí, ¿no? Yo hay una cosa que quiero constatar, porque me parece, hablando de calidad democrática, algo un poco raro: que el líder de la oposición, ¿eh? –ese invento de cargo que se inventó para el Estatuto, que era el *cap de l'oposició*–, no esté presente en este debate para controlar al Gobierno, se ausente de las comparencias y no tome la palabra es síntoma de que aquí pasa algo raro, ¿eh? –pasa algo raro. Y que la señora Marta Rovira diga que lo mejor que podemos hacer para luchar contra la corrupción y para luchar contra..., en este caso, por la transparencia, es votar a Artur Mas en su lista es también apasionante, rozando lo surrealista.

O sea, si no he entendido mal, señora Rovira, lo mejor que podemos hacer para limpiar Cataluña y para tener un *nou país* es que el señor Mas sea presidente –para luchar contra la corrupción. Iba a decir una palabra, pero no la voy a decir. Muy bien. Eso seguro que lo entiende, que tiene una autoridad moral para todo el mundo: «Señores, quien quiera limpieza y lucha contra la corrupción, que vote a la lista del señor Mas.» Claro que sí.

Pues no, miren, algunos pensamos que lo que hay que hacer es cambiar de gobierno, no cambiar de país; legítimamente, escoger a una presidenta de la Generalitat –por cierto, a ver si es la primera presidenta de la historia de la Generalitat– que pueda limpiar las instituciones, que pueda tirar de la manta sin que hayan (*veus de fons*)..., sin que hayan... No me refería a usted, señora Marta Rovira; me refería a la señora Arrimadas. Se me ha visto el plumero (*rialles*), es verdad, pero... Una presidenta que pueda poner, en definitiva, limpieza (*remora de veus*)... Señora presidenta, yo... (*Veus de fons.*) Sí, yo le he escuchado atentamente, y me ha costado –se lo reconozco–, pero ahora nos toca a nosotros.

Entonces, señora presidenta, queremos un gobierno que limpie, un gobierno que tire de la manta, un gobierno que no haga como hizo el tripartito: mirar hacia otro lado; un gobierno que ponga luz y taquígrafos a las concesiones durante décadas de la Generalitat; que los catalanes sepan cuánto nos ha costado el 3, el 4 o el 5 por ciento, porque el señor Carod-Rovira, cuando ya no era *conseller* ni *conseller en cap* ni nada, ya dijo que «ojo, igual no es el 3, es el 5.» Muy valiente, ¿eh?, decirlo fuera del Gobierno, ya, pero tenía que haber actuado cuando era, el señor Carod-Rovira, *conseller en cap*. Y no lo hizo, se calló; no sé por qué, pero se calló. Aquí todo el mundo con miedo. Oiga, ya está bien de sembrar miedo. Ya tuvimos al señor Pujol, y nos trajo aquí y nos sembró el miedo. Yo ya estoy harto de ese miedo en el que..., llega el tripartito y en vez de tirar de la manta, pues, sigue tragando con todo lo que haya hecho Convergència.

Bueno, pues, nosotros creemos que hace falta una nueva Cataluña, una nueva etapa en Cataluña, para hacer limpieza y para poner orden, en definitiva, y que toda la basura, la porquería, todo lo que encontremos y se encuentre pueda ponerse encima de la mesa, y definitivamente confiar nuevamente en las instituciones.

Por otro lado, señor Mas, mientras todo esto pasaba, en el caso de Torredembarra, en el caso Teyco, hemos conocido que algunas de esas anotaciones, algunas de esas presuntas mordidas se estaban concediendo, negociando hasta 2014, señor Mas. Yo le recuerdo a usted..., porque además tuvimos –me acuerdo– un rifirrafe importante en el Pleno del Parlamento sobre este asunto, porque usted, solemnemente, convocó una cumbre en febrero de 2013 contra la corrupción. Claro, el señor Mas se hacía... Yo le dije a usted: «Se hace muchas fotos, pero no vemos evidencias.» Dos años después, por cierto, dice: «Mas incumple las medidas anticorrupción a las que se comprometió hace dos años.»

Bueno, esta foto de aquella cumbre se producía mientras, según los documentos que están siendo investigados en el proceso judicial, ustedes, por lo menos en cinco ayuntamientos de Cataluña, comprometían mordidas presuntamente por las obras públicas. Eso ya no es solo ilegal, señor Mas, es indignante. Es indignante si es cierto que, mientras ustedes sacaban pecho de la lucha anticorrupción, se reunían con el fiscal, con el tribunal superior de justicia, con la Oficina Anticorrupción, y hacían fotos, mientras, otros reparaban mordidas.

Si eso es así, si eso se demuestra, señor Mas, no es solo ilegal, es indignante, es impropio de alguien..., y yo creo que hay que tener, la verdad, mucha frialdad, por no decir otra cosa, para salir a defender cumbres anticorrupción, y, mientras, que tu partido político, tus ayuntamientos y tus secretarios de finanzas presuntamente estén repartiendo comisiones ilegales. Eso es lo que usted hacía durante esta legislatura.

Por tanto..., el señor Iceta le decía que le felicitaba por las medidas anticorrupción que ha tomado en esta legislatura. Yo no puedo hacer lo mismo; yo no veo el fruto de este trabajo, porque uno puede abrir mu-

chas oficinas anticorrupción, uno puede hacer muchas cumbres, pero si después nos enteramos de que hasta 2014, hasta ayer, están repartiéndose el dinero público en mordidas, pues, a mí de qué me sirven esas instituciones y esos nuevos organismos.

Yo creo que los catalanes lo que quieren es que no se robe, que se devuelva el dinero y que se pague por ello; no que se abran más agencias, más instituciones y que luego siga pasando lo mismo, como alguno yo pensaba..., le reconfieso que yo pensaba, se lo confieso, que después de la que está cayendo y la que se ha liado en pleno 2014 nadie tendría la vergüenza o la poca vergüenza de repartirse aún comisiones ilegales. Pero si esto se prueba, hay que reconocer que ustedes superan cualquier expectativa incluso negativa.

Señor Mas, usted ha tenido, también es verdad –hay que reconocerle a usted, al señor Pujol y a otros–, la ventaja de encontrar enfrente gobiernos de España que, con las mayorías necesarias con los partidos como Convergència i Unió, han tenido que callar, proteger, silenciar, mirar hacia otro lado, llamar a fiscales, como nos contaba el señor Villarejo, para que a ustedes no les vigilaran o, a ustedes, las alarmas se las apagaran, para que nos entendamos. Han hecho ustedes lo que han querido. Y la prueba es que guardaban hasta esos documentos, algunos de ustedes. Eso se llama impunidad, eso se llama pensarse que está uno por encima de todo.

Y eso es lo que hacían porque los gobiernos sucesivos de España a ustedes les tenían como socios, y hasta hace muy poquito ha sido así. Y por eso supongo..., y alguno preguntaba: «¿Por qué no ha pasado esto hasta ahora? Pasa justo ahora.» Sí. Yo me pregunto por qué no ha pasado antes. Muchos españoles nos preguntamos por qué no antes; por qué estos señores han hecho lo que han querido y se les ha permitido, y no ha pasado nada antes, no después. A mí me extraña que no pase antes, no que pase ahora.

Por tanto, la pregunta es por qué no ha pasado antes, por qué el señor Pujol ha tenido quince años abierto un expediente en Hacienda. ¡Quince años! Yo no sé si hay algún español medio que pueda sostener eso, porque yo creo que eso, a cualquier español medio, si le abre un expediente Hacienda y le investiga..., pues, los procesos son bastante más rápidos cuando interesa.

Así que en ese sentido yo creo que ha habido protección, connivencia, complicidad, se ha mirado hacia otro lado, hablando claro, durante mucho tiempo.

Pero eso, señor Mas, se va a acabar. Se va a acabar porque seguramente usted puede protagonizar el mayor autogol de la historia, por el 27 de septiembre: convocar unas elecciones para proclamar la independencia y que usted no tenga mayoría absoluta con esa lista que usted ha preparado. Yo creo que..., y espero que eso sea lo que pase.

Y para ir acabando, y precisamente este último, estos últimos dos minutos y quince segundos que me quedan, presidenta, quiero hablar del 27 de septiembre, que era el objeto de su mitin.

Mire, señor Mas, estoy convencido de que hay que votar. Hay que ir a votar el 27 de setiembre. Hay que ir a las urnas, las de verdad –no las de mentira, no las del 9 de noviembre–, estas. Hay que ir aunque sea el 11 de setiembre la fecha escogida para el inicio, aunque las convoque usted con un puente, a ver si participa poca gente, da igual, con todo eso. Aunque la Ley electoral sea injusta y los votos no valgan igual, asumimos que con reglas de juego que no son justas también salimos a ganar este partido.

Cataluña merece una nueva etapa política. La mejor manera de que se cumplan las leyes y las sentencias en Cataluña es que gobierne alguien que cumpla las leyes y las sentencias en Cataluña, y que haya un gobierno en España que si a alguien se le ocurre no cumplirlas, no mire hacia a otro lado, sino que las haga cumplir. Y eso es lo que vamos a hacer nosotros, señor Mas, si podemos gobernar, si tenemos la confianza de una mayoría alternativa en el Parlamento de Cataluña: una nueva Cataluña, una nueva mayoría, una nueva etapa política que no gobierne para los que nos votan, sino para todos los catalanes, que no haga frentes.

Usted antes ha hablado y ha dicho que a lo mejor es injusto, pero los catalanes van a ir a votar sí o no a la independencia. Pues, señor Mas, primero, que no es cierto, y segundo: ¿no le parece a usted, hablando de injusticia, separar a los catalanes, a la gente, simplificar la pluralidad política, simplificar incluso la pluralidad dentro de una familia, de un barrio, de un grupo de amigos, simplificarlo en sí o no a la independencia? ¿A usted le parece normal que una sociedad plural tenga que escoger entre sí o no para tener el pasaporte español europeo o sí o no para dejar de tenerlo? Pues a nosotros nos parece injusto, nos parece profundamente insolidario con la mayoría de ciudadanos de Cataluña, y no queremos escoger entre Cataluña, España y Europa. Queremos escoger un gobierno distinto, queremos escoger una España distinta, una reforma profunda de España y, seguramente, también unos Estados Unidos de Europa. Eso es lo que queremos, y eso es lo que vamos a votar realmente el 27 de septiembre.

Y acabo, señor Mas, este último minuto. Yo le quiero decir una cosa –estoy de acuerdo en algo que se ha dicho, también–: esto no es un juzgado, nosotros no somos jueces; nosotros no dictaminamos... –nosotros no, a diferencia del señor Turull, nosotros no–, no dictaminamos si alguien es culpable o inocente... (*Remor de veus.*) Bueno, señora presidenta, yo, si me dejan hablar, acabaré. ¿Puedo continuar? (*Pausa.*) Muy bien. ¿Sí, presidenta? ¿Puedo? (*Pausa.*) Nosotros no dictaminamos eso: si van ustedes –o no– o sus compañeros a ser inhabilitados, a la cárcel, o van a ser absueltos, eso lo dictamina un juez. Pero lo que sí que un parlamento y una institución puede hacer es pedirle que usted se marche.

Señor Mas, con seis procesos judiciales, con las quince sedes embargadas, con las evidencias y los documentos que demuestran esas mordidas del 3 por ciento, si usted tuviera dignidad política, después de haber perdido escaños en el 2012, usted debería marcharse. Pero como usted no se va a marchar, que me lo ha dicho a mí muchas veces ya en el Pleno del Parlamento,

los catalanes tenemos una oportunidad: el 27 de septiembre podemos firmar su carta de dimisión.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, parlarà, en primer lloc, l'il·lustre senyor Roger Montañola, durant quatre minuts.

Roger Montañola i Busquets

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, participem en aquesta doble compareixença. Tenim poc temps, i, per tant, intentarem ser breus i exposar tots aquells elements i aquelles idees que des d'Unió Democràtica considerem importants.

Sobre l'últim dels temes de què vostè ha parlat, sobre l'escorcoll viscut els últims dies, una sèrie de puntuacions. Primera: la repulsa de qualsevol tipus d'acte de corrupció vingui de qui vingui, sigui de qui sigui; però, en qualsevol cas, nosaltres no som jutges, com deien alguns, però a més a més no farem de jutges, com sí que han fet alguns. I, per tant, nosaltres defensem la presumpció d'innocència. No correspon als diputats jutjar qui és culpable i qui ho deixa de ser; correspon, en tot cas, als jutjats. I nosaltres, doncs, no participarem d'aquest escenari ni d'aquest espectacle. Això sí, volem remarcar, i a tenor del que deia la portaveu d'Esquerra Republicana, que en el moment en què es vol incidir a crear un concepte de guerra bruta –de l'Estat i no de l'Estat–, nosaltres no entrarem a valorar això. El que sí que tenim clar és que el producte del que va passar l'altre dia és en base a una denúncia del Partit Socialista i també d'Esquerra Republicana, i que, per tant, doncs, no cal que electoralment situem l'escenari més enllà de tot això.

Respecte al 27... –i ja em perdonaran, hem de parlar ràpid, el temps és limitat–, president, vostè sap que Unió Democràtica volia esgotar la legislatura. I ho volia fer per donar estabilitat i per donar un cert aire de tranquil·litat a la política catalana. Compartim, president, el dret a decidir, i ho sap. I vam ser-hi el 9-N, però potser és el moment, president, que també es preguntin com és que el 9-N érem tants i avui ja són menys. Hi han tres partits..., dos en aquesta cambra, però tres partits que hi eren al 9-N i creuen que ara no estem resolent el que el 9-N buscava. Per tant, president, creiem que és interessant que també es faci aquesta reflexió, perquè s'ha d'exercir el dret a decidir, però, des del nostre punt de vista, no de qualsevol manera.

I diem «de qualsevol manera» pel següent, president: l'escenari del dia després del 27 de setembre, ho sap vostè, és complicat sigui quin en sigui el resultat. En el cas que la coalició o els partits favorables a la proclamació de la independència tinguin aquesta majoria, ens aboquem a un escenari d'unilateralitat, president. I els escenaris d'unilateralitat aporten incertesa, president, aporten inseguretat, aporten inestabilitat. I aquesta inestabilitat i aquesta incertesa rau en les empreses, rau en els ciutadans, rau en els treba-

lladors públics... Per tant, això no li ho diuen aquells que volen instaurar una cultura del contra pel que s'està fent; li ho diuen aquells qui, des de la profunda catalanitat, estan convençuts que aquesta via, aquesta via de l'èpica a partir del 28 té un recorregut molt –i molt i molt– complicat.

Ens preocupa, president, què passarà a partir del 28 amb temes diversos: què passarà amb els concerts educatius, quin model fiscal tindrem sobre la taula, quina administració pública volem posar en relleu? Perquè s'haurà de governar, president.

I aquí hi ha diferents qüestions que considerem elementals: primer, en el cas que no hi hagi una majoria absoluta d'aquest bloc, creu vostè possible que s'esdevingui un tripartit d'esquerres de nou en aquest país? A nosaltres, a tenor del que sentim, del que escoltem, del que percebem, ens dóna la sensació que aquesta és una possibilitat. I ens preocupa profundament, des d'Unió Democràtica, tornar on estàvem fa cinc anys. President, sigui quin sigui el resultat, ens aboquem a noves eleccions properament? Divuit mesos, sis mesos, dotze mesos..., no ho sabem? Ens hi aboquem? Sí? No? Això és bo per al país? Això és bo per a l'estabilitat?

President, nosaltres creiem que és evident que Catalunya ha de poder decidir el seu futur, però que hem de tenir la consciència i la constància que no tot poden ser les paraules, que no tot, des d'un discurs epicohistòric, fins al 27..., a partir del 28, el que passi a partir del 28, serà molt més complicat, i l'èpica no serà suficient per portar el dia a dia. Acabo, perquè el temps és limitat.

Moltes gràcies, senyor president.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, moltes gràcies per la seva compareixença, per les seves explicacions, pel detall, per la precisió, per la claredat d'aquestes. De fet, sentint algunes intervencions, és ben bé que no hi ha pitjor sord que aquell que no hi vol sentir, perquè jo crec que, de moltes coses –que diuen «no s'explica», etcètera–, vostè ha donat un detall perfectament clar dels dos temes que tenim.

A nosaltres, ens ha quedat clar i no ens convenia aquesta compareixença per veure que tenim un president que dóna la cara, que va de cara; un president que no s'amaga. Senyor Iceta, vostè no pot acusar el president d'amagar-se; vostè, que és l'autor intel·lectual d'allò de: «No cal que governi el que guanya les eleccions, sinó qui té més suports parlamentaris.» I, per tant, no pateixi, que serà president de la Generalitat qui més suports parlamentaris tingui, però en aquest cas haurà guanyat les eleccions. Per tant, home, vostè no ho critiqui; no ho critiquin d'altres, com el senyor Albiol, que diu que no fa falta guanyar les eleccions

per tenir la presidència de la Generalitat si s'ajunten tots. O no diguin que s'amaga, el president, sobretot, perquè hem vist que avui una candidata s'ha amatagat perquè ha parlat un altre, no? Per tant, queda clar que tenim un president que dóna la cara, que va de cara i que no s'amaga.

Deia, el president, i també és una altra cosa que volem posar en valor, sobretot de la seva compareixença d'avui, per molt que ens vulguin distreure: tenim un president que és lleial als seus compromisos amb el poble de Catalunya. I, per tant, la primera part d'aquesta intervenció, explicant per què hi han eleccions el 27 de setembre, és justament perquè hi ha un president que és lleial als seus compromisos amb el poble de Catalunya; uns compromisos que provenen d'un mandat, d'un mandat democràtic àmpliament..., de la societat catalana, molt ampli, però també, justament, d'aquest Parlament.

I el 27 de setembre farem allò que no ens van deixar fer el 9 de novembre. Perquè l'ha explicat molt bé, el president, tot el relat, perquè nosaltres ho hem provat tot. Ho hem provat tot per saber què volen els catalans. Tothom parla de què volen i què convé als catalans, però només hi ha una manera de saber-ho, que és votar. I ho hem provat tot. I vàrem anar a Madrid –ho ha explicat el president–, i vàrem fer la Llei de consultes, i vàrem convocar el 9 de novembre, etcètera. I mentre nosaltres des d'aquí hem anat oferint urnes, paperetes, l'Estat espanyol només ens ha ofert quereles, fiscals i tricornis.

I com que la paraula «resignació» –i com que la paraula «resignació»– no existeix al diccionari polític català, doncs, per això, davant d'aquests fets, davant d'aquesta impossibilitat, reacció, reafirmació i no resignació. I per això votarem el 27 de setembre, per fer allò que no se'ns va deixar fer el 9 de novembre: perquè tothom –tothom– pugui votar, lliurement i democràticament, i decidir quin és el futur polític de Catalunya.

Vivim un moment, encara que alguns ho vulguin negar, absolutament transcendent. Vivim un moment únic. Estem escrivint un dels episodis més importants de la història de Catalunya. I per això també hi han dinàmiques que trenquen amb el marc mental del que són unes eleccions convencionals autonòmiques. Per això hi ha aquesta candidatura de Junts pel Sí. No és una candidatura de junts perquè sí; és la candidatura de Junts pel Sí, perquè el que ens uneix no és el que hem dit ni el que hem fet, sinó que el que ens uneix és el que volem assolir.

I el que volem assolir és un mandat democràtic per tenir l'instrument, la independència de Catalunya, per poder garantir... –perquè aquí també ho hem provat tot–, per poder garantir que la gent a Catalunya pugui viure millor i puguem deixar un país millor als nostres fills. Perquè hem arribat a la conclusió de parar de barallar-nos per les engrunes i assolir allò a què tenim dret, que és el pa sencer. Això és el que es discuteix el 27 de setembre: que tots volem dependre, els que formem part d'aquesta candidatura, de nosaltres mateixos, dels nostres recursos.

I tant que serà un plebiscit! I molt legítimament hi han dos blocs: els que legítimament defensen el sí a la independència de Catalunya; aquells que legítimament defensen el no a la independència de Catalunya; en aquest bloc, aquells que ni sí, ni no, sinó tot el contrari, però que, a efectes pràctics, és un no, perquè quan vas, per exemple, a un casament, o hi vas amb un sí o amb un no, però si hi vas amb un ni sí, ni no, sinó tot el contrari, no en surts casat... (*rialles*), és així, eh? És molt legítim, el seu projecte –és molt legítim–, encara que..., però és un projecte de «ni sí, ni no, sinó tot el contrari». Uns per la via d'oferir-nos la resignació vestida d'un fals seny i diàleg, però la resignació acaba portant a seguir com ara i pitjor. Uns altres ens ofereixen la revolta de tot, això sí, amb permís de l'autoritat competent, és a dir, una revolta amb permís d'allà, però tot és molt legítim. Però hi han dos blocs. I el 27 de setembre..., que no vol dir confrontació, vol dir una festa de la democràcia. Però el 27 de setembre es votarà o sí o no.

I per què és un plebiscit? Perquè la nit electoral, si guanyessin –i nosaltres treballarem perquè això no passi de cap de les maneres– les forces polítiques que defensen el no, la primera afirmació que es faria des de tot arreu seria: «Veieu com els catalans no volen la independència?» Doncs, em permetran que si claríssimament voten i guanyen els que defensen el sí a la independència, tothom accepti i firmi que Catalunya vol la independència i té un mandat plebiscitari per tirar-la endavant. I això és així. I les seves dinàmiques electorals ja van cap aquí. Els discursos de tots ja van cap aquí. I això és així. I això és seriós. I l'Estat espanyol sap que això és seriós. I tant que ho saben!

I, a partir d'aquí, entroncaré amb el segon tema, perquè hi té a veure –i tant que hi té a veure!

En primer lloc, el que vull fer és una afirmació –l'hem feta moltes vegades, perquè no és la primera vegada que en parlem, d'això–: que, per part nostra, tolerància zero, sense matisos, amb la corrupció –zero. I hem donat proves evidents dels nostres compromisos per donar totes les garanties amb les noves exigències dels ciutadans de prendre totes aquelles mesures que calguin perquè quedi clara no només una realitat, sinó que la gent tingui la percepció que tolerància zero amb la corrupció. El president ho ha fet des del punt de vista de govern, que és el seu àmbit de responsabilitat, però també des de Convergència Democràtica de Catalunya s'han iniciat tota una sèrie d'actuacions per respondre a la cada vegada més exigència de la ciutadania. Per exemple, l'acord en transparència internacional: som l'únic partit estrictament català que tenim un acord en transparència internacional, que vol dir encara més exigència, més supervisió, no només de la Sindicatura de Comptes, no només del Tribunal de Cuentas, no només de tots els organismes, sinó que, a més a més, obrim les portes internament respecte a un organisme que ens controla sobre tota la netedat.

I, per tant, compromís total i tolerància zero, sense excusa, amb la corrupció. Qui la fa, que la pagui; però qui no la fa, que no la pagui, i menys abans d'hora. I també deixi'm que ho relligui amb una altra cosa: tolerància zero amb la guerra bruta –tolerància zero.

Després de tantes coses com veiem i com patim, el que no farem és fer veure com si plogués, i avui també m'hi referiré i d'una manera molt clara.

Amb relació al cas concret de Teyco i les seves aportacions legals i transparents no ens hem amagat de res. El president s'hi ha referit molt, però des del minut zero que vam poder, el mateix coordinador general del partit va donar tota mena d'explicacions respecte a totes les aportacions que hi havia. Vàrem donar totes les explicacions, tota la informació a l'abast, absolutament, de tothom.

I, si són legals, són legals; i, per tant, no vinguin amb aquella cantarella de si són legals o no són legals. I tot això nosaltres ho hem fet, i ho hem fet una i una altra vegada, no?

Però, evidentment, novament assistim –i ho dic així de clar– a un intent a cop de martell amb les pitjors arts de posar en entredit el bon nom de Convergència Democràtica de Catalunya; assistim a aquest nou intent una altra vegada. Som la força política que més se'ns ha fiscalitzat, que més se'ns ha mirat del tort i del dret, i res.

Vostès feien referència a l'episodi del 3 per cent. Què va passar l'endemà d'aquelles afirmacions del president Maragall? Que la Fiscalia va actuar, ho va posar tot potes enlaire, ho va mirar tot, ho va remirar tot. I quina va ser la conclusió? On estan les portades dels diaris que deien que no s'havia trobat res? On són aquestes portades del diari?

I saben què passa? Saben què passa? Que devem fer molta nosa, ja ho sabem; segurament perquè tenim moltes responsabilitats institucionals –moltes responsabilitats institucionals–, però jo crec que inclús Convergència Democràtica és una mica allò de l'excusa a l'ham, per intentar... –seguint exemples mariners que li agrada al president–, doncs, intentar, a base d'intentar-ho –d'intentar-ho, d'intentar-ho– i colpejar, doncs, que el president plegués veles amb relació als seus compromisos amb els ciutadans de Catalunya. I lamento dir-los que això no ho farà ni el president ni Convergència Democràtica de Catalunya, perquè, com l'altre dia també en la compareixença va explicar en Josep Rull, el nostre compromís amb tot el procés és absolutament granític.

El que passa és que en comencem a estar una mica farts i tips que cada vegada que s'acosta un període electoral s'utilitzin les pitjors arts cap a nosaltres. Ens han investigat del tot. Jo els demanaria que quan parlin de «contractació pública» almenys tinguin una mica de respecte per als funcionaris públics. Perquè encara és l'hora que amb la d'ajuntaments que hem governat, la Generalitat de Catalunya, departaments, etcètera –etcètera, etcètera–, encara és hora que amb tots aquests anys hi hagi un funcionari, un, que són els que formen part de les meses de contractació que aixequi el dit i digui: «A mi m'han intentat alterar la contractació». O demostren molta ignorància respecte que no tenen ni idea de com va el procés de contractació pública o vostès tenen molt mala fe, o les dues coses.

I, amb relació a aquest tema, jo el primer que voldria dir és defensar, evidentment, el bon nom de Con-

vergència Democràtica de Catalunya i el de milers de militants i de simpatitzants que formen part d'aquest projecte polític. Però aniré més enllà i més en concret, i ho diré perquè sóc testimoni de la seva honestat personal: també vull defensar el bon nom de Daniel Osàcar i d'Andreu Viloca, també el vull defensar.

I també vull defensar el bon nom d'aquells alcaldes que, de cop i volta, es troben amb tot aquest espectacle que van allà, que són gent honesta, que ni participen dels processos de contractació, que, per exemple, l'Ajuntament de Sant Celoni ha deixat que tots els ciutadans –ho ha deixat allà a l'entrada de l'ajuntament– mirin l'expedient de contractació; són gent honesta, els conec. De la mateixa manera que també vull defensar el bon nom, perquè s'ha trobat al mig d'aquest assetjament mediàtic, amb tota mena de falsedats i coses tergiversades, el bon nom d'Agustí Colomines, que s'hi estarà d'acord o no amb les seves opinions, però que tothom coincideix que és una persona absolutament íntegra. I primer vull començar per això, perquè això..., són ells l'excusa per arribar a altres coses, no?

Estem davant d'una guerra bruta? Estem davant d'una actuació, per part dels poders de l'Estat, d'un nou episodi de guerra bruta? Jo crec clarament que sí. I ho dic, no?, ho dic així de clar.

Quan veus com es van produint els fets, eh?, quan veus l'espectacularitat dels mateixos, tants guàrdies civils..., de fet, només hi faltava una furgoneta de l'exèrcit, eh?, per anar a la CatDem a buscar una cosa que... –la investigació deu ser fantàstica–, a buscar una cosa que tothom... –tothom vol dir la Sindicatura de Comptes, el Tribunal de Cuentas–, tothom sap que a la CatDem no hi és, que és la comptabilitat; tothom sap que si buscaven un tema de comptabilitat estan a la seu de Convergència Democràtica de Catalunya. Ah, però se'n duen documentació política! Què té a veure això amb Torredembarra?

Quan veus tota la guàrdia civil, tanta guàrdia civil per anar a un ajuntament, per demanar... –entrant amb caixes–, per demanar un expedient –un expedient!–; que amb una trucada al secretari de l'ajuntament el tenien al cap de mitja hora, quan ja hi havia les càmeres de televisió abans que arribés la guàrdia civil! Quan veus que als mitjans de comunicació... –i aquí vull aclarir el que deia el senyor Rivera–, quan veus que als mitjans de comunicació el dia abans se'ls diu: «Tingueu unitats mòbils a punt perquè passarà una cosa grossa a les seus, o en llocs, o té a veure amb Convergència», sense tenir ni idea a què es referia, però «els mitjans teniu les unitats mòbils, unes quantes a punt perquè demà hi haurà xou, no?»

Quan veus un secret de sumari, que si el sumari té tant de secret com ho té el secret és per «apretar» a córrer, perquè perds tot tipus de garanties, perquè hi ha filtració constant interessada d'alguna documentació! Quan veus un ministre de l'Interior, que, com molt bé va dir en Feliu Guillaumes al Congrés dels Diputats, més que dir-se ministre de l'Interior s'hauria de dir ministre de *lo anterior*, perquè les seves actituds són de l'anterior règim, quan tenia perfectament preparades unes declaracions que deien: «Com s'atreveixen a

fer la festa de Junts pel Sí amb el que ha passat aquest dematí?», etcètera. Quan veus tot això, no?

Quan veus, des del 9 de novembre, a disposició de qui està la Fiscalia de l'Estat, per a qui treballa i perquè treballa, encara que els fiscals de Catalunya li diguin: «No hi ha motiu per querellar-se contra el president»; doncs, ells, a cop de martell, a querellar-se contra el president, no?

Quan veus un estat que si ets magistrat, militant del Partit Popular, et fan president del Tribunal Constitucional i, si ets un jutge que milites en la causa independentista, et fan fora de la carrera judicial. Quan veus que es fan informes falsos, que es publiquen, i molts de vostès, callats, i el que es reconeix és que és fals, i, a més a més, es condecora aquella gent que els ha fet, qui no t'assegura que gent que és capaç de fer tot això, no serà capaç, en el moment que sigui, d'alterar proves o de fer el que vulgui? Tot això és el que està passant.

I què hem de fer? Mirar-nos-ho? Quan passen totes aquestes coses, un es pregunta: «Què volen aquesta gent que, gairebé, truquen de matinada?» (*Rialles.*) Què volen? Ajudar? Ajudar, trobar la veritat o fer mal? Doncs, són massa casualitats, com perquè algú en tingui encara, algun dubte del que es vol, no?

No és casual tot el que ha passat, no? I no és casual que passi en aquests moments. I a Convergència en comencem a estar una mica tips. I, per això, no tenim a Convergència, mai, cap inconvenient a fer una compareixença, i una altra –i una altra. Però el que no farem serà ser ingenus o ser «tontos», no ho farem, perquè són massa coses les que estan passant, massa coses que se sumen, massa coses al servei que siguem l'ase de tots els cops. I que es vulgui fer mal a Convergència Democràtica, posar en qüestió el seu bon nom i, sobretot –sobretot–, com deia, tot –tot, tot– dirigit a una persona que és, absolutament, essencial en tot aquest procés, s'arribés a plantejar, doncs, plegar velles. I, això, nosaltres no ho farem. I ens sap greu que alguns que ja entenem que els pot més el fet d'anar contra Convergència, que els pot més l'odi, com s'ha dit, contra el president Mas, ens sap greu que facin de «palmeros de les clavegueres de l'Estat». Ens sap greu, no sé si se n'adona, però ens sap greu.

En conclusió, i per acabar –i ja acabo, presidenta–, compromís total de la lluita contra la corrupció. Tot. El president ha explicat moltes iniciatives. El partit n'ha pres moltíssimes, doncs, d'acord amb les exigències, cada vegada més grans, de la ciutadania. Ho seguirem fent: defensa de la presumpció d'innocència; denúncia de les males arts de l'Estat –denúncia de les males arts de l'Estat– sense cap mena de complex ni temor, i, sobretot, molta il·lusió, molta esperança, perquè el 27 de setembre farem allò que no ens van deixar fer el 9 de novembre.

Diuen que la diferència entre un somni i una realitat és quan en aquest somni hi poses data. I els catalans tenim data per a un somni de moltes i moltes generacions: el 27 de setembre.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Farem una pausa de deu minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i set minuts i es reprèn a les vuit i nou minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

I té la paraula, per a la rèplica, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. El meu agraïment també a totes les persones que han intervingut en nom dels diferents grups parlamentaris.

Procuraré fer alguna resposta concreta sobre temes concrets que s'han abordat per part de tots vostès, i, per tant, permetin-me que en algun cas agrupi respostes, perquè són temes més o menys coincidents entre diferents grups parlamentaris..., i en altres casos em referiré a aspectes més específics de cada grup parlamentari, perquè són més singulars de cada una de les aportacions que s'han fet.

Marta Rovira, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, em deia que cal donar sempre explicacions. I jo hi estic plenament d'acord, i és exactament el que he procurat fer sempre, o el que he fet sempre. Crec que ningú podrà dir que en algun moment jo m'he excusat per intentar no comparèixer en el Parlament quan se m'ha requerit. Altra cosa és que en algun moment que jo mateix m'havia ofert per comparèixer en alguna comissió d'investigació se'm va dir que no. Però la meua actitud sempre ha estat, precisament, en aquest sentit, proactiva, de donar la cara i de donar explicacions, amb el benentès que quan jo dono explicacions doncs també cal escoltar-les. Perquè si jo vaig donant explicacions i mai són tingudes en compte i mai es donen per bones, doncs mirin, jo seguiré donant explicacions, perquè és el que em pertoca, però jo no els puc obligar a creure en les explicacions que jo dic. Jo sento l'obligació democràtica i institucional de donar aquestes explicacions, i per això ho faig sempre que cal. Vostè m'ho recordava. Jo, doncs, en això intento ser plenament coherent.

Vostè ens deia, a més a més, senyora Rovira, que no només cal donar explicacions, i en això coincideix amb altres grups parlamentaris, sinó que cal passar a l'acció. «Cal prendre mesures», em sembla que deia el senyor Iceta, si no ho recordo malament, també. Cal passar a l'acció. Jo he procurat fer-ho també en tot moment. Voldria recordar que quan han aparegut casos que podien ser o reals o simplement sospitosos, o simplement que no quedessin bé des d'un punt de vista, diguem-ne, estètic, encara que fossin legals, jo he pres decisions. I vostès m'ho han de reconèixer, com a mínim, això.

Quan es va donar el cas de les aportacions a la fundació de Convergència, a la CatDem, per part del Palau

de la Música, amb convenis legals, amb aportacions legals, amb transferències bancàries i amb contractes signats, i tot comunicat a totes les autoritats, quan va passar això, es va dir: «Però això no queda bé, perquè com que el Palau de la Música està ficat en tot aquest embolic del senyor Millet, del senyor Montull», etcètera, que es van confessar culpables, ells sí..., «no queda bé que la fundació de Convergència hagi rebut aquestes aportacions per aquests convenis». Quina decisió vaig prendre jo, i no vaig trigar gaires dies? La decisió que vaig prendre va ser de tornar tots els diners fins a l'últim euro –tots els diners fins a l'últim euro. I així es fa. I jo, disculpin-me, com que no sóc responsable administratiu ni econòmic del partit no sé exactament en quina situació està aquest procés de retorn. Però si no em falla la memòria, i m'agradaria que m'ho agafessin així, crec que l'any que ve és l'últim any del retorn, perquè es va pactar que es retornaria en set anys. I, religiosament, cada any s'ha anat tornant la quantitat que tocava i que es va convenir. Per tant, del Palau de la Música a la fundació de Convergència no en quedarà ni un cèntim d'euro. S'hauran tornat tots. I era legal i estava comunicat a tot arreu. No em diguin que això no és prendre decisions. Perquè a ningú li agrada haver de tornar uns diners que ha rebut legalment. I suposo que a la fundació de Convergència, quan jo vaig demanar que es prengués aquesta decisió, tampoc li va agradar. Però es va fer d'aquesta manera.

Després, vostès s'hi han referit en algunes ocasions, i ara no faig referència a la senyora Marta Rovira, sinó en general, a alguns grups parlamentaris..., han parlat molt del cas del president Pujol. N'han parlat moltes vegades. No tots, però molts n'han parlat. Bé, jo vull recordar que quan es va produir aquell cas, i el mateix senyor Jordi Pujol, en aquella confessió del 25 de juliol de l'any 14, va explicar el seu comportament irregular des del punt de vista moral, perquè pot ser que il·legal no ho fos –pot ser que il·legal no ho fos–, però moralment, evidentment, no era un comportament correcte, i ell així ho va explicar, i va demanar disculpes, i es va penedir d'aquella acció, escolti'm, jo no em vaig quedar amb els braços plegats. Jo no podia donar explicacions d'una cosa que, sincerament, no coneixia, que eren temes particulars del senyor Pujol i de la seva família. Jo ho reitero un cop més, ho puc dir cent vegades més, vostès poden deixar-me de creure: per molt a prop que jo estigués del president Pujol, com tanta altra gent hi havia estat abans, fins i tot persones de la seva pròpia família, jo no coneixia absolutament res del que el mateix senyor Jordi Pujol va explicar aquell 25 de juliol. El primer sorprès vaig ser jo, i el principal perjudicat, el nostre partit. Ara, no em diguin que no vaig prendre decisions. I, probablement, de les més doloroses de la meua vida, des d'un punt de vista personal. Però en molt pocs dies, molt pocs dies vol dir dos o tres, es van prendre decisions com tancar un despatx d'un expresident de la Generalitat, un despatx que està protegit per una llei, perquè altres expresidents el tenen, aquest despatx. I, a més a més, no només es va suprimir un despatx, amb tot el que comporta. També es va retirar una retribució pública, que està protegida per una llei d'aquest Parlament i que altres expresidents de la Generalitat cobren. Aquesta de-

cisió es va prendre. Certament, es va prendre de comú acord amb el president Pujol. Però es va prendre.

Per tant, davant de casos molt clars, on hi ha no indicis, suposicions, maquinacions i no sé quantes coses més, quan hi ha casos que són certs, provats, reals, encara que siguin legals, si voregen la línia del que es pot dir el «comportament ètic» jo he pres decisions, senyores i senyors diputats.

I, senyor Iceta, vostè em convidava a: «I si resulta que les explicacions que vostè dona alguna vegada no són confirmades?» Jo, de decisions en seguiré prenent. Les he pres sempre i les seguiré prenent. Decisions sobre responsabilitats polítiques. Ara bé, vostè m'ha d'admetre una cosa, també, i ara em dirigeixo particularment a vostè, que hi ha fet referència. Vostè m'ha d'admetre que quan en una organització, la que sigui, hi ha una clara separació de funcions, cadascú és responsable de les funcions que li pertocuen. Jo els ho he explicat sempre. A vostès potser això no els agrada, perquè preferirien que jo ara estigués més entrampat del que possiblement estic des del punt de vista de la meua situació personal o política. Però els ho torno a dir: des de fa molts anys, a Convergència Democràtica de Catalunya tot el que és l'administració i els afers econòmics no ho dirigeixen els càrrecs polítics, ni tampoc el secretari general del partit, ni tampoc el president del partit. Es va decidir així fer des de fa molt temps. Cadascú té la seva feina i cadascú és responsable de les seves pròpies funcions. Jo, evidentment, els he de parlar, com que no sóc directament responsable de l'acció econòmica del partit, del que se m'explica a mi quan jo demano explicacions. I sempre els he traslladat les explicacions que se m'han donat a mi, i sempre els hi he afegit una cosa: sempre els hi he afegit que jo les dono per bones. Sempre els ho he dit, això. Sempre els he dit que quan a mi se m'han donat explicacions dintre de Convergència..., sobre «això no és cert», «això que es diu no és cert», jo les he donades per bones. I seguiré donant-les per bones mentre se m'expliquin d'aquesta manera. Seguiré donant-les per bones. Perquè, evidentment, si són persones de confiança, jo confio en elles. Ara, si en algun moment alguna versió que s'hagi donat no és la real jo prendré decisions polítiques. Les prendré.

Jo no sé els casos que pot tenir en aquest moment el Partit Socialista de Catalunya..., com vostès els volen abordar, no? Vostè em parlava també de Torredembarra. Bé, jo no sé si segons què passi en el cas de Sabadell vostè prendrà decisions o no. No ho sé. Però jo les he preses sempre. I estic segur que vostè tampoc deu ser responsable de les finances del Partit Socialista de Catalunya. Deu ser responsable de posar-hi persones de la seva confiança, o de la confiança de l'organització. Doncs, escolti'm, també nosaltres i també jo. Ara, això no vol dir que jo eludeixi les responsabilitats. Jo no les eludeixo. I a més a més em pregunten a mi per Convergència, quan vostès saben que jo no sóc el que funcionalment és responsable d'aquestes coses a Convergència. Però ho entenc perfectament, no ho rebutjo. Jo vinc aquí i jo podria dir: «Escolti'm, jo dono explicacions com a president de la Generalitat, perquè jo compareixo al Parlament com a president de la Gene-

ralitat.» I les dono com a president de la Generalitat, i si cal donant per bones les explicacions que es donen per part dels dirigents de Convergència. Bé, crec que més no se'm pot demanar. I en aquest sentit els vull tranquil·litzar. Sempre es donaran explicacions, sempre he donat la cara, sigui per coses que he portat jo o no les que he portat jo, i donaré per bones, mentre no es demostrï el contrari, les versions que m'han donat els dirigents del partit i també els dirigents de la seva fundació. Aquest és el resum del que jo els podia dir en aquesta matèria.

La senyora Marta Rovira ens deia també que ho investiguin tot. Jo hi estic d'acord, senyora Rovira. Que ho investiguin tot. Ara, que ho investiguin vol dir també dues coses: primer, que una investigació és una investigació. Si en aquest país cada vegada que una investigació està en marxa això ja és la prova no d'una acusació, sinó d'un delictes fefaent, construïm un país del qual és millor marxar tots plegats. Perquè un país on algú acusa sense haver provat res, o molt poca cosa, i allò es converteix en una sentència definitiva sense esperar les sentències definitives aquest és un país, vaja, que és el Far West, eh?, o és la Inquisició, o és els règims dictatorials. I anem cap aquí. En aquest país anem cap aquí. Qualsevol indicatiu d'una possible irregularitat, abans de ser jutjada ja és vista i sentenciada per part d'alguns de vostès.

Senyor Rivera, vostè ens deia: «Jo no sóc jutge.» Jo crec que a vostè li hauria agradat ser-ho. Segurament li tira més la part mediàtica que la del jutge, i per tant s'ha dedicat al que s'ha dedicat. Però, de tota manera, admeti'm una cosa. Vostè, per exemple, ens parlava del jutge del cas Palau. Parlem amb propietat, senyor Rivera, perquè ens adrecem a persones madures, adultes, que potser no coneixen tot el detall de la informació de tot però que mereixen un respecte des del punt de vista d'explicar les coses correctament, i no només d'anar a fer titulars, encara que siguin agrai'ts. I el jutge del cas Palau, com vostè sap perfectament, és un jutge instructor. Què vol dir, un jutge instructor? Que instrueix una causa i que quan comença el judici es retira de la causa, perquè no pot ser art i part. El que instrueix una causa, que en altres països no és un jutge, sinó que és un fiscal, per exemple, no pot jutjar. I, per tant, el jutge del Palau de la Música no és tal jutge. Hi haurà un jutge que obrirà un judici oral, i aquell serà el jutge del Palau de la Música, que serà el que establirà la sentència. L'anterior ha instruït una causa.

Per cert, ja que vostès han parlat, alguns de vostès, del tema del Palau de la Música, un dels imputats –paraula que sona tan dura, no?, en aquest país– del cas Palau de la Música, que es va dir que era la connexió necessària entre Ferroviària, el Palau de la Música i Convergència, que era el senyor Jaume Camps, l'han tret de la causa –l'han tret de la causa. No hi és. Bé, vostès ara deuran dir que per no sé què, per no sé què més... Però aquest senyor... (Rialles.) Sí, sí. Bé, vostè segurament voldria que hi fossin. (Veus de fons.) És un col·loqui, senyora presidenta? (Pausa. Veus de fons.) No. Doncs si no està a la causa, no està a la causa. I es va trigar temps a treure-l'en. Si era només per prescripció se l'en podia haver tret des del primer moment.

I resulta que se l'en va acabar traient. I es va presentar com el nexa obligat i necessari. I a l'hora de la veritat no és així.

Per cert, deixin-me dir que en el tema del Palau de la Música també es va parlar de determinades empreses necessàries que treballaven per a Convergència i al mateix temps per al Palau de la Música, i es va dir que no havien treballat per al Palau de la Música. Vagin en compte, perquè algun dia potser es demostrarà que aquestes empreses sí que hi van treballar, per al Palau de la Música, i tot allò que s'havia dit era, en part, fals. Ara, es va presentar com una acusació que ja era un delictes consumat, encara que és probable, no ho sé, eh?, que acabi sent fals.

Ja veuen que no només dono explicacions, i molt concretes, sinó que a més em refereixo a actuacions i decisions que jo mateix he impulsat, i algú hi feia referència, em sembla que també era el senyor Rivera, quan es deia que hi ha cinquanta-una mesures que jo vaig impulsar després de reunir-me amb els poders públics que representen, doncs, bé, tot el que és la transparència, els processos judicials, la fiscalia, la Sindicatura de Comptes, de Greuges, l'Oficina Antifrau, totes aquelles reunions que jo vaig promoure.

Allà hi ha un munt de mesures que s'han dut a terme. Senyor Rivera, no pot ser que en el Parlament tota la informació que vostè exhibeixi sigui sempre periodística, no pot ser –no pot ser. (Veus de fons.) Si el llegeix bé, senyor Rivera, si el llegeix bé, permeti'm que li ho digui..., és probable que només hagi llegit un titular vostè, però si el llegeix bé veurà que les que no s'han dut a terme són les que no depenien de la Generalitat, perquè en aquelles cinquanta-una mesures n'hi havia un munt –n'hi havia un munt– que depenien de la Generalitat, i d'altres que depenien de poders de l'Estat espanyol. I de les mesures dels poders de l'Estat espanyol, doncs, és veritat, no se n'ha dut a terme quasi cap, però nosaltres d'això no som responsables.

Però de les que feien referència a la responsabilitat del Govern de la Generalitat –del Govern de la Generalitat– moltes d'elles s'han dut a terme. I, els ho torno a dir, gràcies al fet que s'han dut a terme mesures d'aquelles cinquanta-una, gràcies a allò, avui la Generalitat de Catalunya –jo crec que vostès se n'haurien de sentir orgullosos–, que inclou aquest Parlament, és vista com l'Administració més transparent de tot l'Estat espanyol. I no ho era –i no ho era–, i ara ho és.

I, en això, és veritat que el Parlament hi ha col·laborat; per exemple, amb la Llei de la transparència. Però abans que s'aprovés la Llei de la transparència ja teníem cent punts sobre cent, com a Generalitat de Catalunya, abans de l'aprovació de la llei, en totes aquelles mesures que jo els he explicat. L'any 2012 no hi érem, en aquest punt, i ara tenim cent punts sobre cent. I ho diu Transparència Internacional, analitzant totes les autonomies espanyoles.

Bé, això és no fer res? Haver passat de ser el número deu de disset a ser l'u, el més transparent, això és no fer res? Què es pensen, que això cau del cel, com l'aigua de la pluja? Això és feina de molta gent que s'ho ha pres molt seriosament i que està molt comprome-

sa que la Generalitat sigui un exemple de bones pràctiques. Aquest és el tema.

I jo crec que els diputats i diputades del Parlament de Catalunya, quan els fets són tan objectius, haurien de reconèixer-ho, perquè estem parlant de la nostra institució, i tots hi heu col·laborat. Però nosaltres ens ho hem pres molt seriosament, això. I, si m'ho permeten, i disculpin la personalització, jo m'ho he pres molt seriosament. I quan a l'Administració hi ha hagut algun dubte de dir: «Home, però això ens "apretarà" massa per aquí, ens "apretarà" massa per allà...», escolti'm, jo sempre els he resolt aquests dubtes dient: «Fem el que toca fer, i més en aquests moments», que és donar un missatge clar i nítid de cara a la ciutadania que ens els prenem molt seriosament, el tema de la transparència i el de les bones pràctiques. I els ho he dit alguna vegada en aquest Parlament: des que sóc president de la Generalitat, a la Generalitat de Catalunya no se li ha pogut retreure cap actuació irregular. Ens podem haver equivocat en moltes coses a nivell polític, però en aquests darrers cinc anys, a la Generalitat de Catalunya, que és la meva responsabilitat directa, no hi han o no hi ha hagut actuacions irregulars. Doncs, Déu n'hi do, perquè no tothom pot dir el mateix. I això vol dir un gran compromís.

Algú m'ha dit..., em sembla que era el senyor Santi Rodríguez, no?; parlo de memòria, disculpin si m'equivoquo de portaveu que parlava. Em sembla que vostè em deia: «Però vostè diuen que ho tenen tot penjat a la web, etcètera, en el portal de la transparència, però els contractes del Diplocat i de l'Acció Exterior de la Generalitat no ens els donen.» Té raó; aquests no els hem donat. Sap per què? Perquè hi ha una llei espanyola –hi ha una llei espanyola–, d'obligat compliment per part de les administracions, que prohibeix donar determinada informació sensible en matèria de relacions exteriors. I no digui que no perquè és exactament així, i li puc ensenyar exactament les comunicacions que hi ha hagut en aquest sentit. Vostè hauria d'estar content, per una vegada, que complim una llei, en aquest cas, d'informació delicada des del punt de vista exterior, que és lògic que un estat, en matèria de relacions exteriors, tingui informació delicada. Si la pot tenir un estat, també la pot tenir un govern autònom, com és en aquest moment la Generalitat de Catalunya.

Bé, la senyora Rovira em deia: «Vostè tenia coneixement» –m'ha fet una pregunta concreta, no?– «del pagament de comissions?» La resposta és: «No.» Però no és que no en tingués coneixement, és que estic convençut que no hi ha hagut pagament de comissions. No en tenia coneixement, però a més a més hi afegixo: estic convençut que no hi havia comissions.

I quan vostès exhibeixen aquest paper que va treure el diari *El Mundo*, no?, de les anotacions del senyor Jordi Sumarroca, de Teyco, facin-me un favor: és veritat que el senyor Jordi Sumarroca calculava un 3 per cent, això és veritat. Ara diré per què penso jo que sí, que ho feia així, i em sembla que ho han explicat ells mateixos, però ara deixant això un moment de banda. Però si resulta que feia anotacions anotant aquest 3 per cent famós, i cap de les aportacions a la fundació de Convergència coincideix amb el 3 per cent, i totes són

molt inferiors, quin valor té el 3 per cent, si després resulta que no és una realitat?

I què diuen ells? I ara esperem... És clar, el document és d'ells, no és pas nostre, aquest document. Què diu el document de Teyco? Perdó, el document no, què diu la gent de Teyco? Diuen: «Escoltin, sí, calculàvem això perquè des de l'any 2005 en aquest Parlament...», i algú ho recordava, no sé si era el senyor Iceta, des de l'any 2005, en aquest Parlament, el president Maragall, en una sessió plenària que jo també recordaré durant tota la meua vida, ens va acusar, sense cap fonament i sense cap prova, que nosaltres teníem un gran problema que es deia 3 per cent. I a partir d'allà es va instaurar públicament que aquest era el problema de Convergència Democràtica de Catalunya. Es va investigar tot, va actuar la fiscalia durant mesos i mesos, es van regirar totes les carpetes de Convergència i tot el que vostè vulgui, i ho deia abans el senyor Turull. En deu anys, vostè, senyor Iceta, ho recordava, quantes sentències fermes hi ha hagut? Cap. Ara, és clar, deu anys acusant algú i introduint sempre la sospita, doncs, acaben callant. I, per tant, què diu la gent de Teyco? Diuen: «Escoltin, nosaltres calculàvem què volia dir el 3 per cent, perquè mai cap aportació a la fundació de cap partit, i tampoc de Convergència, coincidís amb el 3 per cent.» I té bastanta lògica, no? Perquè si algú fa aportacions legals a la fundació d'un partit i a aquest partit se l'acusa sempre, sense proves, d'aquest tema del 3 per cent, segur que el que no farà és aportar un 3 per cent, i voldrà saber què significa el 3 per cent, per no aportar-lo.

I com que, en això, vostès poden dir: «Això és una teoria dels senyors de Teyco o de les persones de Teyco», molt bé, doncs, llavors anem a la comptabilitat, que ja no és teoria dels senyors de Teyco. Anem a la comptabilitat de la fundació de Convergència, de la CatDem. Està, per cert, entregada voluntàriament a la Guàrdia Civil, voluntàriament. De les onze caixes de documentació que es van emportar de la seu de Convergència, deu són de comptabilitat de la fundació CatDem entregada voluntàriament per Convergència, que va dir als fiscals i a la Guàrdia Civil: «Volen vostès això? Doncs, aquí ho tenen.» Vostè deia, senyora Rovira: «Que ho investiguin tot.» Doncs, la tenen tota, la comptabilitat, sencera. La tenen tota. I de l'onzena caixa només n'hi havia plena un quart. I es van passar onze o dotze hores per a un quart de caixa. Jo no sé com ho jutgen vostès això, però aquesta és la realitat.

Vostès diuen: «Doni explicacions concretes.» Doncs, a mi se'm diu que això és el que va passar per part de la gent que aquell dia estàveu allà. La tenen tota, la comptabilitat. Que comprovin en la comptabilitat si algun pagament coincideix amb aquesta història del 3 per cent. I llavors els demano una cosa: si no n'hi ha cap que hi coincideixi, deixem de parlar d'aquest cas i del 3 per cent, oi? I això s'ho trobaran: no hi ha ni una sola aportació de Teyco a la fundació de Convergència que coincideixi amb el 3 per cent, i totes són inferiors, molt inferiors, al 3 per cent. I ho diuen ells mateixos. A part que diuen, per cert avui, en un comunicat, que mai han pagat comissions a canvi de res. I ja no ho diu Convergència, això, ni ho diu el president de la Generalitat, ho diu l'empresa que està sent investigada.

Ara, és clar, vostès, de tot això que els dic no en faran cas, perquè segurament no els interessa, a alguns de vostès, fer cas d'això, perquè podria desmuntar una versió que vostès ja la tenen feta passi el que passi, els és igual el final de tot això. I vostè, senyor Rivera, em sembla que està exactament en aquest terreny, i el senyor Santi Rodríguez em sembla que també. A vostès els és igual: la versió ja la tenen feta, el final ja el tenen escrit, els és igual si tot això es prova o no es prova, però jo els dono explicacions concretes, i els dic: «La comptabilitat de la fundació CatDem està en mans de la fiscalia i de la Guàrdia Civil», que la mirin tota. Però oi que m'admeten que a hores d'ara ja hi ha una presumpció clara de culpabilitat, abans d'haver-se mirat la comptabilitat i abans de saber si hi ha algun pagament que coincideixi amb el 3 per cent o no, que ja els dic jo que no n'hi haurà cap?

I aleshores jo els dic: «Home, aquí hi ha molt espectacle –aquí hi ha molt espectacle.» I els ho torno a dir: «Hi ha molt espectacle.» Un estat de dret d'una mínima qualitat, des del punt de vista de l'estat de dret, no organitza un espectacle així. Vostè, senyor Rivera, em deia: «Desmenteixi que se'ls va avisar la nit anterior.» Evidentment que no se'ns va avisar. Vostè creu que, a les alçades que estem de la pel·lícula, a nosaltres ens avisarà la policia espanyola, o la Guàrdia Civil, o un fiscal? Sí, senyor. Sap a qui van avisar alguns d'aquests? Jo no he dit el Ministeri de l'Interior, he dit alguns d'aquests que mai se sabrà qui ha sigut. (*Veus de fons.*) No he dit el Ministeri d'Interior; he dit que el Ministeri de l'Interior, i els en puc donar testimonis personals, actua d'una manera absolutament barroera. I, si volen, els explicaré exactament quines són les unitats, per exemple, algunes unitats de la UDEF, que actuen d'aquesta manera barroera. I els asseguro que en sé unes quantes coses.

(*Veus de fons.*) Ja ho he denunciat, senyor Rodríguez, ho vaig denunciar. I saben què em van dir quan el cas m'afectava a mi personalment? Em van dir: «No, clar» –els de *El Mundo*, eh?, com sempre–, «no, és que nosaltres teníem la versió de la policia», i la policia tenia un informe, mira per on, apòcrif, sense signar, que se'l podia haver inventat qualsevol, però era un informe de la policia.

Quan jo vaig dir: «Qui es fa responsable d'aquest informe en el Ministerio del Interior?» *Connais pas*. I llavors dius: «Hi ha informe de la policia o no hi ha informe de la policia?» Doncs, semblava que sí, perquè *El Mundo* es va agafar a aquell informe. Però aleshores deies: «Molt bé. Doncs, a veure, qui és el responsable de la policia que es fa responsable d'aquest informe?» No existeix. Indefensió total. Això no és un estat de dret; això és un estat que persegueix políticament determinada gent, i fan muntatges per acabar políticament amb determinada gent. Això funciona així, els agradi o no.

I els dic una cosa: en aquestes properes setmanes abans del 27 de setembre, em jugo el que vulguin que veuran nous muntatges –veuran nous muntatges. Perquè a més a més del que pugui fer un jutge, que jo respecto plenament, hi ha altres unitats de l'Estat que tenen molt poder, que el fan servir i que el fan servir d'una mane-

ra completament barroera al servei d'interessos espurris. I sé de què parlo –i sé de què parlo. I si pregunten al senyor Trias, també sap de què parla –curiosament també poc abans d'unes eleccions–, que se'l va acusar de determinats delictes. Què es va provar de tot allò? Res de res. Ara, hi havia trucades a mitjans de comunicació d'aquest país dient: «Feu-ne cas, perquè això és seriós.» I l'acusat havia de demostrar la seva innocència, en lloc de l'acusador demostrar la culpabilitat.

Per això us deia això és el Far West, això és la Inquisició, si seguim així. Si l'acusat ha de demostrar la seva innocència, estem perduts, tots. Això no és ni estat de dret ni democràcia. És l'acusador el que ha de demostrar la culpabilitat; no, l'acusat, la seva innocència. Perquè hi ha moltes vegades que la innocència no la pots demostrar, simplement perquè no ho has fet, però no tens manera de demostrar que no ho has fet. En canvi, el que t'acusa t'ha de demostrar que ets culpable. Això és el fonament de l'estat de dret. I jo celebro que alguns portaveus, em sembla que ha estat el senyor Iceta, s'hagi referit al concepte de la presumpció d'innocència. Aquest és un concepte cabdal en els nostres fonaments de l'estat de dret. Sense això, se'n va tot en orris.

Bé, aquests són comentaris que els volia fer sobre aquest cas concret. S'han plantejat fins i tot coses més específiques, no? I ara destinaré una part final al que és més el tema del concepte 27 de setembre, alguns temes polítics que han sortit, etcètera, no?

El senyor Herrera, em sembla que ha estat, no em voldria equivocar amb les notes que he pres, donava coses per suposades simplement perquè s'han publicat en algun mitjà de comunicació, i vostè ja les dona per bones, que són falses, senyor Herrera. Vostès em diuen: «Doni explicacions.» Ja les hi donaré. Ara, escolti'm, és la meua versió contra la d'algué que ha escrit alguna cosa en un mitjà de comunicació, sigui certa o no.

I els diré coses concretes que vostè ha tret, que vostè ha dit, i de què m'ha demanat explicacions. Diu: «El senyor Osàcar té un despatx a Convergència.» Fals. Vol que li expliqui la veritat, què és el que se m'ha explicat a mi? Jo no hi sóc, allà. Per tant, no els puc dir que jo ho hagi vist així. Però el que se m'explica a mi, que jo dono per bo: el senyor Osàcar, militant de Convergència en aquest moment, ja no administrador des de fa temps, quan va a Convergència, com que no té despatx ni tenia ordinador..., un alt càrrec de Convergència li va dir que quan hi anés, en lloc d'estar en un passadís reclamant pagaments de quotes impagades de militants que en algun moment deixen de pagar quotes, que aquesta és la seva feina..., aquest alt càrrec li va dir: «Entra al meu despatx i utilitza l'ordinador.» Aquest és el gran tema? No, sí, però, és clar, vostès ho presenten, això, com: «Clar! El despatx ocult del senyor Osàcar a dintre de Convergència!» No, el despatx ocult del senyor Osàcar a dintre de Convergència..., és que no té despatx i algú, generosament, li presta el despatx i el seu ordinador perquè pugui fer feina. Ara, és clar, això es presenta com una cosa tenebrosa, obscurantista i no sé quantes coses més.

L'altre tema és la carpeta (*el president de la Generalitat riu*) que hi havia al costat de la caixa forta. I re-

sulta que... Jo també ho vaig preguntar. Vaig pensar: «A veure quina carpeta deu ser, aquesta», no? «La carpeta que estava al costat de la caixa forta i que estava amagada entre la caixa forta i una paret!» Doncs resulta que aquesta carpeta és el contracte amb un proveïdor de Convergència, un contracte amb un proveïdor de Convergència que la Guàrdia Civil no es va emportar. Aquesta és la gran carpeta amagada. Un contracte amb un proveïdor de Convergència que la Guàrdia Civil no es va emportar. Va quedar allà. I mirin que s'hi van passar hores, mirant coses, eh? Aquests són els grans fets concrets per avalar tot el que diem? És a dir, un document que troben a la caixa forta del senyor Jordi Sumarroca, responsable ell o Teyco, que calcula el percentatge d'una sèrie d'obres en alguns ajuntaments i que ells mateixos diuen que el calculen perquè no coincideixi cap aportació amb aquell percentatge. La comptabilitat de la fundació de Convergència –senyor Rivera, escolti això, que li ho torno a repetir, perquè veig que vostè ho anava negant amb el cap–, que demostrarà fins a l'últim cèntim d'euro que en cap cas hi ha equivalència entre les aportacions de Teyco, legals, a la fundació i les obres adjudicades. I llavors ja no hi ha tema, no? Ah!, sí, és clar, perquè hi ha d'haver tema, senyor Rivera, hi ha d'haver tema.

La carpeta aquesta, suposadament amagada a tot arreu, que la Guàrdia Civil ni s'emporta; el gran despatx del senyor Osàcar, que ja els he explicat exactament el que era; la trituradora, els papers triturats.... Els papers triturats, segons em diuen, resulta que en el cas del senyor Jordi Sumarroca eren una targeta de visita. Que resulta que n'hi havien dues, a sobre la taula de l'administrador, i una, perquè ja sobrava, es va enviar a la paperera, una de les dues targetes, i l'altra es va quedar allà i la Guàrdia Civil se la va emportar. Per tant, què s'hi amagava, allà? Una targeta de visita? Això és el que s'amagava darrere de la trituradora?

I torno a l'explicació que se'm demanava per part del senyor Rivera de si ho sabíem o no ho sabíem. Senyor Rivera: es va advertir el dia anterior els mitjans de comunicació. No a nosaltres. No, a nosaltres ningú ens va advertir. Ara li ho explicaré exactament perquè vostè s'escandalitzi encara una mica més, però no respecte a nosaltres, sinó respecte a l'estat de dret que tenim i les garanties que tenim tots plegats, perquè això mateix un dia li pot passar a vostè. El que li dic és que en una actuació judicial, com vostès deien molt bé, sota secret sumarial, s'encarrega per part d'un jutge, després de la petició de determinats fiscals vinguts expressament de Madrid, a la Guàrdia Civil una investigació i un escorcoll, i, mira per on, d'aquest circuit –Guàrdia Civil, fiscalia, jutjat– en surt un avís a alguns mitjans de comunicació, i un d'aquests mitjans de comunicació, segons se'm va dir, va trucar a la seu de Convergència la nit anterior i va dir: «Demà us organitzen un pollastre, segurament.» Quin? No ho sabem, no en tenim ni idea. Però la pregunta no és si nosaltres ho sabíem per un mitjà de comunicació, que dius: «Bé, escolti'm, si aquest mitjà de comunicació t'informa, com de tantes altres coses, doncs mira, informació que tens del mitjà de comunicació.» Ara, el fet greu deu ser que d'aquest triangle jutjat, fiscalia, Guàrdia Civil en surti aquesta informació el dia

abans, no? Entre d'altres coses perquè, evidentment, posen en risc fins i tot la bona capacitat de l'operació. Imaginin-se, vostès. Però funcionen així. Ara, també deixen indefens l'investigat, perquè vol dir que les càmeres de televisió ja hi són abans que arribin ells. Per tant, s'ha muntat un xou. S'ha fet un muntatge, hi ha un espectacle. Es busca l'espectacle. I saben que en altres casos ha passat més o menys el mateix. Quina és, doncs, la qualitat del nostre estat de dret? Quines són les garanties que tenim a tot arreu en aquest sentit?

Vostè, senyor Herrera, també em diu: «Reconeixen en privat...» Senyor Herrera, això és lleig. Això que vostè ha fet és lleig. Això, «ho reconeixen en privat», «vostès reconeixen en privat», «vostès reconeixen en privat», «vostès...», i fer tot el catàleg del que reconeix en privat algú és molt lleig. Perquè si és en privat doncs és en privat. I si jo hagués de posar-me a explicar coses que vostès algunes vegades m'han dit en privat a mi simplement perquè eren en privat, doncs els pujarien els colors a la cara. Però jo no ho faig, això. No ho faré, ara. Ho podria fer, eh?, però no ho faré. Perquè crec que un cert codi, diguem-ne, de conducta entre nosaltres l'hem de mantenir. I una cosa és el que diem quan ens ho diem aquí, que és el que compta, i una altra cosa són converses, que poden ser més o menys informals, en privat. Jo no li puc jutjar converses privades. No les jutjaré tampoc públicament en aquest moment. Vostè n'ha fet esment, no?

Bé, això quant al tema que vostès en diuen «explicacions». Jo els dono totes les que puc, totes les que sé. Els les valoro, aquestes explicacions, i a més a més els explico les mesures que s'han pres a tot arreu i les que he pres jo personalment, i les que seguiré prenent en el futur, sempre que... Ho vaig dir un dia i ho repetixo avui. Si del tema del Palau de la Música s'arribés a demostrar que, no la fundació de Convergència, sinó Convergència, va tenir algun finançament que no fos correcte, si s'arribés a demostrar això, jo els asseguro una cosa: a més a més de decisions polítiques, es tornaria fins a l'últim cèntim d'euro, com es fa amb la fundació de Convergència respecte al Palau de la Música, encara que fos perfectament legal i transparent. Doncs això és el que hi ha. I això els ho he dit deu vegades, els ho he dit vint vegades. Vostès m'ho poden tornar a preguntar tantes vegades com vulguin, però jo els ho he dit sempre, això, i ho reitero una vegada més.

Permetin-me que en els darrers minuts faci alguna valoració també sobre aportacions polítiques; vaja, polítiques en el sentit de..., sobre el procés polític, el 27 de setembre, etcètera.

Vostès em deien, m'ho ha dit més d'un, que avançant eleccions cada dos per tres no es construeix un país. Bé, aleshores jo els pregunto una cosa: què farien vostès amb manifestacions d'1 milió i mig al carrer cada any, el 90 per cent dels ajuntaments del seu país reclamant un procés polític determinat i dos terços del Parlament de Catalunya després d'unes eleccions que té un mandat en aquest sentit? Vostès què farien? Mirar cap a un altre costat? Fer la viu-viu? Instalar-se còmodament en les seves responsabilitats institucionals i anar fent la vida de cada dia? Jo no els demano que valorin el que jo he fet, perquè evidentment vostès no

ho faran, això, però almenys els demano que entenguin que tot això que faig, d'avançar eleccions, per a mi no té res de còmode. No en té res, de còmode. No és el que jo vull. Si actuo així és per coherència. Com s'ha dit abans, em sembla que ho deia el senyor Turull, perquè tenim un mandat democràtic. Com una catedral. I jo he procurat ser coherent i compromès amb aquest mandat democràtic. Un president de Catalunya no pot ser insensible a manifestacions tres anys consecutius d'1 milió i mig de persones al carrer. No pot mirar cap a un altre costat. No pot mirar cap a un altre costat si el 90 per cent dels ajuntaments del seu país, més de nou-cents, li demanen que es mulli des del punt de vista del procés polític català. No pot mirar cap a un altre costat ni ser indiferent a una majoria parlamentària de dos terços que va sortir de les eleccions de novembre del 2012, que també es varen avançar, certament. No pot ser insensible davant d'això. I els asseguro una cosa: de còmode per a mi no en té res. Ni per a molts segurament tampoc. Però no s'actua així ni per frivolitat ni per lleugeresa. S'actua així per compromís i per coherència, i per qualitat democràtica del país.

Em diuen, i m'ho diuen diversos de vostès: «Vostè s'amaga, perquè va en el quart lloc i no dona la cara, i de fet ens frustra des del punt de vista del debat.» Què fem, avui? Estem a menys d'un mes de les eleccions. Qui dona la cara en el Parlament de Catalunya? Doncs el president de la Generalitat, que és el que li pertoca. Hem fet més de quatre hores de debat. No faran cap debat de televisió en les properes setmanes amb ningú que durí quatre hores. No en faran cap, ja els ho asseguro. No en durarà ni dues, el més llarg que facin. I aquí n'hauré tingut sis. I estem a un mes de les eleccions. Vostès poden parlar del que vulguin, aquí. Com han pogut parlar del que han volgut, sobre el tema del balanç del Govern, de l'acció del Govern, de tot el que vostès han volgut, durant aquests darrers temps. I, per tant, jo no m'amago.

Ara, a vostès els sorprèn que jo vagi de número quatre d'una llista i que sigui candidat a la presidència de la Generalitat. Clar, però els sorprèn per una raó, senyor Iceta, i alguns altres que s'hi han referit, senyor Rivera, em sembla, senyor Rodríguez, senyor Herrera... Els sorprèn per una raó... Vostè potser no. Els sorprèn per una raó: perquè vostès analitzen el que passa en termes antics. Vostès encara estan en el xip de les eleccions autonòmiques de sempre. I vostès tenen tot el dret a abordar-les d'aquesta manera. Però els altres tenen tot el dret a abordar-les d'una altra manera, des del punt de vista del sentit polític. Dret per dret, senyor Iceta, dret per dret. Jo els ho he reconegut des del primer dia. Aquestes són eleccions al Parlament de Catalunya des d'un punt de vista legal, i des d'un punt de vista formal també. Jo no me n'he amagat. Vaig signar el decret que vaig signar. Per això no ens les han impugnades (*el president de la Generalitat riu*), perquè les vaig convocar d'aquesta manera. Ara, vostès, només que llegeixin de portes enfora com reaccionen els altres quan ens miren a nosaltres sobre aquestes eleccions... Com ens veuen, els altres? Com ens veu el *New York Times*? Com ens veu el *Financial Times*? Com ens veu, senyor Rodríguez, el president del Govern espa-

nyol? Que, mira per on, d'allò que són eleccions autonòmiques normalletes en parla amb la dona més poderosa de tot Europa. Ah, caram! Que no són eleccions autonòmiques normals, això? I com pot ser que això es parli en una cimera bilateral Rajoy-Merkel, o Merkel-Rajoy? Que és que ha deixat de ser un tema de política interior, això, per convertir-se en un tema de política europea de primer nivell? I vostès creuen que hem arribat a aquest punt perquè fem eleccions normalletes al Parlament de Catalunya com durant els darrers trenta anys? I vostès es pensen que si no s'hagués organitzat la llista de Junts pel Sí tindrien aquest caràcter polític que se'ls dona, aquestes eleccions? Però els de Junts pel Sí tenien tot el dret a orientar la seva prioritat en aquest sentit, igual que vostès tenen tot el dret a orientar-la en l'altre sentit. I jo només els adverteixo d'una cosa: vostès orientin-les com vulguin; si volen que siguin eleccions autonòmiques normals, presentin-les així, però diumenge a la nit ningú les llegirà així. Vagin com vagin. Ningú les llegirà així. Per tant, vagin-se fent compte que aquella nit hi haurà un recompte que serà de diputats del sí i de diputats del no, i no ho podran evitar això, i ho han de saber.

I, senyor Herrera, en aquest sentit, jo sé que no són els mateixos nos. Ho sé perfectament. I li ho reconec d'entrada, i li'n valoro les diferències, a més a més, i les hi valoro en positiu. Però no s'enganyin, els comptaran en el no. I el no serà la festa gran –serà la festa gran– del senyor Aznar. I el no serà la festa gran del senyor Rajoy i del senyor Felipe González. Serà la festa gran d'aquests!

I és evident que el seu no no té res a veure amb el del PP o amb el de Ciutadans. Si ja ho sé, ja els ho reconec públicament; però no s'enganyin, els nos aquests... –vaja, que no seran nos, en definitiva, però–, els comptaran com a nos. No ho seran, però els comptaran com a nos. I no ho podran evitar, vostès, que els comptin com a nos. No perdin aquesta perspectiva.

Jo ja sé que vostès, ara, no canviaran el seu programa, etcètera; però jo tinc dret a donar aquesta explicació, perquè serà la real. I la prova la tenen –la prova la tenen– quan els dirigents espanyols dels grans partits polítics ja han anunciat una presència massiva en aquesta campanya, com mai. I quan en parlen amb els principals dirigents del món i els principals dirigents d'Europa ells ja saben què volen dir políticament aquestes eleccions, i ho intenten avortar, ho intenten enfonsar amb totes les armes que tenen al seu abast. Ara no són armes militars com en altres èpoques de la nostra història, ara són un altre tipus d'armes que utilitzen a fons, i si en lloc d'armes en volen dir «cartes», li diem «cartes». Per tant, entenc que això és d'aquesta manera.

Si vostès analitzen la meua posició en aquesta llista en termes de sempre, gairebé podrien tenir raó; però resulta que aquesta posició en aquesta llista, meua, no es pot analitzar amb els termes de sempre, perquè estem fent una cosa diferent, estem fent una cosa completament diferent. I entenguin una cosa: no es pot fer una operació de la magnitud que s'ha fet sense alguna renúncia personal. A cadascú que integra aquesta llista li hauria agradat, segurament, alguna cosa que no té; però, precisament, en base al fet que cadascú renunciï

a alguna cosa que voldria tenir i no tindrà, precisament a canvi d'això s'ha pogut fer una operació política d'aquesta magnitud, que no té precedents i que probablement no tindrà tampoc casos semblants en el futur. És així, ho hem d'analitzar en termes diferents, obrir una mica la ment en aquesta línia i no analitzar-ho simplement en els termes de sempre, no?

No ens amagarem de res, senyor Iceta. Hi haurà full de ruta. Hi haurà programa. I jo sé perfectament que aquest Govern... –que sortirà, si és que és el cas, d'aquestes eleccions, perquè hi han les majories que jo espero tenir, però que ja ho veurem–, aquest Govern, el futur Govern haurà de governar el dia a dia de la Generalitat, evidentment, que sí. Però també els demano una cosa: encara que nosaltres no estiguéssim d'acord en tot, els d'aquesta llista, tampoc devien estar d'acord en tot els tripartits, no?, i bé que els van fer, vostès, i en van fer dos, i no estaven pas d'acord en tot, però va poder governar durant set anys.

Doncs admetin que aquesta llista de Junts pel Sí, si arriba a governar, encara que no tothom estigui d'acord en tot, és possible que acabi imposant les parts comunes per tenir també un programa de govern que asseguri l'acció del dia a dia del Govern de la Generalitat, que, evidentment, s'haurà de fer. O és que el patrimoni de fer aquests tipus d'acords només és seu? També el podrà fer altra gent!

I, senyor Herrera, si altra gent que estaven amb vostès ara s'apunten en un altre lloc potser la reflexió l'haurien de fer vostès, de per què passen aquests coses, i no donar la sensació que el problema el tenen els altres. Vostès han fet una operació que es diu: Catalunya Sí que es Pot. Han agrupat gent diferent. Han agrupat partits, etcètera. Vostès també hi són. Per tant, si vostès poden fer això, per què d'altres no poden fer allò altre, sense ser «bitxos rars»? Que ja sé que no ha utilitzat aquesta expressió, però ho presenten d'una manera com que això, que sembla mentida que gent d'aquesta candidatura avaluï determinades posicions. I ens deia: «Vostès no són els de la contundència contra la corrupció, vostès són els de la connivència.» Doncs, no, senyor Herrera, hi ha gent, fins i tot que ve del seu món, que aprecia que tenim un compromís clar contra la corrupció i a favor de la transparència.

Bé. Vaig acabant. Senyor Montañaola, en un moment determinat vostè m'ha dit que hi havia, em sembla, altres alternatives; em deia que ara som menys dels que érem el 9 de novembre. Ja ho veurem, esperi's al 27 de setembre, perquè quan diu «som menys» no compti partits, hem de comptar persones, i quan comptem persones ja veurem qui és més i qui és menys, ja ho veurem. Això ho sabem el 27 de setembre, que és com es decideixen, doncs, les majories i la representació de cadascú, no?

I, després, vostè em deia una cosa, que vostès saben que no és la meua prioritat, vostè em deia: «Escenaris d'unilateralitat no ens portaran enlloc.» No és la meua prioritat, ja els ho he dit moltes vegades. Ara, pensin, vostès, una cosa també quan diuen això, i el que no són escenaris com els que preveiem, on ens portaran? Agafem aquests darrers dos o tres dies..., al Partit

Popular quina iniciativa li hem conegut? Convertir el Tribunal Constitucional en un tribunal que es carregui tot l'ordenament jurídic per poder carregar-se les funcions d'un càrrec públic electe. Això és el que es vol fer amb el Tribunal Constitucional, i ho vol fer el PP, ho ha registrat al Congrés, senyor Montañaola! Això és una tercera via? Això és alguna esperança? Una gent que arriben al paroxisme –al paroxisme– de voler convertir un *arbitre de tots* en algú que pot suspendre les funcions d'un càrrec públic, passant del dret penal, passant de tot el dret processal, passant de tots els tribunals, carregant-se tot el sistema de garanties, i que, afortunadament, s'han quedat sols en aquest plantejament, «més sols que la una»..., són capaços de tot. Aquests són els que ens oferiran alguna cosa diferent, senyor Montañaola?

Ara canviem de costat i anem a l'article del senyor Felipe González; que, per cert, ha estat avalat pel Partit Socialista actual, per tant, se l'han fet seu. Què ens diu el senyor González? Que podria ser una altra possible esperança, el món socialista, no? Què ens està dient? Ens està dient: «Vostès votin el 27 de setembre que no servirà de res, ens és igual el que votin.» Ens està dient això. Una persona que a mi em consta que ha estat una persona que ha lluitat sempre pels valors democràtics. Ara ens diu això, acaba l'article així, ens diu: «Vostès votin, a nosaltres ens és igual.» Com algun dirigent socialista que aquestes darreres setmanes va arribar a dir: «Encara que el 80 per cent de la gent de Catalunya –80 per cent– estigui a favor de l'estat independent no en farem ni cas.» I, aleshores, jo em pregunto: què esperem de la gent que t'arriba a dir que votem el que votem els és igual. Què som nosaltres, senyor Montañaola? Som uns súbdits, no som uns ciutadans; som súbdits, funcionem així, funcionem així. És així, senyor Montañaola, no en podem esperar massa cosa més.

I pensí que està parlant amb algú, i vostè ho sap molt bé, que abans se m'ha retret en algun sentit, en alguna línia..., jo vaig pactar l'Estatut, és veritat, a la Moncloa. Ara, precisament, perquè he fet aquestes coses també he agafat experiència de què se'n pot esperar del compliment dels pactes. Què n'ha quedat d'aquell Estatut pactat a la Moncloa i després referendat, per cert, pel poble de Catalunya, amb el 74 per cent de sí? Què n'ha quedat?

Ja sé que no va ser el Govern socialista que va promoure carregar-se allò en el Tribunal Constitucional; però, al final, l'Estat va trobar una manera de carregar-s'ho –algun poder de l'Estat–: pactes amb un govern, treus majories absolutes en aquell Parlament, ho passes per un referèndum a Catalunya, ja has negociat, ja ho has rebaixat, ja troben la manera d'acabar-s'ho carregant. Què en podem esperar?

I no em diguin, senyor Rodríguez, que la reunió del tema del Pacte fiscal va durar dues hores, perquè no ho saben vostès això. Vostès només saben el que és públic, però no saben què va passar en els mesos anteriors, i algun dia ho explicaré amb detall, però ja els puc dir avui que jo vagi tenir diverses reunions de cinc i sis hores seguides que no se'n va assabentar ningú amb el senyor Rajoy, president del Govern espanyol,

parlant del Pacte fiscal. I el vaig advertir del que estava venint, el vaig avisar, li vaig dir: «No teniu el termòmetre ben posat del que està passant a Catalunya. Teniu una ignorància total del que està passant a Catalunya.» I, com sempre, no em van fer cas, no a mi, sinó a la situació que hi havia, i em vaig passar mesos parlant del Pacte fiscal.

Ara, que un partit amb majoria absoluta, senyor Iceta, no t'obri la porta ni a seure a la taula no és responsabilitat meva. Perquè els vull recordar una cosa, una setmana després... –i aquí sí que té raó, vostè, amb aquesta reunió–, una setmana després de la primera gran manifestació de la Diada, que deia «Catalunya nou Estat d'Europa», jo, amb una representació parlamentària molt àmplia de diferents partits que donàveu suport en aquest sentit, me'n vaig anar a negociar el Pacte fiscal amb el senyor Rajoy. I sabeu què li vaig dir, d'entrada? –i no m'ho retraieu, per favor–, li vaig dir: «No et vinc a demanar ni un sol euro, perquè conec la situació de les finances de l'Estat espanyol, sé que no et puc demanar diners en aquest moment.» Vostès s'imaginin un president de la Generalitat de Catalunya anant a la Moncloa i no demanar diners? Oi que no, senyor Rivera? (*Veus de fons.*) Doncs, miri, doncs és la veritat, encara que vostè, evidentment, no s'ho creurà, només perquè ho dic jo, segurament.

Ara, això sí, li vaig demanar una cosa, li vaig demanar: «Afronteu un canvi d'estatus jurídic –jurídic– no econòmic, perquè Catalunya, el Parlament de Catalunya pugui tenir poders equivalents als que té el Parlament basc o el Parlament navarrès.»

I, per cert, la Constitució espanyola a cap article no fixa el que ha de ser el finançament autonòmic, ho remet a una llei orgànica que és la LOFCA, que és la que ens ha..., és la que ens ha perjudicat sempre: una llei orgànica, no la Constitució. I vostès tenen raó, no l'hem poguda canviar, senyor Iceta, no, ni vostès tampoc. (*Miquel Iceta i Llorens diu: «Encara.»*) No, ni encara, ni la canviaran. Fixi's bé el que li dic: no la canviaran. I sap per què no la canviaran? Perquè sortirà una comunitat, la primera de totes, que es diu Andalusia, i no deixarà que es faci, la primera. Vaja, potser sí que es canviarà, però no en benefici de Catalunya, ni del País Valencià, ni de les Illes Balears, ni de la Comunitat de Madrid. (*Miquel Iceta i Llorens diu: «En posa molts, eh?»*) Sí, en poso uns quants; però tots aquests no pesaran prou per canviar això, ja li ho dic, perquè si algun tema sagrat hi ha a l'Estat espanyol és aquest. Jo he estat en reunions amb presidents autonòmics, amb tots ells, i amb el senyor Rajoy, parlant d'aquest tema, i li asseguro que per un cèntim d'euro es «barallaran com a mones», i no deixaran que es toqui pràcticament res. (*Veus de fons.*) I sé perfectament el que dic, senyor Rivera, i ja s'ho trobarà vostè, que ara serà un actor, no sé si principal o no, en el conjunt de la política espanyola.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Per a la rèplica, tenen la paraula ara els grups parlamentaris, i comencem per la il·lustre senyora Marta

Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Els recordo que tenen deu minuts, i si és possible menys.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Intentaré no repetir, i, en tot cas, si les idees que no repeteixo duren menys, doncs, millor per a tothom.

President, nosaltres li hem fet alguna pregunta directa, que ens ha contestat també molt directament, i li hem fet altres preguntes que després m'hi entretindrà, eh?, però, de la resposta que ens ha donat –jo li ho repregunto, diguéssim–, hem d'entendre que la resposta hi desvincula altres percentatges? No només el 3 per cent, sinó el 0,0 no sé quant per cent. I, llavors, he d'entendre també que a la resposta hi desvincula les donacions legals fetes a la fundació? És a dir, quina finalitat tenien al final aquestes donacions? Quina era la finalitat? Era la compensació de la contractació d'obres públiques?

Dit això, i acceptades les respostes que se'ns donen, nosaltres no només li volíem fer una pregunta, presidenta, nosaltres aquí el que li veníem a demanar, com hem parlat en algunes ocasions ja, és un compromís; un compromís de continuar donant explicacions. Com jo deia en la intervenció inicial, creiem que és molt important donar la cara, donar explicacions públicament, que això és el mínim; que aquest és la primera passa, dèiem, no?; el millor desinfectant és la llum del sol, la transparència absoluta i total. I també el compromís per portar endavant més mesures, no només internament al partit, que això cadascú s'ho governa, tot i que podem prendre també alguna iniciativa legal, i, a més, amb l'horitzó que tenim a sobre de tenir recursos i més competències per legislar coses, que, de vegades, en el Congrés espanyol ha sigut impossible obtenir majoria, sobre finançament de partits polítics, etcètera; per tant, no només de partits polítics, per això, sinó també de les cinquanta-una mesures –començant per aquestes, entenent que n'hi poden haver més– presentades el 2013. Aquí hi ha una discussió sobre quin percentatge d'aquestes mesures depenen de la Generalitat –en tot cas, el lideratge jo crec que hi ha de ser– i de quin percentatge de compliment estem avui entorn d'aquestes cinquanta-una mesures. Hi ha informes que diuen que estem al voltant d'un 7 per cent, d'un 10 per cent, etcètera.

En tot cas, el que nosaltres volem és compartir i assumir el compromís que el proper Govern les implementi totes i les lideri totes, aquelles mesures que li he assenyalat. I n'hi podem afegir algunes, que també assenyalava, des de protocols interns que existeixen en altres administracions públiques que permeten denúncies anònimes de treballadors públics, funcionaris, servidors públics, i que, per tant, permeten internament fer net, des de pactes d'integritat... Per tant, el que li demanàvem avui, a part de fer aquestes preguntes, és l'assumpció d'aquest compromís, que entenem que serà fàcil si la voluntat és la mateixa, que veiem que sí, que és la d'intentar posar tots els obstacles possibles a la corrupció.

És fàcil –i ha sigut fàcil avui, aquí directament o per altres vies– dir per alguns que si Esquerra Republicana no ha fet preguntes directes, que si Esquerra Republicana ha tingut un paper de fer equilibris... Mirin, deuen recordar que he començat la primera intervenció fent una declaració de principis –una declaració de principis– dient... (*remor de veus*) –i demanaria, si us plau, que respectessin també el torn–, dient de forma molt clara què significava per nosaltres la corrupció i expressant que, per nosaltres, és indigna. El nostre absolut compromís a acabar amb aquest tema, que és una xacra en el sistema en què estem. Nosaltres també aspirem a canviar el sistema perquè això no sigui possible.

Per què he fet aquesta declaració de principis? Perquè és l'ànima, és l'esperit, és el que ha regnat en el nostre partit, al qual represento, Esquerra Republicana de Catalunya. És el compromís d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'homes i dones que han estat a Esquerra Republicana de Catalunya servint moltíssimes vegades càrrecs públics; que porten –que l'hi portem– a l'esquena un pes, que no una càrrega, sinó un orgull de vuitanta-quatre anys d'història d'un partit sense cap cas de corrupció política, d'honestedat i de vocació de servei. Vuitanta-quatre anys d'història de cap cas de corrupció política –de cap cas de corrupció política. No tothom ho pot dir. Vuitanta-quatre anys, moltíssimes vegades, de feina en solitari i lluitant contra grups parlamentaris presents per implementar mesures de control que considerem indispensables en un sistema democràtic, com l'Oficina Antifrau, com la Llei de transparència –que recordo que nosaltres vam fer una primera proposta en l'anterior legislatura–, com..., per a moltes iniciatives portades a terme en el Congrés espanyol a Madrid per prohibir les donacions anònimes als partits polítics, per millorar el finançament, la netedat dels partits polítics.

Hi ha partits que només porten vuit anys d'història, que ja no poden dir el mateix segurament –no poden dir el mateix–: eurodiputats amb presumptes comptes a Suïssa, diputats dimitits per presumpta participació en alguns casos com, per exemple, el cas Púnica, o informes pendents de la Sindicatura de Comptes sobre comptes interns del partit o d'altres eleccions. És fàcil dir coses, molt fàcil és dir coses, és molt més difícil presumir de vuitanta-quatre anys d'història d'un partit polític net.

I què en fem, d'aquests vuitanta-quatre anys d'història? Doncs, segur que és una magnífica experiència per aportar a Junts pel Sí. I això és el que fa Esquerra Republicana: aportar aquesta experiència. Segur que és una bona experiència per començar a posar les bases d'un nou país, per començar la regeneració democràtica. Perquè nosaltres, com fan d'altres aquí i ho han expressat, no confiem en un canvi de persones en el Govern espanyol que garanteixi la finalització de la corrupció política, perquè la considerem, la corrupció política en el sistema polític espanyol, estructural o implícita des de l'inici de la transició democràtica, dirigida per les elits del moment.

Senyor Montañola, d'Unió: a sant de què diu vostè, per al·lusió directa, que no hi ha guerra bruta? (*Veus de fons.*) No hi és? Doncs, ja li ho poden preguntar i repreguntar: a sant de què, a canvi de què, el senyor

Montañola, assenyalant Esquerra Republicana, diu que no hi ha guerra bruta?

Mirin, saben què, senyors d'Unió?, per nosaltres, els indults, els condemnats per casos de corrupció política que es tornen a posar en circulació política..., per nosaltres, això és guerra bruta a la democràcia. És un frau, i els en deu sonar algun cas. Els sona el cas Treball? Per nosaltres, això és guerra bruta. El fonament de la igualtat, per nosaltres, la justícia, ha de ser igual per a tothom.

Nosaltres, si els ciutadans ho decideixen amb el seu permís i amb la seva majoria, posarem la directa, hem decidit posar la directa. Tenim ganas de construir un estat independent amb uns fonaments clars per a garantir la seguretat jurídica, un servei de justícia..., no un poder de justícia, no: nosaltres no volem impartir justícia, nosaltres volem *servir-la* als ciutadans. Per exemple, un estat que lluiti contra el frau fiscal durament; que promogui una cultura ben diferent; que respecti el compliment normatiu i fiscal, en què els ciutadans se sentin orgullosos de pagar, de fer una contribució a la comunitat mitjançant els seus impostos perquè en veuen un retorn; un estat sense gràcies divines que no permeti la impunitat mitjançant l'indult, sinó que garanteixi la igualtat davant la llei i la responsabilitat pels delictes comesos. Nosaltres entenem que ho tenim a les nostres mans i aquesta vegada no ens ho deixarem perdre.

I, presidenta, com que encara em queden tres minuts, n'aprofitaré només un, si vaig bé, per expressar la meua sorpresa i també una mica d'indignació pels somriures que sentia a la sala –i això no ve gaire al cas del debat, però com que s'ha produït ara mateix...– respecte a la negociació del pacte fiscal frustrat per negociació del Govern espanyol, per la situació d'asfíxia econòmica i financera que pateix la Generalitat de Catalunya, perquè és indignant –és indignant– que ens estiguem rient en aquests moments de les retallades que hem de patir dels pressupostos per una distribució desproporcional dels objectius de dèficit de 2.000 milions d'euros anuals; que hàgim de pagar interessos per als nostres propis diners, recursos, per un fons de liquiditat autonòmic; que per poder fer front als proveïdors de la Generalitat, això sigui una minva dels serveis públics i del benestar, i que aquí, senzillament, davant una frustració d'un nou pacte fiscal –per cert, en portem sis, i tots han estat incomplets per part del Govern espanyol–, això faci riure la cambra. I aquests diputats..., davant d'una crisi social, davant d'una urgència social, davant d'una emergència social que està patint el nostre país i els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, votin qui votin.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. Intentaré ajustar-me al temps. Li he de dir que m'ha agradat més la primera intervenció

que la rèplica, cosa que no és habitual. Però segueixo pensant que és insòlit que vingui a explicar per què ha avançat les eleccions. No m'ha convençut.

Segon, passi el que passi, siguin les eleccions plebiscitàries, internes o *mediopensionistas*, jo crec que el president que es presenta a les eleccions ha d'encapçalar la candidatura per respecte als electors, per respecte a la institució que representa i per respecte als altres candidats.

I, president, permeti-m'ho, vostè no ha encapçalat la llista perquè no l'han volgut. No hi donem tantes voltes. Perquè vostè, lògicament, bé que ho volia; però, per fer possible... –i aquí li admito quan parla d'incomoditat, perquè puc, fins i tot, imaginar-la–, per fer possible aquesta candidatura, doncs, vostè ha renunciat a coses que potser pensava que només l'afectaven personalment.

Crec, president, que s'ha equivocat. Aquesta renúncia la podia fer com a persona, però no com a un president de la Generalitat que es presenta a la reelecció. No és un problema de dret per dret, no és que vostè hi tingui un dret i els altres en demanem o en reclamem un altre, no. Els que tenen el dret són els ciutadans de Catalunya, és el debat democràtic i el respecte a les institucions, que jo crec que vostè, en aquest cas, no ha servit.

Jo volia dir-li..., vostè, com que les ha vistes de tots colors... –jo n'he vist també algunes, potser no tantes–, però, escolti'm, vostè sap..., i no crec que s'enfadi perquè revelo una conversa privada, però que també hem mantingut públicament. Jo li deia: «Esperem a les generals –esperem. És esperar tres mesos.» Vostè, finalment, no ho ha considerat. Està en el seu dret, pot tenir els seus motius, però jo crec que una decisió tan transcendent i amb els efectes que no qualificaré –ja ho veurem–, però importants que tindrà, bé valia esperar a veure si un canvi d'escenari permetia una negociació que vostè diu que ha estat impossible. I jo l'he de creure –i jo l'he de creure–, jo he vist negociacions impossibles. Ara, les negociacions impossibles –amb respecte–, a mi no em porten a tirar-me pel precipici, sinó senzillament a buscar altres camins.

Segona part de la intervenció: temes de corrupció. Miri, president, Sabadell era l'ajuntament millor valorat per Transparència Internacional. (*Remor de veus.*) Li ho dic com a dada per posar..., en fi, a consideració de la sala, perquè vostè ha parlat de Sabadell. A Sabadell, miri que tenen processos oberts, procediments oberts, però no en tenen cap que tingui a veure amb el finançament del PSC. Per tant, no m'ho pot barrejar. Jo li estic dient: vostè ha estat secretari general de Convergència des de l'any 2000, i a partir de l'any 2012 va passar a ser president de Convergència. Vostè em diu: «Escolti'm, és que els temes de finances els porta qui els porta. Jo hi tinc confiança. Demano explicacions i em donen les que em donen. Si algun dia resulta que m'han enganyat, doncs, què hi farem.» Jo crec... (*Veus de fons.*) Bé, no m'ha dit «què hi farem», ha dit: «Prendrem les decisions que facin al cas.» Jo només tinc aquí un petit matís: l'hauran d'afectar a vostè mateix. Per què? I el que li diré ara ho pot considerar injust, amb dret, perquè vostè diu, i en això estem d'acord:

«Hi ha la presumpció d'innocència per davant de tot.» Però vostè ha dit que, clar, després de deu anys, amb totes les informacions que hi han, amb aquests sis procediments judicials oberts, hi ha una presumpció de culpabilitat, malauradament, que danya el sistema democràtic. I jo dic: «Des del punt de vista de la ciutadania, l'única manera d'intentar contrarestar aquesta presumpció de culpabilitat és que el màxim responsable del partit afectat es posi en primera persona com a penyora de la paraula que està donant a la ciutadania!» Només li estic dient això.

Vostè diu: «És que vam retornar unes donacions de 600.000 euros.» President, decisió que l'honora. El que passa és que el jutge diu que se'n van desviar 6 milions! No sabem com. Jo no m'he mirat amb detall..., jo no he volgut aquí fer una discussió..., jo no li he portat unes proves ni un paperet publicat per un diari! Jo li estic intentant fer un plantejament de tipus polític institucional –estic intentant-ho. Perquè jo crec –sóc dels que ho crec– que la corrupció acaba afectant no només aquells que en un moment o altre hi han pogut caure, sinó que afecta el conjunt dels que ens dediquem a la política i a la credibilitat de les institucions. Per això estic fent el plantejament que faig i de la forma que el faig.

I, per tant, president, em sembla que la seva resposta ha estat evasiva. Vostè, en el fons, ha situat un tallafocs. A mi em sembla molt bé, i és normal que algú pugui dir: «Doncs, en el meu partit hem decidit que la responsabilitat financera no té cap mena de relació amb la responsabilitat política del partit.» Bé. És una manera de fer-ho. Però, escolti'm, és que estem parlant del que estem parlant en el moment que ho estem fent, i després de tot el que ha plogut; i, per tant, jo crec que la resposta ha de ser una mica diferent de la que fa.

Hi ha una responsabilitat –perdoni, perquè el meu llatí el tinc rovellat– *in eligendo*, a l'elegir els col·laboradors, a mantenir-los, a dipositar-hi una confiança –que, en aquest cas, sembla infinita– que pugui eventualment descobrir-se que ha estat traïda. I, per tant, en aquest cas, si es produís... –que, cregui'm, president, com jo el crec, no ho desitjo–, però jo crec que l'única tranquil·litat que podem donar als responsables polítics davant de casos així és precisament dir: «Escolti'm, jo estic convençut d'això, la gent que ho porta és gent absolutament honesta en la qual tinc total confiança. Si algun dia els fets em desmenteixen, m'aplicaria a mi mateix una responsabilitat política.»

Perquè, si no... –i em perdoni, i per abaixar una mica el to–, perquè vostè ens ha fet una altra versió del «diuen, diuen, diuen». Perquè és veritat, surten coses als diaris; per què les hem de creure? Podem creure-les o creure el contrari. Només podem creure..., i, en fi..., però, en fi, quan hi hagi sentències en ferm del cas. Però és que aquí estem davant d'una acumulació d'evidències durant un llarg període de temps, i, per tant, president, alguna garantia hem de poder donar.

Té vostè raó quan ens diu: «Se'ns demanen explicacions..., i jo totes les que dispo de les dono.» Ho dono per fet, president, si no li estic parlant d'això. Però jo crec que la ciutadania a Catalunya requereix una res-

posta més contundent, no evasiva, per part del màxim dirigent del seu partit –des de l'any 2000 com a secretari general i des de l'any 2012 com a president de Convergència Democràtica de Catalunya. Crec que no hi ha estat.

De totes maneres, president –i encara que això algun altre president de grup parlamentari m'ho retregui–, jo sí que vull valorar els avenços que hem fet col·lectivament, perquè si aquest Parlament de Catalunya ha aprovat una llei per afavorir la transparència, jo crec que això és bo per a tots –per a tots–, per a tots els que hi hem participat, tots els que l'hem votat i, fins i tot, els que no l'hagin votat per algun motiu que..., *sus razones tendrán*, però això ho hem fet per garantir-ho a la gent. El que passa és que, davant de fets concrets, d'acumulació de dades, de multiplicació de processos, president, crec que només la seva paraula d'entomar responsabilitats, si el temps desmenteix les seves afirmacions d'avui, podria, diríem, donar la tranquil·litat que la ciutadania de Catalunya exigeix i mereix.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, crec que no faríem cap favor a qui ens escolta, ni a la societat catalana, dient que el d'avui ha sigut un debat sobre l'acció de govern, perquè, tot i sent pobra, l'acció de govern, a qui ens hagi escoltat, doncs, encara segurament li deu haver semblat més pobra del que realment és. La veritat, avui no ha estat un debat sobre l'acció de govern, i no perquè hi hagin fets sobrevinguts, sinó perquè la seva voluntat era diferent de venir a valorar l'acció de govern.

Presidente, tiene usted un problema; a nuestro entender, un problema de credibilidad, porque promete, y no es la primera vez que no hace, lo que no puede ofrecer; es más, incluso piensa que otros pueden hacer exactamente lo mismo que usted. Usted está convencido de que el presidente del Gobierno puede hacer exactamente igual y, por ejemplo, puede cambiar el estatus jurídico de Cataluña por una decisión o por real decreto. El estatus jurídico de Cataluña no es una decisión del presidente del Gobierno: es el que está reflejado en la Constitución española, es el que decidieron el conjunto de españoles, también los catalanes. Y por lo tanto ni usted ni nadie le puede ir al presidente del Gobierno a pedir que cambie una cosa que no es del presidente del Gobierno, que es del conjunto de españoles.

Pero el suyo es un engaño permanente. ¿Dónde quiere ir sumando diputados del sí, que no se corresponden ni con los votos? Porque solo sumará diputados del sí; del no, no los sumará, porque no hay ni juntos ni separados por el no, no los hay: hay partidos políticos con

programas y con opciones políticas distintas. Díganos «carcas», si quiere, pero es como todo el mundo occidental, y desarrollado, y moderno, entiende lo que son las democracias y entiende lo que son unas elecciones parlamentarias.

Y, créame, no habrá diputados por el no, pero sí habrá diputados que quieran terminar con este mal sueño que ha representado especialmente su última legislatura y que ha supuesto –y que ha supuesto–, sin ningún tipo de duda, una división importante dentro de la propia sociedad catalana.

Me voy a referir necesariamente –lo ha hecho algún otro portavoz–... Saben perfectamente que nuestro partido, efectivamente, tiene casos de corrupción. Es evidente; sí, es así. Les voy a poner un ejemplo, le voy a poner un ejemplo: un mes antes de las elecciones municipales, y autonómicas, este Estado tan maligno, que ustedes ven que solo persigue a Convergencia y que solo les persigue a ustedes, hizo un registro de las oficinas de un destacado miembro del Partido Popular: de Rodrigo Rato. No salió nadie a decir que el Estado estaba atacando al Partido Popular, ni que el Estado estaba atacando a España. Hubiera sido ridículo: el propio Gobierno del Partido Popular lanzando las propias herramientas del Gobierno contra el mismísimo Partido Popular. Esto es lo que ustedes están diciendo hoy aquí.

Y usted mínimamente ha rectificado, mínimamente, porque usted en su primera intervención ha hecho la acusación directa al Ministerio del Interior. Luego, ha dispersado un poco o ha intentado dispersar un poco el tema, pero usted ha hecho una acusación –repito: ha hecho una acusación– que entendemos que es grave, y, por lo grave que es, creemos que, específicamente en relación con el Ministerio del Interior, debería rectificar específicamente.

Usted hablaba también de que –lamentándose–..., «hay una presunción clara de culpabilidad cuando se habla de Convergencia». ¿Y qué nos va a explicar usted a nosotros? –¿qué nos va a explicar a nosotros? «Presunción clara de culpabilidad»: si ya sabemos lo que es, esto; si lo estamos sufriendo –si lo estamos sufriendo. Y lo hemos sufrido precisamente más con un gobierno del Partido Popular. Qué cosas pasan, ¿no?: un gobierno del Partido Popular que persigue la corrupción, que también afecta al Partido Popular.

Y, después, usted dice: «Quien acuse, que demuestre.» E incluso dice: «Acusar sin demostrar, esto solo es propio del Far West.» Ahora, las acusaciones que ustedes han hecho al estado de derecho –y ya no me refiero a las palabras del señor Turull, porque creo que no merecen ni respuesta: se descalifican por sí solas–, las palabras que ustedes le han dedicado al Estado son acusaciones sin pruebas, porque, si las tienen, apórtelas y defiéndanse. Ahora, vayan con cuidado, porque a veces uno pretende defender según qué cosas y resulta que le aparece el DNI de alguien en una caja fuerte de un banco de Liechtenstein, o alguien que nunca tenía dinero en el extranjero tiene que salir diciendo: «Oiga, pues sí, mire, yo he tenido dinero en el extranjero durante no sé cuántos años.» Claro, igual

puede pasar esto, ¿no? Pero estaría bien –estaría bien– que midiéramos exactamente –midiéramos exactamente– las afirmaciones que se hacen.

Ha hablado usted del señor Jaume Camps, pero no enrede –de verdad, no enrede–: el señor Jaume Camps no está exculpado, está desimputado por prescripción –por prescripción– del delito, porque ha pasado tanto tiempo que el delito ha prescrito. Es fácil. No porque se le haya juzgado y se haya dicho: «No tienen ninguna responsabilidad»; se le dice: «No se le va a juzgar.» Evidentemente no es culpable; no está exculpado, está desimputado por prescripción, que es distinto.

Pero tampoco no repita según qué argumentación en relación con el 3 por ciento porque hace sonrojar a cualquiera. «No, si es que calculaban el 3 por ciento para evitar que las donaciones que se daban coincidirían con el 3 por ciento.» ¡Caray! Pues si tan ingenua era la explicación, ¿por qué había que guardar este papelito en una caja fuerte de un domicilio particular? Se guarda con el expediente de las donaciones que se hacen, porque, como es tan ingenua, la explicación, pues no pasa absolutamente nada.

Pero, luego, no confundamos tampoco aquello que es legalidad con lo que tiene apariencia de legalidad. Las millonarias donaciones del adjudicatario de la Ciudad de la Justicia y de la línea 9, y, por cierto, de un pabellón polideportivo de Sant Cugat, tenían apariencia de legalidad; eran donaciones al Palau de la Música y tenían apariencia de legalidad, y luego se repartía el dinero como se repartía: no sé si era casualidad o no que saliera un 4 por ciento de las adjudicaciones, incluso de las revisiones de precio de las adjudicaciones, y un 2 y medio para un lado, y el 1,5 para otro, repartido, el 1,3, el 0,2, o el 1,2, el 0,3; era también, me imagino, casualidad.

Permítame recordarles, y también especialmente al señor Turull, que cuando el caso Palau de la Música se reclamó..., no fue nuestro grupo parlamentario el que evitó la comparecencia del señor Mas, pero que cuando se reclamó la comparecencia del partido para venir a aclarar qué había pasado en el Palau de la Música, quien vino a defender a Convergència de que todo estaba limpio, todo estaba impoluto, que no había absolutamente nada sucio, fue, precisamente, el señor Oriol Pujol Ferrusola. Cuidado, porque a veces las palabras se nos pueden volver y se nos pueden girar en contra.

Para terminar –para terminar–, no sufran, ni padezcan, ni por posibles reformas del Tribunal Constitucional: no van dirigidas a ustedes, no; van dirigidas a aquellos que quieren saltarse las leyes. Y yo estoy convencido de que ustedes no quieren saltarse las leyes. Es igual que lo del Ministerio del Interior: al Ministerio del Interior solo le temen y le tienen que temer aquellos que delinquen, no todos los ciudadanos, solo aquellos que delinquen. Por lo tanto, si usted no va a incumplir las leyes ni va a incumplir las sentencias del Tribunal Constitucional, que es lo que los ciudadanos esperan de sus gobernantes, no tiene absolutamente nada que temer.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, li he demanat que parlés sobre la crisi de refugiats i quina era la política del Govern, i li prego que, si no avui, demà facin un comunicat i que n'expressin opinió com a govern. Primer prec. (*Remor de veus.*) Segon... Crec que no han estat a l'alçada del que el moment exigeix (*remor de veus*), i la veritat és que crec que no han...

Presidenta, suposo que crida l'atenció en tots els casos i en aquest cas l'he trobat a faltar.

Doncs, no, no han estat a l'alçada, perquè resulta que hi ha ajuntaments compromesos amb la matèria, ajuntaments que s'estan compromentent, precisament, amb l'acollida de refugiats, i entenem precisament que el Govern no està a l'alçada.

Segona... Entrant en matèria, president. La veritat és que vostè utilitza les dades com li convé. Ha parlat del caràcter de Jaume Camps com a desimputat per fets, s'ha oblidat de dir-ho, provats –provats– que han prescrit. No ha explicat que en el mateix «aute» el jutge conclou que Convergència havia cobrat comissions il·legals de Ferrovià. Per què no ho explica, president? Aquesta és una actitud contundent envers la corrupció. I vostè n'explica sempre part –sempre part.

Francament, president, crec que vostè no pot dir: «Mirin, és que l'informe de l'Oficina Antifrau només parla, precisament, d'allò que afecta altres administracions.» Ens hem mirat l'informe. La número 5: «Dissenyar i implementar plans de prevenció de la corrupció que integrin el conjunt d'organitzacions públiques.» Però és que després parla de «despolititzar els òrgans de control i els òrgans reguladors», que l'afecta, a vostè. La número 10: «Regular l'accés a l'Oficina Antifrau i la resta d'òrgans de control.» I podria continuar amb un reguitzell de propostes, president, on l'Oficina Antifrau diu que no estan complint les mesures, no la de les altres administracions. Ho acabem de mirar. Pot dir que no amb el cap, però el que no pot fer és, quan acabem de mirar l'informe de l'Oficina Antifrau, dir precisament que estan complint quan no estan complint les mesures en matèria d'urbanisme, el registre públic de partits i fundacions relatiu als finançaments pendents, prohibir la condonació de deute a partits i fundacions pendents.

Tercera reflexió: aportacions. Vostè tira pel broc gros: «Totes les fundacions reben diners d'empreses privades.» No és veritat, president. De Teyco en reben vostès. Vostès reben el gruix; el 91 per cent de les aportacions d'empreses privades, entre vostès i el Partit Popular. Sí.

El passat mes de febrer, president, vostès van fer una roda de premsa dient: «Proposem que les empreses privades no donin als partits.» Però feta la llei, feta la trampa, perquè resulta que vostès reben a la fundació

CatDem, que la fundació CatDem, com ha denunciat el Tribunal de Comptes, el que fa és establir un conveni amb Convergència Democràtica per la provisió de serveis que no són mai donats, i que d'aquesta manera la CatDem el que fa és transferir els diners a Convergència Democràtica.

President, vostè està compromès amb el fet que les empreses que contracten amb l'Administració no puguin donar aportacions a les fundacions dels partits? I no diguin que sí amb el cap, perquè no van donar suport a la proposta que fèiem, perquè resulta que vostès han continuat rebent, precisament, d'empreses –d'empreses– que contracten amb l'Administració. A canvi de res, sent els únics i els principals que reben d'aquestes empreses? No diguin que no amb el cap: així van votar en el Congrés dels Diputats. I fan la roda de premsa compromentent-se a una cosa que no fan, perquè els diners els reben per la fundació CatDem. No em sembla rigorós.

President, per què no va demanar explicacions quan resulta que una regidora de Torredembarra denuncia al juliol del 2013 els comportaments de l'alcalde Masagué i la seva gent el que fa és guardar en un calaix la denúncia? Francament, tinc la sensació que dona per bones totes les explicacions. Perquè jo sóc el responsable del meu partit i succeeix una cosa així, hi ha comissió d'investigació i hi ha assumptió de responsabilitats. I, si jo decideixo que el responsable de finances no està en el meu partit, el que no faig ni permeto és, sí, que treballi des d'un despatx; francament, president, no, no és raonable. Com no és raonable, precisament, que tregui pit del retorn dels 600.000 euros pel cas Palau i, en canvi, no parli dels 6 milions precisament, que és del que se'ls acusa.

Jo estic d'acord amb una cosa que ha dit la Marta Rovira: guerra bruta és el cas Treball, guerra bruta és el cas Casinos, és el cas Palau, és Bárcenas, és Púnica, és Gürtel, són els ERO, és la corrupció; això és guerra bruta. I la corrupció no té banderes, la corrupció afecta precisament aquells que defensen més l'interès de les empreses i de particulars que no pas l'interès general. I, ai las!, aquells que han rebut el 91 per cent de les aportacions de les empreses són a qui van precisament les principals investigacions. I aquesta guerra bruta és la que s'ha de combatre.

I entro ja en el segon dels capítols en els minuts que em queden. President, he parlat del que diuen en privat no un, nombrosos dirigents. Perquè hi ha un relat entorn del 27-S i en privat es diu: «No, és molt més complex –molt més complex– i no tot es divideix entre el no i el sí.» No, no, això és el que expressen multitud de dirigents, de gent que està compromesa en la candidatura de Junts pel Sí; aquesta és la realitat. I, francament, sap què es pot fer davant d'una mobilització sense precedents? Mantenir la unitat. I mantenir la unitat perquè aquesta mobilització arribi a bon port. I mantenir la unitat precisament perquè sigui imbatible, i el que és imbatible és el 80 per cent defensant el dret a decidir, i no un etern empat on segurament se situaran en el millor dels casos i, en el pitjor dels casos, amb una possible victòria precisament d'aquells que volen que aquest país ni tingui drets ni tingui au-

togovern i que s'ho volen carregar tot. I per això em sembla que la seva estratègia no és l'estratègia més valenta, no; l'estratègia més valenta, la que va més lluny, és la que ens porta a molts lluny, i és on segurament estaran després del 27 de setembre. Però, això sí, vostè haurà aconseguit unes eleccions per revalidar la seva hegemonia i el seu lideratge. I això és el que a mi no em sembla, francament, de rebut.

Mirin, Alex Salmond donava una resposta en una entrevista que li feien a..., en aquest cas li feia en Jordi Basté, i afirmava que unes eleccions mai poden substituir un referèndum, perquè en unes eleccions es diluciden temes molt diversos. Faci cas dels seus amics –faci cas dels seus amics. (*Remor de veus.*) I deia després: «Però és que ho hem intentat, a Catalunya, i no ens han deixat.» I deia i ell responia: «Sí –sí–, ens ha costat molt –ens ha costat molt.» I resulta que avui hi ha una majoria precisament, a Catalunya, en el 80 per cent, que reivindica el dret a decidir, i és el que alguns entenem que ens fa imbatibles. No és la seva estratègia, president, no, no ho és pas, la seva estratègia.

Miri, president, 80 per cent a favor del dret a decidir, i resulta que aquesta modesta formació política els suports internacionals no els ha aconseguit per una declaració unilateral, sinó per, precisament, l'exercici del dret a decidir, del Foro de São Paulo, de forces llatino-americanes, de forces europees... I crec, francament, que el que no pot fer és menystenir suports, sigui el d'Esquerra Unida o sigui el de dirigents de Podemos, quan diuen que ells creuen que el poble català pot decidir el seu futur. Pot continuar donant-li zero de valor, zero, que és el que hi dona, però nosaltres entenem que té valor. Perquè resulta que una lluita que tenim a Catalunya..., necessitem precisament convèncer altres arreu de l'Estat, arreu d'Europa, perquè tiri endavant.

I, francament, em sembla que en democràcia no es pot reduir tot al simplisme del sí o el no. És com si jo ara digués..., no, vostè diu: «Els del sí, que es comptaran, i els del no, no.» Per mi vostè és condescendent amb la corrupció. Seria rigorós que jo afirmés que a partir d'aquí els suports cap a vostè significaran l'aval a la corrupció i els que estiguem a l'altra banda, la contundència amb la corrupció? Els avals a vostè significaran que li donen suport a la connivència amb la corrupció; els que no, no. Seria massa simple, jo crec que seria massa simple. Aquest és l'argument fallaç en què vostè cau.

I permeti'm que li faci un retret, en aquest cas sí, un retret: qui ens compta en el no és vostè –qui ens compta en el no és vostè. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí; aquesta és la seva actitud. I sap què succeeix? Que jo li compto en el no els que no defensen l'autogovern quan estan a favor del TTIP, que retalla precisament competències; jo li compto en el no quan vostè aprova la reforma laboral que treu competències al Govern de la Generalitat; jo li compto en el no quan aprova la Llei d'estabilitat pressupostària. Perquè per mi la sobirania és decidir el futur com a país, és decidir quin és el marc de relacions laborals, és decidir com ens relacionem amb els mercats. Jo aquí el compto amb el no. I, per sort per a molts, a Catalunya la gent votarà per molts factors; no ho decidim ni vostè ni jo, en funció de què vota la gent: ho decideix la gent. I sap què pas-

sa, president? Que aquest país, per sort per a tots, és molt més complex de com vostè el defineix; per sort per a tots, la gent vota per molts altres factors; per sort per a molts, la gent vota en funció del que passa a la seva escola pública que utilitza o a la seva salut pública que utilitza, o què succeeix en matèria de corrupció o què està passant precisament en tants i tants aspectes que afecten la vida quotidiana.

I aquí sí que li vull dir, per acabar, que jo reivindico el projecte i el programa nacionalment més ambiciós que es presenta en aquestes eleccions. Perquè és ambiciós allò que podem fer possible; no és ambiciós situar-nos ne un empat infinit, que no sabem si precisament permetrà desencallar la situació. I trobo que el que és important aquí és anar lluny i anar-hi molts. Sap allò del Partit Socialista Unificat de Catalunya, «Catalunya, un sol poble»? –que després ho van també recollir molts i que forma part de la transversalitat catalana. Som un sol poble, i nosaltres el que farem és lluitar precisament per ser un sol poble i perquè aquest país decideixi el seu futur, amb un programa ambiciós, que no simplifica ni fa elemental i bàsic el país, perquè sap de la complexitat d'aquest país. I aquells que ho redueixen tot a blanc/negre –ho fa el PP sovint–, el que farem és combatre'ls. I si ho fan vostès direm: «No, aquest no és el camí, companys, el camí és un altre.» I el dia després de les eleccions segurament vindran a picar-nos a la porta i dir: «No, tot és molt més complex.» Però mentrestant el 27-S... Se'n recorda abans de les municipals? Abans de les municipals deia: «L'èxit o el fracàs de les plebiscitàries depèn del resultat de les municipals.» Després, del resultat de Barcelona, mai se'n va saber res més. Bé, potser sí, el Junts pel Sí segurament és l'explicació d'aquell resultat.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, bé, en primer..., diversos assumptes, vuit o deu punts amb molt poc temps, amb la qual cosa intentaré també respondre algunes qüestions que vostè ha dit i d'altres que han quedat pendents.

Primer, vostè ens ve a dir que aquest document que alguns diuen que és un document periodístic, efectivament, no el coneixem pel Parlament de Catalunya, no el coneixem per Convergència Democràtica, no el coneixem per la CatDem: el coneixem perquè s'ha trobat a la caixa forta del senyor Sumarroca, que, com s'ha dit abans, suposo que era tan absurd i tan administratiu que s'ha guardat a la caixa forta, com va dir el portaveu del Partit Popular. Hi estem d'acord. Però no només això, senyor Mas: vostè ens diu..., bàsicament la seva defensa..., que sona més a judicial que no política, perquè les responsabilitats polítiques no són exactament les mateixes que les judicials; no és el mateix dimitir que anar a la presó, no és el mateix dimitir

que ser condemnat, es pot dimitir sense anar a la presó o ser condemnat per responsabilitats polítiques, li ho recordo. Aquests documents el que vénen a dir és que hi havia una part de diners que es calculaven per fer donacions al partit que governava i que donava una concessió administrativa. Vostè diu que justament es calculava perquè no els «pillessin»; és a dir, calculem que no sembli el 3 per cent, perquè, si és el 3, ens «pillen» segur, amb la qual cosa fem una altra xifra: el 4, el 2, l'1 i mig, el 2 i mig... I diu vostè: «A partir del senyor Maragall, que ho va dir, vam haver de canviar, perquè, si posàvem el 3 per cent exactament, cantava molt», bàsicament. Amb la qual cosa la veritat és que han evolucionat en el mètode, han evolucionat i han dit: «Escolta'm, no poseu el 3, poseu el 2, l'1 i mig, el 4...» De fet, el senyor Carod-Rovira deia que era el 5, després de ser conseller, no abans... Amb la qual cosa l'explicació és fantàstica; bàsicament és: «Ep, que som intel·ligents i, des que ho deia en Maragall, hem canviat el mètode.» Vostès evolucionen favorablement a la comissió d'aquests delictes de comissions il·legals. Senyor Mas, l'explicació és rocambolesca com a mínim, si no surrealista. És a dir, vostè em ve a explicar que això està guardat en una caixa forta perquè els senyors de Teyco han pensat: «No fem exactament el 3 per cent.» I després ja no parlem de la comptabilitat, de la que sigui oficial i la que no ho és, perquè, clar, potser no coincideixen les xifres amb el que vostès presenten a la seva comptabilitat, no? Perquè, clar, d'això en coneixem casos, no només aquí, a d'altres partits.

I després una altra cosa molt important, senyor Mas: això que estem explicant aquí de comissions, el que es diuen «mordidas» en castellà, no ho han inventat vostès, és molt vell, ja existeix fa molt de temps. Resulta que quan li passa al Partit Popular és veritat, resulta que quan li passa al Partit Socialista és veritat, però quan li passa a Convergència és una conspiració del món mundial. Potser és que hi ha gent que delinqueix en molts partits polítics, i en això estic d'acord amb el senyor Iceta, que no és una qüestió només de partits. Potser és que hi ha gent també a Convergència que ha fet aquest mètode, com a altres partits? Potser és que hem de fer net, senyor Mas, i vostè no assumeix les responsabilitats polítiques de fer net en el seu partit.

Per tant, jo no comparteixo la seva explicació. En tot cas, l'únic que per mi defineix és que van evolucionar i van fer-ho diferent perquè no els enganxessin i van evolucionar en aquest mètode del 3 per cent, dividint, separant o fent-ho amb xifres diferents, com, per cert, passa en molts concursos, que vostè sap perfectament que s'han descobert també famosos informes del tripartit... Se'n recorda, quan vostè, senyor Turull, i jo, que estàvem a l'oposició, vàiem informes justament per sota de dotze mil euros inexistents, se'n recorden? Doncs, miri, pot passar a qualsevol govern, no? Per tant, en aquest sentit, els mètodes d'evolució del delictes o de la il·legalitat, en aquest sentit, poden ser diferents per diferents partits.

Segon punt. Vostè parlava de mesures anticorrupció. Me n'alegro, que el senyor Herrera hagi també defensat el que jo he explicat abans. Jo he explicat abans cinquanta-dues mesures de les quals, després de dos

anys, l'Oficina Anticorrupció –que vostès són els que tenen majoria per triar els càrrecs– diu que quaranta mesures no es compleixen. I no digui que són del Govern d'Espanya o del Congrés dels Diputats, perquè moltes d'elles són o del Govern de Catalunya o del Parlament de Catalunya, on vostès tenen majoria. Amb la qual cosa, senyor Mas, no digui mitges veritats; jo li he dit una cosa que és certa, que és que, de les cinquanta-dues mesures, vostès només n'han posat en marxa dotze que estan progressant, i quaranta no s'han posat en marxa. Li he recordat abans i li recordo que, mentre aquestes comissions iHegals presumptes es produïen, vostè feia cimeres el 2013 per defensar aquestes mesures.

Tercer punt, senyor Mas: programes electorals. Bé, ja s'ha dit, perquè em sembla evident, no?, però vostè diu: «És que vostès són molt antics, vostès són molt convencionals. On van amb un programa electoral a unes eleccions? Quina barbaritat! Això no va de programes, això va de sí o no a la independència.» Senyor Mas, amb programes electorals es presenten tots els partits del món menys Junts pel Sí. Bàsicament, així de clar; tots els partits es presenten a les eleccions amb un programa de govern. Jo no li estic criticant que vostès pensin diferent dintre de la llista, fixi's, no li ho critico, perquè vostè ho ha dit molt bé, també han governat altres partits; però fins i tot el tripartit es va presentar amb tres programes –i en això estarem d'acord– i van fer tres governs, eh?, perquè eren tres portaveus i tres partits. I vostè i jo coincidim que la valoració del tripartit no és el millor que ha tingut Catalunya, en això coincidim. Per tant, no tregui pit que vostès no tenen programa, i el senyor Romeva va dient: «No, no. Programa? No, d'això ja en parlarem.» Què és això de presentar-se a unes eleccions i dir als electors: «No tenim programa, no en cal?» Com que no? Vostès no governaran? Doncs, miri, com a mínim programa, jo no li dic que estiguin d'acord amb tot, però com a mínim presentin un programa, un full, alguna cosa! Però és que vostès de moment diuen que no cal, que això no va de programes ni d'eleccions. Bé, això ho ha dit el senyor Romeva, i l'argumentari de la seva candidatura; no ho dic jo.

Cinquè punt, senyor Mas. Clar que he dit «jutge» –clar que he dit «jutge»–, perquè un jutge instructor no és policia, metge o farmacèutic, és jutge, senyor Mas, jutge instructor, efectivament. Hi han dos jutges, vostè ho ha explicat molt bé. I ens fa veure que no és jutge. Escolti'm, no ho dic jo, ho diuen també molts titulars: «El juez concluye» –el juez, no el electricista–, «que Convergència recibió 5,1 millones de comisiones de Ferrovial.» Dice el juez... Senyor Mas, el jutge, en català. Per tant, són jutjats, efectivament; no vingui aquí a donar lliçons de justícia, perquè els jutges instructors en la seva conclusió, quan processen i quan diuen quins són els delictes possibles i ho passa al jutge que acabarà sentenciant, diuen ja d'entrada que hi han 5,1 milions. I segurament, senyor Mas, no ha pensat vostè que tindrà alguna cosa a veure el que diu un jutge –i no un farmacèutic–, tindrà alguna cosa a veure amb els quinze embargaments de les seves seves? Potser té alguna cosa a veure, no?, amb la qual cosa sembla mentida que hem de, a aquestes alçades, dir l'altra

part de la veritat que no diu el senyor Mas, que és que el jutge ha, en aquest cas, instruït i ha dit, a més a més, que es puguin prendre mesures cautelars respecte a les seues de Convergència Democràtica.

Cinquè punt..., sisè punt, em penso que és ja. Deia vostè: «Dividirem entre diputats del sí o del no.» Jo crec que dividirem entre diputats que volen complir les lleis democràtiques, que volen respectar l'Estatut i la Constitució i que volen governar per a tots els catalans o d'uns contra uns altres. I a nosaltres, li ho reconec, al nostre grup el trobarà entre els diputats que respecten les lleis democràtiques, que volen una nova etapa per a Catalunya, que volen governar per a tots. Perquè li dic una cosa, i en això segur que amb vostè, que governa, coincidirem: a la llista de l'atur, senyor Mas, no hi han independentistes pel sí i gent a l'atur pel no, hi han aturats, senyor Mas, i a les llistes d'espera a la sanitat no hi ha gent independentista amb una estelada a la porta ni gent amb una bandera catalana o espanyola a l'altra, hi ha gent esperant que l'operin, amb la qual cosa aquests problemes s'han de resoldre. I vostè no pot simplificar que els diputats votaran sí o no, i llavors els catalans haurem d'anar amb un sí o no a l'esquena pel món caminant per identificar-nos. Com pot simplificar una societat tan complexa, democràtica, com és la catalana, amb una cosa com aquesta? Nosaltres no estem disposats a convertir Catalunya en un territori de bàndols, ni de sí o nos. Volem pluralitat, volem respectar-nos, conviure, fins i tot amb aquells que no pensen com nosaltres, que crec que és el que hem fet molts anys i ens ha anat bastant millor que quan hem intentat, en aquest país, dividir-nos en bàndols.

Vuitè punt, senyor Mas, o setè –ja no sé per quin vaig–, Europa. Vostè diu: «Alguna cosa deu preocupar a Europa, no?, de tot això, quan la senyora Merkel en parla? Efectivament, igual que Tsipras, també, en aquest cas, preocupava a Europa. Igual que Le Pen preocupa a Europa, amb el seu discurs antieuropeu. Igual que a Europa preocupa la desconstrucció d'Europa d'aquells processos que volen separar els europeus. Estic convençut que als europeus els preocupa que els catalans, amb el seu projecte, deixem de ser ciutadans de la Unió Europea. Perquè això no ho dic jo, ho diu el senyor Jordi Sánchez, president de l'ANC, que sortiran, com tothom sap, en els tractats de la Unió Europea. I és clar que sí, als compatriotes europeus els preocupa que els catalans deixem de ser ciutadans amb passaport europeu i que paguem amb euros. Per tant, clar que és un tema d'Europa, perquè és Unió Europea, no descomposició europea, el que volem.

Últim, penúltim punt. Ha parlat vostè del senyor Pujol i de diaris. Diu diaris, a vegades, perquè ens assabentem pels diaris del que la Generalitat no ens diu. El senyor Pujol –no diré la paraula perquè era una paraula lletja– li va dir un dia, en una entrevista, que què és això... –ho diré així, no ho va dir així–, va dir: «Què és això de la UDEF? Què és això que jo tinc diners a l'estranger? Això és mentida!» Això ho va dir el senyor Pujol a tota la ciutadania, ho va veure tothom. Mesos després havia de confessar que això era mentida. Quina paraula he de creure jo del senyor Pujol, o

dels seus fills, o dels seus socis, o del seu partit, quan ens donen la paraula... Fins i tot, s'ofenen... –perquè en un diari surt publicat que tenen diners a Andorra, a Liechtenstein o a Suïssa–, s'ofenen i després diuen: «No, miri, perdoni, confessaré que tinc més de 3 milions a l'estranger.» A qui ens hem de creure? Al senyor Pujol? Jo..., a mi m'agradaria que vostè m'ho expliqués en comptes dels diaris, però, si no ens ho explica i ens menteixen, haurem de creure el que diuen els diaris o les instruccions judicials.

I, finalment, dos punts: un, dirigit precisament al que ha passat a Torredembarra. Jo no sé si això és cert o no. Això surt publicat al diari *Ara* –no sé si també el diari *Ara* li sembla malament, però– diu... –no crec que, per les subvencions que rep, li sembli massa malament–, diu que l'única regidora d'Esquerra Republicana que va denunciar aquest assumpte ha dit que no s'ha sentit amb el suport del seu partit i ha abandonat la formació política. Això ho ha dit la regidora que ha denunciat aquest cas a Esquerra Republicana. Home, quina mala sort, una regidora que tenen de la llista de Junts pel... (*Veus de fons.*) Això és el que diu el diari *Ara* –no és una informació meua– de la seva exregidora. Per tant, no ho dic jo, ho diu la seva exregidora –no ho dic jo. És una declaració de la seva exregidora, després de la denúncia que alguns no volien que es posés.

Finalment, per acabar..., ja s'ha parlat aquí, però és veritat, senyor Turull. Quan indultaven companys de la seva federació, de Convergència i Unió, el senyor Rajoy, el 2012 –febrer de 2012–, indults pel cas Treball, jo no vaig veure que vostè parlés de guerra bruta. Vostès estaven encantats amb l'indult del cas Treball. Amb la qual cosa la guerra bruta quan és? Quan t'interessa. És a dir, si hi ha un indult del senyor Rajoy i del ministre d'Interior... –que han dit coses aquí molt grosses–, fan un indult, el senyor Gallardón indulta un senyor de Convergència i Unió, això és estat de dret, suposo. Ara, si a vostès els registren la seu per trobar comissions il·legals, és una conspiració mundial. A veure, amb què quedem? Si ho fan els Mossos no passa res, si és la Guàrdia Civil, està malament. Jo crec que simplificar l'estat de dret i la democràcia en bons i dolents és per a nens petits, amb tot el respecte, però no és per a un Parlament. Amb la qual cosa, si us plau, els indults, els privilegis..., són vostès, gent de Convergència i Unió que fa més de trenta anys que participen del que ha passat a Espanya. Aquesta Espanya, que vostès tant en parlen que no volen, també és, en part, culpa de tot el que ha passat a Convergència i Unió, que també ha estat partícip, que també ha participat d'aquesta forma de fer.

I acabo amb una cosa que va dir el senyor Pujol, una cosa amb què estic d'acord. Va dir, ell, allò de les branques i l'arbre: «Vigileu quan moveu les branques, que pot caure l'arbre.» Doncs, aquelles paraules, dites per un expresident, crec que demostren que no només hi ha un problema a Catalunya, sinó que, efectivament –en això estem d'acord–, hi ha un problema a tot Espanya; amb una diferència: uns volen trencar Espanya i altres volem arreglar-la.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, en primer lloc, l'illustre senyor Roger Montaña, per dos minuts.

Roger Montaña i Busquets

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, de forma molt breu, vostè situava un escenari de sí i nos, de blancs i negres. Permeti'm, senyor president, que li remarqui que és molta, la gent d'aquest país que comparteix la diagnosi; que és molta, la gent d'aquest país que és conscient que el principal fabricant d'independentistes que hi ha a Catalunya és el Partit Popular; que és molta, la gent, senyor president, que vol votar el futur de Catalunya; que és molta, president, la gent que ha sortit al carrer i que ha reivindicat el dret a decidir. I que potser no és molt activa a les xarxes ni fa política a diari ni, per tant, situa la política com el principal element de la seva vida, però que també se senten catalans, que senten la nació, que senten el subjecte nacional. I n'hi ha molta, d'aquesta gent, president, que el que no poden acceptar, per molt que estimin Catalunya, són els escenaris unilaterals.

Com li he anunciat abans, senyor president, a partir del 28 on ens situem és en escenaris incerts i unilaterals que molta d'aquesta gent no els volen acceptar i no els prendran com a propis. Fixi's que vostè fa, a vegades, metàfores marineres. Jo també sóc de mar. Jo crec que quan el vent ve molt de cara, president, i hi ha moltes onades, a vegades és millor virar una mica, que el vent vingui d'aleta. I segurament es triga molt més a arribar a destí. Però el que no és bo per a cap país, per molt noble que sigui la causa que un defensi, és que ens posem al mig de la tempesta, amb unes onades molt grans, perquè correm el perill de bolcar.

President, creiem, com hem dit abans –no sé com vaig de temps, presidenta, molt breument–, que cal recuperar el diàleg, cal recuperar el seny i el sentit comú, abans o després del 27, senyor president.

I només remarcar..., senyora Rovira –que abans ens interpellava directament; li demano disculpes perquè no estava dins de la sala per qüestions fisiològiques– que *no hay dos sin tres*, que diuen en castellà, i que vostès dues vegades van fer un tripartit, i que ai... –ai, ai–, com no sumin, com de ràpid veurem un altre tripartit.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, molt breument, presidenta. I, en tot cas, per acabar, agrair de nou aquest segon torn del president de la Generalitat. De fet, no ha defugit cap tema, els ha anat contestant tots, s'ha submergit en totes les qüestions. I, per tant, allò que els deia, al final tots li han agraït la seva compareixença. Perquè és així, mal que els pesi a alguns –mal que els pesi a alguns–, tenim un president

que dóna la cara, que va de cara i que no defuig res, i, sobretot –i sobretot–, que és lleial al seu compromís amb el poble de Catalunya. I el mandat és molt clar, molt explícit, molt majoritari: que els ciutadans de Catalunya volen decidir lliurement i pacíficament el seu futur. I ho han dit, poc o molt, tots –ho han dit, poc o molt, tots–: voler decidir el futur polític d'aquest país.

I, per tant, nosaltres no ens volem distreure en un moment tan transcendent – moment tan transcendent–, que alguns han vingut aquí amb un debat i amb un marc mental, doncs, encara, de comunitat autònoma. I un debat antic, un debat vell, i el moment, hi insisteixo, el moment és transcendent, el moment és històric, el moment ens il·lusiona. I per molt que alguns ho intentin per terra, per mar i per aire, nosaltres no ens distraurem. Sí que el que farem, evidentment, és defensar el bon nom de Convergència Democràtica de Catalunya. I tant!, i ben convençudament. Perquè, clar, aquí hi ha una reflexió que afecta gairebé a totes les forces polítiques. Què passa, que si una empresa dóna diners, col·labora de manera legal, de manera transparent amb les seves fundacions –i les assenyalo totes–, això és una cosa lògica i normal, però si ho fa a Convergència Democràtica de Catalunya hi han sospites que som uns xoriços? (*Veus de fons.*) Ja s'ha acabat –ja s'ha acabat. Les aportacions d'empreses, si les saben, si poden fer els números i els càlculs o el que vulguin és perquè són legals i són perfectament transparents. I, per tant, el que no poden fer vostès, que hi estan tan acostumats, és aplicar una doble vara de mesurar la diferent gent.

Jo sé... Senyor Herrera, vostè dóna moltes proves, i potser és per tradició d'algunes fonts de què ha begut, perquè com que amb Convergència es remunta a l'any 84... I jo amb la seva força política, si em remunto a abans de l'any 89, de caure el mur de Berlín, les atrocitats que arribaven a defensar... Jo entenc que a alguns de la seva formació política els costi defensar l'estat de dret, que els costi; però vostè ens està fent unes acusacions directes i no les podem tolerar –i no les podem tolerar. Perquè vostè no té cap problema a pactar el que sigui amb una força política que rep aportacions d'empreses per a les seves fundacions; però, ah, si és Convergència, llavors és diferent; exceptuant el cas que quan ens necessiten a nivell municipal, llavors sí, llavors som els més fantàstics, els més esplèndids, els més de tot. Ja està bé –ja està bé– que siguem l'ase de tots els cops. Ja està bé d'aquesta hipocresia a l'hora de valorar les diferents coses, en funció de si això va amb Convergència i no va amb Convergència.

I nosaltres tornem a explicitar el nostre compromís amb la lluita contra la corrupció i la transparència. I el president ha fet tot el llistat de les coses. Per cert, senyor Herrera, alguna de les coses que vostè ha dit que no estaven fetes depenen d'organismes que depenen del Parlament de Catalunya. Perquè aquí hi havia mesures del Govern, mesures que el Govern no podia tirar endavant fins que nosaltres no aprovéssim la Llei de la transparència, i mesures que depenen del Govern de l'Estat. I no és cap retret al Govern de l'Estat perquè no tenia cap obligació d'acceptar una sèrie

de mesures proposades per aquesta cambra, com, per exemple, poden ser reformes del Codi penal. Bé. Són d'aquells instruments que ara no tenim i que alguns ambicionem, justament, poder-los tenir.

Jo de veritat que quan sento Ciutadans i el Partit Popular... Però, fixin-se en una cosa, justament perquè el moment és transcendent, la meua intervenció els haurà agradat més o els haurà agradat menys –estic segur que a molts no els haurà agradat, però és realment el que sento–, però fixin-se que en cap moment he entrat en el «i tu més». Perquè... (*Veus de fons.*) No, no..., home, no, senyor..., perquè escoltant-lo a vostè, senyor Santi Rodríguez, parlant i alligant sobre temes de corrupció..., no vegi; però amb el «i tu més», no. Per què? Doncs, perquè, hi insisteixo, el moment és transcendent.

Ara, joc crec que vostès, senyors del PP i senyors de Ciutadans, confonen tenir *El Mundo* a favor amb tenir el món a favor, sincerament. Perquè tenen una percepció de la realitat que no s'ajusta gens al que està passant a Catalunya. I és molt diferent. (*Veus de fons.*) Sí, sí... Una cosa és tenir *El Mundo* a favor, i l'altra és tenir el món a favor. (*Veus de fons.*) Miri, el món ens mira, *El Mundo* ens difama i l'Estat ens amenaça. I aquesta és la situació.

I, per tant, nosaltres, com he dit, no ens distraurem: compromís amb la lluita contra la corrupció, compromís amb la transparència, al Govern, però per descomptat, també, a Convergència Democràtica, i el que sí que farem, evidentment, és denunciar les clavegueres de l'Estat i la seva actuació.

Per cert, molts silencis de molts de vostès quan es va dir que els informes contra el president de la Generalitat, que els informes contra en Xavier Trias eren falsos. Qui va aixecar un dit per intentar reparar la seva imatge? Qui ho va fer? Ens vénen a donar lliçons de valors ètics? Perquè quan jo dic que alguns fan de *palmeros* de les clavegueres de l'Estat no és per casualitat, perquè qui calla atorga; i no es va aixecar ni una veu quan eren informes que afecten directament l'àmbit personal del president de la Generalitat.

Per això nosaltres veiem que l'atac a Convergència o l'atac a molta gent és l'excusa per arribar al president perquè intenti plegar velles. I no ho farem. Perquè podran desprestigiar algú, podran difamar contra algú, se'ns podran carregar algú, però el que no es podran carregar és la causa que estem defensant. Perquè aquesta causa no té un nom i un cognom, té centenars de milers de noms i de cognoms. I en això estarem i per això lluitarem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Agrair al president la seva compareixença.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del vespre i cinc minuts.